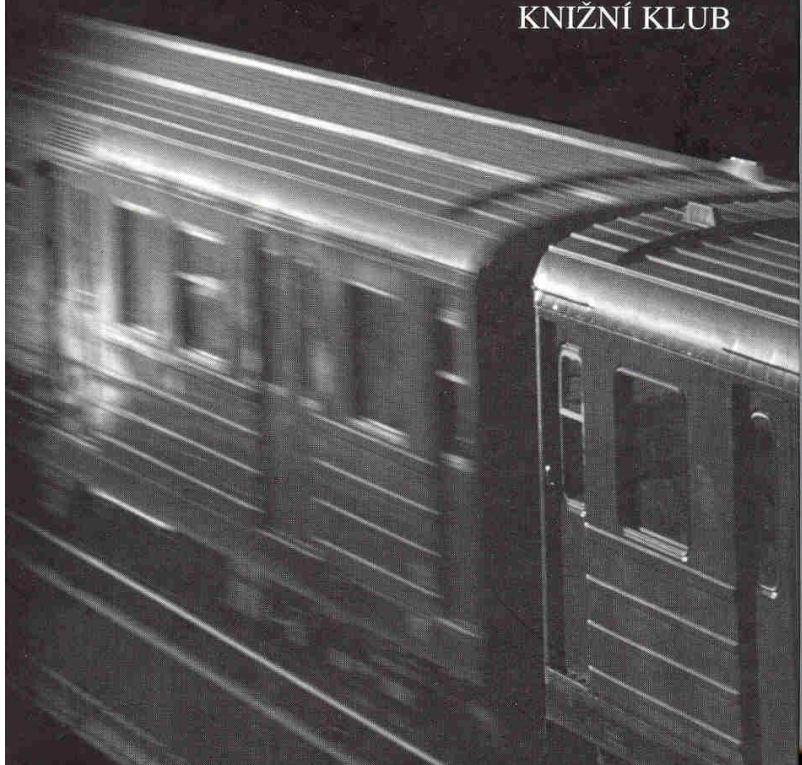

AGATHA CHRISTIE

ZÁHADA MODRÉHO VLAKU

KNIŽNÍ KLUB

AGATHA CHRISTIE

Záhada

Modrého

Vlaku

Přeložila Věra Poláčková

Copyright © Agatha Christie 1928

Copyright českého vydání © Euromedia Group, k. s., 1999

Translation © Věra Poláčková, 1999

ISBN 80-7176-885-5

KAPITOLA I.

Muž s bílými vlasy

Blížila se půlnoc, když náměstím Svornosti prošel člověk.

Bylo v něm něco chatrného a ubohého, navzdory pěknému kožichu, který zakrýval jeho vyzáblou postavu. Mužíček s obličejem krysy. Člověk, řekli byste, který by nikdy nemohl sehrát nějakou významnou roli nebo dosáhnout významného, předního postavení v některém oboru. A přece, došel-li by divák k takovému závěru, mýlil by se. Protože tento muž, který se zdál být všední a nenápadný, hrál přední roli v osudech světa. V říši, kde kralovaly krysy, byl králem krys.

Dokonce právě nyní čekalo jedno vyslanectví na jeho návrat. Ale on musel udělat nejdříve práci – práci, o níž vyslanectví oficiálně nemělo ani potuchy. Přešel Seine a vkročil do jedné z méně reprezentativních čtvrtí Paříže. Zde se zastavil před vysokým zanedbaným

domem a zamířil nahoru, do bytu ve čtvrtém poschodí. Sotva zaklepal, otevřela dveře žena, která na jeho příchod evidentně čekala. Nepozdravila ho, ale pomohla mu ze svrchníku a potom ho uvedla do okázale zařízeného obývacího pokoje. Elektrické světlo bylo zastíněno špinavě růžovými záclonkami a změkčovalo dívčin obličej se silnou maskou líčidla, nemohlo jej však zakrýt. Nemohlo skrýt ani výrazné rysy její tváře. O zaměstnání Olgy Děmirovové ani o její národnosti nebylo možno pochybovat.

„Všechno je v pořádku, maličká?“

„Všechno je v pořádku, Borisi Ivanoviči.“

Pokýval a zamumlal: „Myslím, že jsem nebyl sledován.“

V jeho tónu však byla úzkost. Šel k oknu, odhrnul zlehka záclony na stranu a opatrně vyhlédl ven. Prudce uskočil.

„Jsou tam dva muži – na protějším chodníku. Zdá se mi –“ odmlčel se a začal si hryzat nehty – zvyk, kterému podléhal, když měl strach.

Dívka pomalu a nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Byli tu, než jste přišel.“

„Stejně, zdá se mi, jako by hlídali tenhle dům.“

„Možná,“ připustila lhostejně.

„Ale pak –“

„Co z toho? Dokonce i jestliže vědí – nebudete to vy, koho odsud budou sledovat.“

Na rtech se jí objevil lehký, krutý úsměv.

„To je pravda,“ připustil, „mne ne.“

Uvažoval minutu či dvě a pak poznamenal:

„Tenhle zatracený Američan – umí se o sebe tak dobře postarat, jako nikdo.“

„To předpokládám.“

Šel opět k oknu.

„Obtížní zákazníci,“ utrousil a uchichl se. „Obávám se, že je policie zná. No, přeju bratříčku Apačovi*) dobrý lov.“

*) Apač – název pro pařížské pouliční zločince.

Olga Děmirovová potřásla hlavou.

„Jestli je ten Američan takovým druhem muže, jak říkají, bude potřeba víc než jen párek zbabělých Apačů, aby z něj dostali to nejlepší.“ Odmlčela se. „Myslím –“

„Nu?“

„Nic. Jen, že dvakrát během večera přešel touhle ulicí muž – muž s bílými vlasy.“

„Co z toho?“

„Tohle: Když míjel ty dva muže, upustil rukavici. Jeden z nich ji zdvihl a vrátil mu ji. Určitě heslo.“

„Myslíte, že ten bělovlasý muž je jejich zaměstnavatel?“

„Něco takového.“

Dívka vypadala vyplašeně a neklidně.

„Jste si jistá – balík je v bezpečí? Nebyl poškozen? Byla okolo toho spousta řečí, velká spousta řečí.“

Zase si okusoval nehty.

„Hádejte sám.“

Naklonila se ke krbu, beze slova přemístovala kusy uhlí. Zpod nich, ze samého středu zmuchlaných koulí novinového papíru, vyňala podlouhlý balíček, zabalený do zašpiněného papíru, a podala ho muži.

„Geniální,“ pokývl souhlasně.

„Byt byl dvakrát prohledán. Matraci v mé posteli rozpárali.“

„Je to tak, jak jsem řekl,“ mumlal. „Moc řečí. Tohle handrkování o cenu – to byla chyba.“

Rozbalil noviny. Uvnitř byl malý hnědý papírový balíček. Postupně ho rozbalil také, ověřil si obsah a rychle ho znovu zabalil. Právě když to udělal, ostře zazvonil zvonek.

„Náš Američan je přesný,“ řekla Olga s letmým pohledem na hodiny.

Odešla z pokoje. Za minutu se vrátila a uvedla dovnitř cizince, velkého muže s širokými rameny, jehož zaoceánský původ byl evidentní. Bystrým, rychlým pohledem přelétl z jednoho na druhého.

„Pan Krasnin?“ dotázal se zdvořile.

„To jsem já,“ řekl Boris. „Musím se omluvit za – za nekonvenčnost tohoto místa schůzky. Ale utajení je naléhavé. Já – já si nemohu nikterak dovolit být spojován s tímto obchodem.“

„Chápu,“ odpověděl Američan zdvořile.

„Mám vaše slovo, že žádné podrobnosti této záležitosti nevyjdou na veřejnost? To je jedna z podmínek prodeje.“

Američan kývl.

„Na tom jsme se už dohodli,“ řekl lhostejně. „Teď snad ukážete zboží.“

„Peníze máte – v bankovkách?“

„Ano,“ odpověděl Američan.

Nicméně se ani nepokusil je vyndat. Po kratičkém zaváhání Krasnin ukázal na malý balíček na stole.

Američan ho zdvihl a odmotal balicí papír. Obsah přenesl k malé elektrické lampě a podrobil jej velmi zevrubnému zkoumání. Spokojeně vytáhl z kapsy tlustou koženou peněženku, vyndal z ní svazek bankovek a podal je druhému muži, který je opatrně přepočítal.

„V pořádku?“

„Děkuji, pane. Všechno je v pořádku.“

Američan nedbale vsunul balíček v hnědém papíře do kapsy. Uklonil se Olze. „Dobrý večer, slečno. Dobrý večer, pane Krasnine.“

Vyšel a zavřel za sebou dveře. Oči dvou lidí v místnosti se setkaly. Muž si olízl suché rty.

„Rád bych věděl – dostane se vůbec kdy do svého hotelu?“ zamumlal.

Oba se ve stejnou chvíli obrátili k oknu. Právě včas, by spatřili Američana, jak vyšel na ulici. Odbočil nalevo rázným krokem, aniž se jedenkrát ohlédl. Dva stíny se vynořily od vchodu a bezhlučně jej následovaly. Pronásledovatelé a pronásledovaný zmizeli do noci. Olga Děmírovová promluvila.

„Dostane se bezpečně zpátky,“ řekla. „Nemusíte se strachovat anebo doufat – ať už cítíte jedno nebo druhé.“

„Proč si myslíte, že bude v bezpečí?“ zeptal se zvědavě Krasnin.

„Člověk, který vydělá tolik peněz jako on, by snad neměl být hlupák,“ řekla Olga. „A když mluvíme o penězích –“

Podívala se významně na Krasnina.

„Ano?“

„Můj podíl, Borisi Ivanoviči.“

Trochu neochotně jí Krasnin podal dvě z bankovek. Aniž nějak projevila svoje city, kývla místo poděkování a ukryla peníze do punčochy.

„Tak je to v pořádku,“ poznamenala s uspokojením.

Zvědavě se na ni podíval.

„Vám to není líto, Olgo Vasiljevno?“

„Líto? Proč?“

„Kvůli tomu, co jste měla v držení. Jsou ženy – většinou ženy, myslím – které nad takovými věcmi šílí.“

Přemítavě pokývla.

„Asi máte pravdu. Většina žen má takovou vášeň. Já – já ne. Ráda bych teď věděla –“ ztichla.

„No?“ pobídl ji zvědavě.

„U toho Američana budou v bezpečí, tím jsem si jistá. Ale pak –“

„No? Nač myslíte?“

„Dá je, samozřejmě, nějaké ženě,“ pronesla Olga přemýšlivě. „Jsem zvědavá, co se stane pak.“

Zimomřivě se otrásla a přistoupila k oknu. Najednou zavolala na svého společníka:

„Podívejte, jde teď ulicí – ten člověk, kterého myslím.“

Oba se dívali dolů. Štíhlá, elegantní postava postupovala lehkým krokem. Měla na sobě cylindr a plášť. Když mījela pouliční lampu, světlo ozářilo kštici hustých bílých vlasů.

KAPITOLA II.

Markýz

Muž s bílými vlasy pokračoval beze spěchu ve své cestě a zdálo se, že je netečný ke svému okolí. Zabočil doprava a pak doleva. Chvillemi si bručel jednoduchou melodií.

Náhle stanul bez hnutí a pozorně naslouchal. Uslyšel nějaký zvuk. Mohlo to být prásknutí pneumatiky, ale mohl to být i výstřel. Záhadný úsměv mu na chvíli zahrál na rtech. Potom zvolna pokračoval v chůzi.

Zabočil za roh a přišel na místo, kde se něco dělo. Představitel zákona si dělal poznámky do notýsku a několik kolemjdoucích se zastavilo. Na jednoho z nich se muž s bílými vlasy zdvořile obrátil:

„Něco se stalo, že?“

„*Mais oui, monsieur*. Dva Apači napadli staršího amerického džentlmena.“

„Udělali mu něco?“

„Ne.“ Muž se zasmál. „Američan měl v kapse revolver, a než na něj mohli zaútočit, vystřelil tak blízko nich, že se polekali a utekli. Policie, jako obvykle, tu byla příliš pozdě.“

Tazatel nedal najevo nejmenší zájem. Klidně a bezstarostně pokračoval ve své noční procházce. Za chvíli překročil Seinú a octl se v bohatších čtvrtích města. Asi o dvacet minut později se zastavil před domem v tiché aristokratické čtvrti.

V domě byl skromný a neokázalý obchod. D. Papapolous, obchodník se starožitnostmi, byl natolik známý, že nepotřeboval žádnou reklamu, většina z jeho obchodů však nebyla uzavírána za pultem. Pan Papapolous měl vlastní velmi pěkné apartmá s výhledem na Champs Elysées a spíš by se dalo předpokládat, že se v takovou hodinu nachází tam a ne na místě svých obchodů, ale muž s bílými vlasy věřil v úspěch, když stiskl nenápadně umístěný zvonek – předtím se rychle podíval nahoru a dolů opuštěnou ulicí.

Jeho důvěra nebyla zklamána. Dveře se pootevřely a ve šterbině stál člověk. Měl zlaté kruhy v uších a snědý odstín obličeje.

„Dobrý večer,“ řekl cizinec. „Tvůj pán je doma?“

„Pán je zde, ale nepřijímá v tuto noční dobu náhodné návštěvníky,“ zavrčel sluha.

„Myslím, že mne přijme. Řekni mu, že je tady jeho přítel, pan Markýz.“

Sluha otevřel dveře trochu víc a dovolil návštěvníkovi vstoupit.

Muž, který se představil jako Markýz, si při řeči stínil rukama obličej. Jakmile se sluha vrátil se zprávou, že panu Papapolousovi bude potěšením přijmout návštěvníka, stala se s vzezřením cizince další změna. Sluha musel být hodně nevšímavý nebo velice vycepaný, protože neprojevil žádný údiv nad malou černou saténovou

maskou, která skryla návštěvníkovy rysy. Vedl ho ke dveřím na konci chodby, otevřel je a oznámil s uctivým přízvukem: „Pan Markýz.“

Postava, která vstala, aby uvítala tohoto podivného hosta, byla impozantní. V panu Papapolousovi bylo něco ctihodného a patriarchálního. Měl vysoké klenuté čelo a krásný bílý vous. V jeho chování bylo cosi povznášejícího a velebného.

„Můj drahý příteli,“ zvolal francouzsky monsieur Papapolous, tónem až přehnaně nadšeným.

Mluvil francouzsky a jeho hlas byl mocný a tvárný.

„Musím se omluvit,“ pravil návštěvník, „za tak pozdní hodinu.“

„To je v pořádku. To je v pořádku,“ opakoval pan Papapolous. „Zajímavý noční čas. Měl jste snad zajímavý večer?“

„Osobně ne,“ řekl Markýz.

„Osobně ne,“ opakoval pan Papapolous. „Ne, ne, ovšemže ne, A je něco nového?“

Vrhl na svůj protějšek ostrý postranní pohled, pohled, který vůbec nebyl povznášející ani laskavý.

„Není nic nového. Pokus se nezdařil. Čekal jsem těžko něco jiného.“

„Zcela tak,“ řekl pan Papapolous. „Cokoli hrubého –“

Mávl rukou, aby vyjádřil svou silnou nechut' k hrubosti v jakékoli podobě. Ve skutečnosti se ani pana Papapolouse, ani zboží, kterým obchodoval, nic hrubého netýkalo. Byl velmi dobře znám na většině evropských dvorů a králové ho oslovovali přátelsky Demétri-us. Měl pověst té nejvybranější diskrétnosti. Ta, spolu se vznešeností jeho hledisek, ho provedla několika velmi spornými podniky.

„Přímý útok –“ řekl pan Papapolous. Potřásl hlavou. „Někdy se povede – ale velice zřídka.“

Návštěvník pokrčil rameny.

„Někdy šetří čas,“ poznamenal, „ale nezdar nic neznamená – nebo skoro nic. Ten druhý plán – bude úspěšný.“

„Ano,“ pronesl pan Papapolous a ostře na něj pohlédl.

Muž pomalu kývl.

„Věřím velice ve vaši – é – pověst,“ pravil starožitník.

Markýz se jemně usmál.

„Myslím, že mohu říci,“ zamumlal, „že vaše důvěra nebude zklamána.“

„Máte jedinečnou příležitost,“ odpověděl pan Papapolous se stopou závlsti v hlase.

„Využiji jí,“ řekl Markýz.

Vstal a zdvihl kabát, který dříve bezstarostně hodil přes opěradlo židle.

„Budu vás stále informovat, pane Papapolousi, obvyklými kanály, ale ve vašich opatřeních nesmí být žádné háčky.“

Pana Papapolouse to zabořelo.

„V mých opatřeních nejsou n i k d y žádné háčky,“ postěžoval si.

Druhý muž se usmál a bez jakéhokoli dalšího slova rozloučení odešel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Pan Papapolous zůstal chvíli zamyšlený, hladil si svůj bílý vous a pak přešel místností k druhým dveřím. Jakmile vzal za kliku, mladá žena, která se zjevně skláněla u klíčové dírky, vklopýtala střemhlav do místnosti. Pan Papapolous neprojevil žádné překvapení. Zřejmě mu to připadalo docela přirozené.

„Nu, Zio?“ zeptal se.

„Neslyšela jsem ho odcházet,“ vysvětlovala Zia.

Byla to hezká mladá žena junonských tvarů, s tmavými zářícíma očima a celkově tak podobná panu Papapolousovi, že bylo lehké uhádnout, že jsou otec a dcera.

„Je to ohavné,“ pokračovala rozzlobeně, „že člověk se nemůže klíčovou dírkou najednou dívat i poslouchat.“

„Mě to často zlobilo,“ řekl velice prostě pan Papapolous.

„Tak to je Markýz,“ pronesla pomalu Zia. „Nosí vždycky masku, otče?“

„Vždycky.“

Chvilku bylo ticho.

„Předpokládám, že se to týká rubínů?“ zeptala se Zia.

Její otec přikývl.

„Co si myslíš, má maličká?“ otázal se s pobaveným zábleskem ve svých černých očích.

„O něm?“

„Ano.“

„Myslím,“ řekla Zia pomalu, „že se jen velice zřídka najde dobře vychovaný Angličan, který mluví tak dobře francouzsky.“

„Ach,“ řekl pan Papapolous, „tak na tohle jsi přišla?“

Jako obvykle se sám nesvěřil, ale Ziu pozoroval s laskavým souhlasem.

„Myslím si také,“ poznamenala Zia, „že jeho hlava měla zvláštní tvar.“

„Masivní,“ pravil její otec, „trochu masivní. Ale takový dojem paruka vždycky vzbuzuje.“

Podívali se jeden na druhého a usmáli se.

KAPITOLA III.

Srdce ohně

Rufus van Aldin prošel otáčecími dveřmi hotelu Savoy a kráčel k recepci. Recepční se usmál a uctivě ho pozdravil.

„Jsem rád, že jste zase zpátky, pane van Aldine,“ řekl.

Americký milionář nedbale pokývl hlavou na pozdrav.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Ano, pane. Major Knighton je teď nahoře v apartmá.“

Van Aldin opět kývl.

„Nějaká pošta?“ utrousil.

„Všechno jsme poslali nahoru, pane van Aldine. Ach! Počkejte chvíli.“

Ponořil se do přihrádek a vytáhl dopis.

„Přišel právě před chvílí,“ vysvětloval.

Rufus van Aldin od něj dopis vzal, a jakmile poznal ženskou ruku, obličej se mu náhle proměnil. Jeho ostré rysy změkly a těžká linka úst se uvolnila. Vypadal jako jiný člověk. Odcházel k výtahu s dopisem v ruce a s úsměvem na rtech.

V pracovně jeho apartmá seděl za stolem mladík a třídil korespondenci s lehkostí získanou praxí. Vyskočil, jakmile van Aldin vstoupil.

„Buďte zdrav, Knightone!“

„Jsem rád, že už jste zpátky, pane. Měl jste se dobře?“

„Tak tak!“ odpověděl milionář nevzrušeně. „Paříž je dnes trochu provinční město. Nicméně – dostal jsem to, pro co jsem tam jel.“

Sám pro sebe se poněkud krutě usmál.

„Tak je to dobře,“ promluvil jeho společník jako někdo, kdo ví, o čem je řeč. Van Aldin odhodil svůj těžký svrchník a přistoupil ke stolu.

„Něco neodkladného?“

„Nemyslím, pane. Většinou obvyklé záležitosti. Ještě jsem to úplně nevytřídil.“

Van Aldin krátce kývl. Byl to člověk, který zřídka vyjádřil nespokojenost nebo pochvalu. Jeho metody zacházení se zaměstnanci byly jednoduché; dopřál jim zkoušku a ihned propustil ty, kdo nestačili. Jeho výběr lidí byl nekonvenční. Knightona například potkal náhodou ve švýcarských lázních před dvěma měsíci. Chlapík se mu líbil, podíval se na jeho dokumenty z války a našel v nich vysvětlení jeho pokulhávání. Knighton se netajil faktem, že hledá zaměstnání. S nedůvěrou se ptal milionáře, neví-li o nějakém příhodném místě. Van Aldin si s pobaveným úsměvem připomněl mladíkovo překvapení, když mu sám nabídl místo tajemníka.

„Ale – ale já nemám žádné zkušenosti s obchodováním,“ koktal.

„To vůbec nevadí,“ odpověděl van Aldin. „Mám už tři tajemníky, kteří se starají o tenhle druh věcí. Ale hodlám být příštích šest měsíců v Anglii a chci mít Angličana, který se – nu, ve věci vyzná – a může pro mne zajišťovat společenskou stránku věcí.“

Až dosud se van Aldinův odhad potvrdil. Knighton se osvědčil jako rychlý, inteligentní a vstřícný a měl rozhodně okouzující chování.

Tajemník ukázal na tři či čtyři dopisy, položené vedle sebe na desce psacího stolu.

„Bylo by možná dobré, kdybyste se podíval na tyhleto,“ navrhl. „Ten nahoře je s Coltonovým souhlasem –“

Ale Rufus van Aldin zvedl ruku na protest.

„Nehodlám se dnes večer dívat na tu zpropadenou věc,“ prohlásil. „Všechno může počkat do zítřka. Kromě tohohle,“ dodal a zvedl

dopis, který držel v ruce. Jeho obličejem se opět mihl podivně proměnlivý úsměv.

Richard Knighton se s pochopením usmál.

„Paní Ketteringová?“ zeptal se. „Telefonovala včera i dnes. Zdá se, že velice dychtí ihned se s vámi setkat, pane.“

„Dychtí, teď?“

Úsměv zmizel z milionářova obličeje. Roztrhl obálku, kterou držel v ruce, a vyňal vložený list. Jak ho četl, jeho obličej se chmuřil stále víc a zlověstně svažtil čelo. Knighton se taktně otočil a pokračoval v otevírání dopisů. Milionáři unikla tlumená kletba a jeho zatáta pěst ostře udeřila do psacího stolu.

„S tímhle se nesmírím,“ mumlal si pro sebe. „Ubohé děvčátko, je dobře, že za ní stojí její starý otec.“

Několik minut chodil po pokoji sem a tam, obočí stažené v zamračenou grimasu. Zvedl svůj svrchník ze židle, kam ho předtím hodil.

„Jdete znovu ven, pane?“

„Ano, chci se zajít podívat na svou dceru.“

„Když zavolají Coltonovi lidé –“

„Řekněte jim, aby šli k čertu,“ odpověděl mu van Aldin.

„Dobrá,“ souhlasil lhostejně tajemník.

Van Aldin měl teď už kabát na sobě. Cestou ke dveřím si nasazoval klobouk. Zastavil se s rukou na klice.

„Děláte to dobře, Knightone,“ řekl. „Nevšímáte si mých nálad.“

Knighton se trochu usmál, ale neodpověděl.

„Ruth je mé jediné dítě,“ pokračoval van Aldin, „a na celém světě není nikdo, kdo by mohl pochopit, co všechno pro mne znamená.“

Slabý úsměv mu ozářil obličej. Vklouzl rukou do kapsy.

„Chcete něco vidět, Knightone?“

Vrátil se zpět k tajemníkovi.

Z kapsy vytáhl balíček, ledabyly zabalený v hnědém papíře. Rychle odhodil obal a otevřel velké odřené pouzdro z červeného sametu. Ve středu víka byly nějaké pokroucené iniciály, překryté kórkou. Podržel skříňku otevřenou a tajemník zprudka zatajil dech. Na pozadí lehce zasedlého bílého vnitřku planuly kameny jako krev.

„Můj bože! Pane,“ řekl Knighton, „jsou – jsou pravé?“

Van Aldin se zasmál krátkým, tichým, pobaveným kdákavým smíchem.

„Nedivím se, že se na to ptáte. Mezi těmihle rubíny jsou tři největší na světě. Nosila je ruská Kateřina Veliká, Knightone. Tenhle prostřední je znám jako Srdce ohně. Je perfektní, nemá žádný kaz.“

„Ale,“ zamumlal tajemník, „musí to být celé jmění.“

„Čtyři nebo pět tisíc dolarů,“ odpověděl van Aldin bezstarostně, „nehledě na historickou cenu.“

„A vy je nosíte s sebou – jen takhle volně v kapse?“

Van Aldin se pobaveně zasmál.

„Teď zrovna ano. Víte, jsou mým malým dárkem pro Ruthie.“

Tajemník se diskrétně usmál.

„Teď už rozumím, proč paní Ketteringová tak stojí o telefon,“ poznamenal.

Ale van Aldin potřásl hlavou. Do obličeje se mu vrátil tvrdý výraz.

„To se pletete,“ odpověděl, „neví o nich, je to mé malé překvapení pro ni.“

Zavřel skříňku a začal ji zase pomalu zabalovat.

„Je to těžké, Knightone,“ vzdychl. „Jak málo může člověk udělat pro své milované. Mohu Ruth koupit nějaký kus země, ale k čemu by jí byl? Mohu jí pověsit tuhle věcičku okolo krku a dát jí vteřinu nebo dvě radosti, možná, ale –“

Potřásl hlavou.

„Když žena není šťastná tam, kde je doma –“ Nechal větu nedokončenou. Tajemník diskrétně přikývl. Znal dobře pověst váženého Dereka Ketteringa. Van Aldin vzdychl. Nechal balíček opět vklouznout do kapsy svého kabátu, kývl na Knightona a odešel z místnosti.

KAPITOLA IV.

V Curzon Street

Vážená paní Ruth Ketteringová bydlela v Curzon Street. Sluha, který otevřel dveře, poznal hned Rufuse van Aldina a pozdravil ho

diskrétním úsměvem. Zavedl ho nahoru, do velkého obývacího pokoje v prvním patře.

Žena, která seděla u okna, s výkřikem vyskočila.

„Ale tatínku, to se ti povedlo! Telefonovala jsem majoru Knightonovi celý den, ale on nemohl s určitostí říci, kdy se vrátíš.“

Ruth Ketteringové bylo dvacet osm let. Nebyla klasicky krásná, ale vypadala zajímavě. Van Aldina nazývali svého času Mrkvičkou a Zrzkem a Ruthiny vlasy byly světle kaštanové. Hodily se k nim tmavé oči a velmi černé řasy, pro efekt obratně zdůrazňované líčením. Byla vysoká a štíhlá, s půvabnými pohyby. Na první pohled něžný obličej Rafaelovy Madony. Pouze když se člověk podíval blíž, postřehl stejnou linii čelistí a brady, jakou měl van Aldin, svědčící o stejné tvrdosti a odhodlání. Muži to slušelo, ale ženě už méně. Od svého dětství byla Ruth zvyklá mít vlastní hlavu a každý, kdo kdy stanul proti ní, brzy poznal, že dcera Rufuse van Aldina se nikdy nevzdává.

„Knighton mi vyřídil, že jsi telefonovala,“ řekl van Aldin. „Vrátil jsem se z Paříže teprve před hodinou. Co znamená všechno to kolem Dereka?“

Ruth Ketteringová zrudla zlostí.

„To není možné slovy vyjádřit. Přesahuje to všechny meze,“ křičela. „On – zdá se, že vůbec neposlouchá nic z toho, co říkám.“

V jejím hlase zněl zmatek stejně jako hněv.

„Mne vyslechně,“ odpověděl milionář přísně.

Ruth pokračovala.

„Minulý měsíc jsem ho sotva viděla. Všude chodí s tou ženskou.“

„S jakou ženskou?“

„Mirelle. Tančí v Parthenonu, víš?“

Van Aldin kývl.

„Byla jsem minulý týden v Leconbury. Já – mluvila jsem s lordem Leconburym. Byl ke mně strašně milý, zjevně se mnou cítil. Řekl, že by sis měl s Derekem pořádně promluvit.“

„Aha!“ vydechl van Aldin.

„Co míníš tím ‚aha‘, tatínku?“

„Právě to, co si myslíš, že tím míním, Ruthie. Chudák starý Leconbury je budižkničemu. Ovšem že sympatizuje s tebou, ovšem že tě chtěl uchlácholit! Protože se jeho syn a dědic oženil s dcerou jednoho z nejbohatších mužů ve Státech, nechce přirozeně do té záležitosti zasahovat. Je už ale jednou nohou v hrobě, každý to ví a nic, co by řekl, nepohne tou zpropadenou věcí s Derekem.“

„Nemůžeš ty něco udělat, tatínku?“ naléhala Ruthie po chvíli.

„Mohl bych,“ řekl milionář. Bezděčně vteřinku počkal a potom pokračoval. „Je několik věcí, které bych mohl udělat, ale je jen jedna, která bude skutečně něco platná. Kolik máš odvahy, Ruthie?“

Mlčky se na něj dívala.

„Myslím tím to, co říkám. Máš kuráž přiznat celému světu, že jsi udělala chybu? Je jen jedna cesta z téhle kaše. Spočítej své ztráty a začni znovu!“

„Myslíš –“

„Rozvod.“

„Rozvod!“

Van Aldin se suše usmál.

„Říkáš to slovo, Ruth, jako bys ho nikdy předtím neslyšela. A přece to tví přátelé provádějí kolem tebe každý den.“

„Ach! Víím to. Ale –“

Zastavila se a kousla se do rtu. Její otec chápavě kývl.

„Já víím, Ruth. Jsi jako já, nesnášíš rozvody. Ale já jsem se naučil, a i ty se musíš naučit, že přijde chvíle, kdy je to jediná možnost. Mohl bych najít způsob, jak přivést Dereka zpátky k tobě, ale nakonec by to dopadlo stejně. On není dobrý, Ruth, je prohnitý skrznastrz. A poslechni, já sám se viním z toho, že jsem kdy dopustil, aby sis ho vzala. Ale tys ho tolik chtěla mít a zdálo se, že on chce vážně obrátit list – a, nu, už jednou jsem se ti pletl do osudu, drahoušku...“

Nedíval se na ni, když říkal poslední slova. Kdyby to byl udělal, viděl by, jak se začervenala.

„Udělal jsi to,“ řekla sevřeným hlasem.

„Neměl jsem to srdce udělat to podruhé, zatraceně. Nemohu ti říci, jak jsem si přál, abych ho byl měl. Pár posledních let jsi vedla ubohý život, Ruth.“

„Nebyl příliš – příjemný,“ souhlasila paní Ketteringová.

„Proto si říkám, že to musí přestat,“ silně udeřil rukou do stolu.
„Možná po tom chlapovi ještě toužíš. Z b a v s e t o h o. Podívej se
pravdě do tváře. Derek Kettering si tě vzal pro tvoje peníze. To je
všechno. Zbav se ho, Ruth.“

Ruth Ketteringová se dívala chvíli do země. Aniž zdvihla hlavu,
řekla: „A co když nebude souhlasit?“

Van Aldin se na ni překvapeně podíval.

„Nemá do toho co mluvit.“

Zrudla a kousla se do rtu.

„Ne – ne – ovšemže ne. Já jsem jen myslela –“ Odmlčela se. Její
otec se na ni dychtivě díval.

„Co jsi myslela?“

„Myslela jsem –“ znovu se odmlčela, opatrně volila slova.
„Možná že to tak nebude chtít nechat.“

Milionář vysunul nemilosrdně bradu.

„Myslíš, že bude bojovat? Nech ho! Ale ve skutečnosti se mýlíš.
Nebude bojovat. Každý právník, s nímž se poradí, mu poví, že pro
svá tvrzení nemá oporu.“

„Nemyslíš –,“ zaváhala, „– nemyslíš, že by to z čisté nenávisti
ke mně mohl hnát až k trapnostem?“

Otec se na ni podíval trochu překvapeně.

„Bojovat proti tobě, myslíš?“

Potřásl hlavou.

„Velice nepravděpodobné. Víš, musel by mít něco, oč by se
opřel.“

Paní Ketteringová neodpovídala. Van Aldin se na ni ostře podí-
val.

„Nu, Ruth, ven s tím. Něco tě trápí – co je to?“

„Nic, vůbec nic.“

Ale její hlas byl nepřesvědčivý.

„Máš strach z publicity, že? Je to ono? Nech to na mně. Zařídím
celou věc tak hladce, že kolem nebude vůbec žádný rozruch.“

„Dobře, tatínku, jestli si doopravdy myslíš, že je to to nejlepší,
co mohu udělat.“

„Máš pro toho chlapa ještě slabost, Ruth? Je to ono?“

„Ne.“

Slovo se ozvalo s určitým důrazem. Zdálo se, že van Aldin je spokojen. Potřepal dceru po rameni.

„To bude v pořádku, holčičko. Vůbec se netrap. Teď na to všechno zapomeneme. Přivezl jsem ti z Paříže dárek.“

„Mně? Něco hodně hezkého?“

„Doufám, že si to budeš myslet,“ usmál se van Aldin.

Vyndal z kapsy kabátu balíček a podal jí ho. Dychtivě ho rozbalila a rychle otevřela skříňku. Dlouhý povzdech jí splynul ze rtů. Ruth Ketteringová milovala šperky – vždycky je milovala.

„Tatínku, jak – jak podivuhodné!“

„Docela třída ve své kategorii, že?“ poznamenal milionář se zadostiučiněním. „Líbí se ti, co?“

„Líbí? Tatínku, jsou jedinečné. Jak jsi je získal?“

Van Aldin se usmál.

„To je mé tajemství. Musel jsem je ovšem koupit tajně. Jsou trochu příliš známé. Vidiš ten velký kámen uprostřed? Možná jsi o něm slyšela; je to historické Srdce ohně!“

„Srdce ohně!“ opakovala paní Ketteringová.

Vyňala kameny ze skříňky a podržela je u hrudi. Milionář ji pozoroval. Myslel na řadu žen, které klenoty nosily. Zármutek, zoufalství, závist. Srdce ohně, jako všechny známé kameny, nechávalo za sebou stopu plnou neštěstí a krutostí. Když je držela ve svých rukou Ruth Ketteringová, zdálo se, že svou zlou moc ztratilo. Zdálo se nemožné, aby i pro ni znamenalo neštěstí či nenávist. Ruth vrátila kameny do skříňky; pak vyskočila a prudce se vrhla otci kolem krku.

„Děkuju, děkuju, děkuju, tatínku! Jsou překrásné. Ty mi vždycky dáváš ty nejpodivuhodnější dárky.“

„To je v pořádku,“ řekl van Aldin a poklepal jí na rameno. „Ty jsi všecko, co mám, to víš, Ruthie.“

„Zůstaneš na oběd, vid', tatínku?“

„Myslím, že ne. Chystala ses vyjít si, vid'?“

„Ano, ale snadno to mohu odložit. Nic příliš důležitého.“

„Ne,“ odmítl van Aldin. „Dodrž svůj závazek. Mám spoustu práce. Na shledanou zítra, drahoušku. Možná kdybych ti zavolaal, mohli bychom se setkat u Galbraithů?“

Pánové Galbraith, Galbraith, Cuthbertson & Galbraith byli londýnští právníci pana van Aldina.

„Dobře, tatínku.“ Zaváhala. „Předpokládám, že tohle – mi nezabrání jet na Riviéru?“

„Kdy odjíždíš?“

„Čtrnáctého.“

„Ach, to bude v pořádku. Tyhle věci zaberou spoustu času, než dozrají. Mimochodem, Ruth, nebral bych ty rubíny za hranice, být na tvém místě. Nech je v bance.“

Paní Ketteringová kývla.

„Nechci, abys byla oloupena a zavražděna kvůli Srdci ohně,“ pronesl milionář rozmarně.

„A přece jsi je nosil jen tak volně v kapse,“ oplatila mu stejným jeho dcera a usmívala se.

„Ano –“

Něco, nějaké zaváhání, upoutalo její pozornost.

„Copak, tatínku?“

„Nic.“ Usmíval se. „Myslím na malé dobrodružství, které jsem zažil v Paříži.“

„Dobrodružství?“

„Ano, tu noc, kdy jsem je koupil.“

Udělal posunek ke skřínce s klenoty.

„Ach, pověz mi o tom!“

„Není nic k povídání, Ruthie. Nějací pobudové se zachovali trochu drze. Já jsem na ně vystřelil a oni utekli. To je všechno.“

Dívala se na něj s pýchou.

„Ty jsi tvrdý oříšek, tatínku.“

„To se vsaď, že ano, Ruthie.“

Něžně ji políbil a odešel. Když přijel do Savoye, dal Knightonovi strohý příkaz.

„Sežeňte muže jménem Goby, jeho adresu najdete v mém soukromém zápisníku. Měl by tu být zítra ráno v půl desáté.“

„Ano, pane.“

„Chci se také setkat s panem Ketteringem. Sežeňte mi ho nějak, jestli můžete. Zkuste jeho klub – na každý pád ho nějak dostihněte a domluvte mi s ním schůzku sem, na zítra dopoledne. Radši ji sjednej-

te na pozdější dobu, tak na dvanáctou. Lidé jeho druhu nejsou zrovna ranní ptáčata.“

Tajemník pokývl na souhlas s těmito instrukcemi. Van Aldin se odevzdal do rukou svého sluhy. Koupel měl připravenou, a jak tak ležel a hověl si v horké vodě, jeho mysl se zatoulala zpět k rozmluvě s dcerou. Vcelku byl velmi spokojen. Jeho dychtivá mysl byla vzdálena tomu přiznat si fakt, že rozvod není jediná možná cesta z toho všeho. Ruth souhlasila s navrženým řešením s větší ochotou, než doufal. Přesto mu navzdory jejímu souhlasu zůstal neurčitý dojem nějaké nepříjemnosti. Něco v jejím chování, jak cítil, nebylo docela přirozené. Zamračil se.

„Možná jsem podezřívavý,“ zamumlal, „a přece – vsadím se, že mi něco neřekla.“

KAPITOLA V.

Užitečný džentlmen

Rufus van Aldin právě ukončil svou střídmou snídani, kávu a suchý toust, což bylo vše, co si kdy povoloval, když vstoupil do místnosti Knighton.

„Pan Goby je dole, pane, chce vás vidět.“

Milionář pohlédl na hodiny. Bylo právě půl desáté.

„V pořádku,“ řekl úsečně. „Může přijít nahoru.“

O chvíli později vstoupil pan Goby do místnosti. Byl to malý, postarší muž, oblečený do obnošených šatů, s očima, které těžaly opatrně po celé místnosti, ale nikdy se nedívaly na osobu, se kterou mluvil.

„Dobré ráno, Goby,“ uvítal ho milionář. „Posad'te se.“

„Děkuji, pane van Aldine.“

Pan Goby se posadil s rukama na kolenou a upřeně zíral na radiátor.

„Mám pro vás práci.“

„Ano, pane van Aldine?“

„Moje dcera je provdána za ctihodného pana Dereka Ketteringa, jak snad víte.“

Pan Goby přenesl svůj pohled z radiátoru na levou zásuvku psacího stolu a dovolil nesouhlasnému úsměvu, aby mu přeběhl po tváři. Pan Goby věděl ohromnou spoustu věcí, ale fakta vždycky přiznával nerad.

„Na mou radu co nevidět vyplní žádost o rozvod. To je ovšem záležitostí právníka. Ale z osobních důvodů chci co nejúplnější a nejkompletnější informace.“

Pan Goby se podíval na římsu a zamumlal:

„O panu Ketteringovi?“

„O panu Ketteringovi.“

„Výborně, pane.“

Pan Goby vstal.

„Kdy to pro mne budete mít?“

„Spěcháte, pne?“

„Vždycky spěchám,“ odpověděl milionář.

Pan Goby se s porozuměním usmál na krbovou římsu.

„Řekněme ve dvě hodiny dnes odpoledne, pane?“ zeptal se.

„Výborně,“ souhlasil van Aldin. „Dobré ráno, Goby!“

„Dobré ráno, pane van Aldine.“

„To je velice užitečný muž,“ řekl milionář, když Goby vyšel ven a vstoupil jeho tajemník. „Ve svém oboru je to specialista.“

„Jaký je jeho obor?“

„Informace. Dejte mu dvacet čtyři hodiny a on před vás položí soukromý život arcibiskupa z Canterbury jako na dlani.“

„Užitečný chlapík,“ poznamenal Knighton s úsměvem.

„Byl mi jednou či dvakrát užitečný,“ řekl van Aldin. „No a teď, Knightone, jsem připraven pracovat.“

V několika příštích hodinách vyřídili ohromné množství práce. Bylo půl jedné, když zazvonil telefon a pana van Aldina informovali, že přišel pan Kettering. Knighton se podíval na van Aldina, který krátce kývl.

„Požádejte pana Ketteringa, aby šel dál, prosím.“

Tajemník sebral své papíry a odešel. On a návštěvník se míjeli ve dveřích a Derek Kettering ustoupil, aby ten druhý mohl vyjít. Pak vstoupil a zavřel za sebou dveře.

„Dobrý den, pane. Slyšel jsem, že dychtíte mě vidět.“

Líný hlas s lehce ironickým zabarvením vyvolal ve van Aldinovi vzpomínky. Byl v něm půvab – vždycky v něm byl půvab. Pronikavě se zadíval na svého zetě. Dereku Ketteringovi bylo čtyřiatřicet, byl štíhlé postavy a v tmavém, širokém obličejí měl dokonce i nyní něco nepopsatelně chlapeckého.

„Pojď dál,“ pozval ho van Aldin stroze. „Posaď se.“

Kettering se zlehka usadil do křesla. Díval se na svého tchána s jakýmsi trpělivým pobavením.

„Dlouho jsem vás neviděl, pane,“ poznamenal přívětivě. „Tak dva roky, řekl bych. Už jste se sešel s Ruth?“

„Viděl jsem ji včera večer,“ odpověděl van Aldin.

„Vypadá velmi dobře, že?“ zlehka řekl Derek.

„Nezdá se mi, že bys měl dost příležitostí to posoudit,“ poznamenal van Aldin.

Derek Kettering zdvihl obočí.

„Někdy se sejdem ve stejném nočním klubu, víte,“ odpověděl bezstarostně.

„Nebudu chodit okolo horké kaše,“ pronesl úsečně van Aldin.

„Poradil jsem Ruth, aby podala žádost o rozvod.“

Zdálo se, že s Derekem to nepohnulo.

„Jak drastické!“ procedil mezi zuby. „Nevadilo by vám, kdybych kouřil, pane?“

Zapálil si cigaretu, vyfoukl oblak kouře a nonšalantně dodal: „A co řekla Ruth?“

„Ruth dá na mou radu,“ odpověděl její otec.

„Opravdu?“

„To je vše, co mi můžeš říci?“ otázal se van Aldin ostře.

Kettering oklepl popel do krbu.

„Myslím, že víte,“ poznamenal s neúčastným výrazem, „jak velká je to chyba.“

„Z tvého hlediska bezpochyby ano,“ řekl van Aldin nemilosrdně.

„Ach, nebud' me osobní,“ namítl Kettering. „Opravdu jsem v tu chvíli nemyslel na sebe. Myslel jsem na Ruth. Víte, můj ubohý starý otec už opravdu nevydrží moc dlouho; všichni doktoři to říkají. Ruth

by měla lépe vzdát to na pár let, pak budu lord Leconbury a ona může být leconburskou paní, a proto si mě přece brala.“

„Nebudu trpět žádnou tvou zpropadenou nestydatostí!“ zařval van Aldin.

Derek Kettering se na něj nevzrušeně usmál.

„Souhlasím s vámi. Je to překonaný nápad,“ řekl. „Titul dnes nic neznamena. Přesto je Leconbury velmi hezké staré místo a koneckonců jsme jedna z nejstarších rodin v Anglii. Pro Ruth to bude velice otravné, když se se mnou rozvede, aby pak shledala, že jsem se opět oženil a že na Leconbury kraluje nějaká jiná žena místo ní.“

„Mluvím vážně, mladý muži,“ upozornil ho van Aldin.

„Ale já taky,“ prohlásil Kettering. „Finančně jsem na tom velmi blbě; udělá mi to pořádnou díru do rozpočtu, jestli se se mnou Ruth rozvede, a koneckonců, když to snášela deset let, proč by to nemohla snášet o trochu déle? Dávám vám své čestné slovo, že ten stařík nemůže vydržet déle než příštích osmnáct měsíců, a jak už jsem řekl, byla by škoda, aby Ruth nedostala to, pro co si mě brala.“

„Tvrdíš, že si tě má dcera brala pro tvůj titul a postavení?“

Derek Kettering se zasmál smíchem, jenž nevyjadřoval žádné pobavení.

„Přece si nemyslíte, že to byl sňatek z lásky?“ zeptal se.

„Vím,“ řekl van Aldin pomalu, „že před deseti lety v Paříži jsi mluvil úplně jinak.“

„Skutečně? Možná že ano. Ruth byla velice krásná, víte – trochu jako anděl nebo světice nebo něco, co sestoupilo z výklenku v kostele. Pamatuji se, že jsem měl samá hezká předsevzetí, jak se změním a budu žít podle nejlepších tradic anglického domácího života s krásnou ženou, která mne miluje.“

Znovu se hořce zasmál.

„Ale tomu vy, myslím, nevěříte,“ dodal.

„Vůbec nepochybuji o tom, že sis Ruth vzal pro peníze,“ řekl bezcitně van Aldin.

„A že ona si mne vzala z lásky?“ opáčil ironicky Derek.

„Ovšemže,“ přikývl van Aldin.

Derek Kettering se na něj chvíli upřeně díval, pak přikývl.

„Vidím, že tomu věříte,“ řekl. „Věřil jsem tomu kdysi také. Mohu vás ujistit, můj drahý tcháne, že jsem byl brzy vyveden z omylu.“

„Nevím, na co narážíš,“ odpověděl van Aldin, „a je mi to jedno. Zacházel jsi s Ruth zatraceně špatně.“

„Nu, zacházel,“ souhlasil Kettering, „ale ona je nepoddajná, víte. Je to vaše dcera. Pod tou růzovobílou měkkostí je tvrdá jako žula. Vy jste byl vždycky znám jako tvrdý muž, tak mi to říkali, ale Ruth je tvrdší než vy. Ať je to, jak chce, vy máte rád aspoň jednu osobu víc než sebe sama. To Ruth neměla a nikdy nebude mít.“

„Už je toho dost,“ rozhodl van Aldin. „Pozval jsem tě sem, abych ti mohl otevřeně říct, co hodlám udělat. Moje dcera má právo na trochu štěstí, a pamatuj si, že já stojím za ní.“

Derek Kettering se zvedl a postavil se ke krbové římse. Odhodil cigaretu. Když promluvil, byl jeho hlas velice tichý.

„Rád bych věděl, co tím přesně myslíte,“ řekl.

„Myslím tím,“ vysvětloval van Aldin, „že bys raději neměl rozvodu bránit.“

„Ach,“ povzdechl Kettering, „to je hrozba?“

„Můžeš si to přebrat, jak chceš,“ odpověděl van Aldin.

Kettering si přitáhl židli ke stolu. Sedl si naproti milionáři.

„A předpokládejme,“ řekl měkce, „že – jen tak teoreticky – bych tomu rozvodu bránil?“

Van Aldin pokrčil rameny.

„Nemáš oporu pro své domněnky, ty mladý blázne. Zeptej se svých právníků, brzy ti to potvrdí. Tvoje chování je pověstné v celém Londýně!“

„Ruth způsobila rozruch okolo Mirelle, předpokládám. Velice hloupé od ní. Já se mezi její přátele nepletu.“

„Co tím myslíš?“ řekl van Aldin ostře.

Derek Kettering se zasmál.

„Vidím, že nevíte všechno, pane,“ řekl. „Jste, pochopitelně, předpojatý.“

Zvedl svůj klobouk a hůl a pohnul se ke dveřím.

„Dávat rady ani nemám ve zvyku,“ zasadil svůj poslední úder, „ale v tomhle případě bych velice naléhavě poradil úplnou upřímnost mezi otcem a dcerou.“

Vyšel rychle z místnosti a zavřel za sebou dveře, když milionář vyskočil ze židle.

„Co tímhle sakra myslel?“ řekl van Aldin, když opět klesl zpátky do své židle.

Všechna jeho nespokojenost se s plnou silou vrátila. Bylo tu ještě něco, čemu nerozuměl. Telefon měl u ruky, zvedl ho a požádal o číslo dceřina domu.

„Haló! Haló! Je to Mayfair 81907? Paní Ketteringová je doma? Ach, je venku? Aha, venku na obědě. Kdy bude doma? Nevíte? Dobrá. Ne, nenechám žádný vzkaz.“

Práskl rozzlobeně sluchátkem. Ve dvě hodiny se procházel po svém pokoji a čekal netrpělivě na Gobyho. Ten byl uveden deset minut po druhém.

„No?“ štěkl ostře milionář.

Ale na maličkého pana Gobyho se nesmělo spěchat. Posadil se ke stolu, vytáhl velice ošuntělý zápisník a začal z něho číst monotónním hlasem. Milionář poslouchal se vzrůstajícím uspokojením. Goby se dostal k tečce a podíval se pozorně na odpadkový koš.

„Hra!“ řekl van Aldin. „To je, zdá se, hezky jasné. Vyřešíme to mrknutím oka. Hotelový zápis je v pořádku, předpokládám?“

„Samozřejmě,“ odpověděl pan Goby a zlomyslně se podíval na zdobné křeslo.

„A finančně je úplně na suchu. Zkouší, jak by sehnal půjčku, říkáte? Už si půjčil prakticky všechno, co mohl, v očekávání dědictví po otci. Jak se jednou roznese zpráva o rozvodu, nebude schopen vypůjčit si jediný cent, a nejen to, jeho obligace budou skoupeny a bude na něj činěn nátlak ze všech stran. Dostali jsme ho, Goby; zahnali jsme ho do kouta.“

Udeřil pěstí do stolu. Jeho obličej měl nemilosrdný a vítězoslavný výraz.

„Ta informace,“ pronesl pan Goby tenkým hláskem, „se zdá uspokojivá.“

„Musím teď jít do Curzon Street,“ prohlásil milionář. „Jsem vám velmi zavázán, Goby. Jste opravdu dobrý.“

V obličeji malého muže se ukázal drobný, spokojený úsměv.

„Děkuji vám, pane van Aldine,“ řekl. „Pokusím se udělat vše, co budu moci.“

Van Aldin nešel do Curzon Street přímo. Nejprve se vydal do Vity, kde měl dva rozhovory, které skončily k jeho naprosté spokojenosti. Odtamtud jel podzemní dráhou do Down Street. Když šel po Curzon Street, vyšla z čísla 160 postava a zabočila do ulice směrem k němu, takže se na chodníku míjeli. Na chvíli milionáře napadlo, že by to mohl být sám Derek Kettering; výškou a tělesnou konstrukcí se podobali. Ale když se setkali tváří v tvář, viděl, že toho muže nezná. Alespoň – ne, nikoli, nezná; jeho obličej vyvolal záblesk vzpomínek v milionářově mysli a bylo to rozhodně spojeno s něčím nepříjemným. Zbytečně si namáhal mozek, nemohl na to přijít. Šel dál a hněvivě potřásl hlavou. Neměl rád, když ho něco zmátlo.

Ruth Ketteringová ho zjevně očekávala. Když vstoupil, běžela k němu a políbila ho.

„No, tatínku, jak to jde?“

„Velice dobře,“ řekl van Aldin, „ale musím ti říct pár slov, Ruth.“

Pocítil v ní téměř nepostřehnutelnou změnu; jakési ostražitě očekávání nahradilo bezprostřednost jejího pozdravu. Posadila se do velkého křesla.

„No, tatínku,“ zeptala se. „Co je to?“

„Viděl jsem dnes ráno tvého manžela,“ oznámil jí van Aldin.

„Ty jsi viděl Dereka?“

„Ano. Řekl spoustu věcí, z nichž většina byla zatraceně drzá. Když už odcházel, pověděl mi něco, čemu jsem nerozuměl. Poradil mi, abych se ujistil, že mezi otcem a dcerou panuje naprostá otevřenost. Co tím myslel, Ruthie?“

„Já – já nevím, tatínku. Jak bych mohla?“

„Ovšemže víš,“ řekl van Aldin. „Řekl ještě něco jiného. Že má své přátele a nemíchá se mezi tvé. Co tím myslel?“

„Nevím,“ odpověděla Ruth znovu.

Van Aldin se posadil. Jeho ústa se stáhla do přísné přímky.

„Podívej se, Ruth. Nepůjdu do toho se zavřenýma očima. Nejsem si vůbec jist, že tvůj manžel nechce dělat potíže. Teď je dělat nemůže, tím jsem si jist. Mám způsob, jak ho umlčet, zavřít jeho ústa

nadobro, ale musím vědět, jestli je potřeba užít těch prostředků. Co míníš tím, že máš své vlastní přátele?“

Paní Ketteringová pokrčila rameny.

„Mám spoustu přátel,“ řekla nejistě. „Určitě nevím, co měl na mysli.“

„Ale víš,“ naléhal van Aldin.

Mluvil teď tak, jak možná mluvíval s obchodním partnerem.

„Zjednoduším to. Kdo je ten muž?“

„Jaký muž?“

„T e n muž. To je to, nač Derek narážel. Nějaký určitý muž, který je tvým přítelem. Neměj strach, miláčku, vím, že na tom nic není, ale musíme se podívat na všechno, protože by se to mohlo objevit u soudu. Víš, umí tyhle věci pořádně překroutit. Chci vědět, kdo je ten muž, a také, jak daleko jsi s ním došla.“

Ruth neodpověděla. Mnula si ruce v usilovném nervovém soustředění.

„Podívej, miláčku,“ pravil van Aldin jemnějším hlasem. „Neboj se svého starého tatínka. Nebyl jsem příliš přísný, vid', dokonce ani tenkrát v Paříži. – A hrome!“

Zmlkl jako zasažen bleskem.

„Tak on to je! Myslél jsem si, že znám jeho obličej.“

„O čem to mluvíš, tatínku? Nerozumím.“

Milionář k ní pokročil a uchopil ji pevně za zápěstí.

„Podívej, Ruth, viděla jsi toho chlapíka znovu?“

„Jakého chlapíka?“

„Toho, kvůli kterému jsem ztropil povyk před pár lety. Moc dobře víš, koho myslím.“

„Myslíš“ – zaváhala – „myslíš hraběte de la Roche?“

„Hraběte de la Roche!“ supěl van Aldin. „Řekl jsem ti tenkrát, že ten chlap není o nic víc hrabě než já. Podvodník. Zapletla ses s ním velice, ale já jsem tě z jeho drápů vytrhl.“

„Ano, vytrhl,“ odpověděla Ruth hořce. „A já si vzala Dereka Ketteringa.“

„Chtělaš to,“ odsekl milionář ostře.

Pokrčila rameny.

„A teď,“ řekl van Aldin pomalu, „jsi ho znovu viděla – po tom všem, co jsem ti pověděl. Dnes byl v domě. Potkal jsem ho venku a v ten moment jsem si ho neuměl zařadit.“

Ruth Ketteringové se znovu vrátil její klid.

„Chci ti říct jednu věc, tatínku. Pleteš se, pokud se týká Armanda – myslím hraběte de la Roche. Víím, že v jeho mládí bylo několik politováníhodných událostí – řekl mi o nich – ale – no, pořád měl o mne zájem. Zlomilo mu to srdce, když jsi nás tenkrát v Paříži odloučil, a teď –“

Přerušilo ji otcovo rozhořčené zasupění:

„Tak ty ses zamilovala do toho mizery, co? Ty, moje dcera! Můj bože!“

Rozhodil zoufale rukama.

„Proč jen ženy dovedou být tak zatraceně hloupé!“

KAPITOLA VI.

Mirelle

Derek Kettering vyšel z van Aldinova apartmá tak překotně, že narazil do dámy, která přicházela chodbou. Omluvil se, ona přijala jeho omluvu s úsměvným klidem a pokračovala v chůzi, zanechávajíc v něm příjemný dojem z lahodného zevnějšku a docela hezkých šedých očí.

Přes veškerou jeho bezstarostnost jím rozhovor s tchánem otrásl víc, než dal najevo. Osaměle poobědval a pak se vydal do přepychového bytu, který patřil dámě známé jako Mirelle. Upravená Francouzka ho uvítala úsměvem.

„Ale jen vstupte, monsieur. Madame odpočívá.“ Byl uveden do dlouhé místnosti, situované na východ, kterou tak dobře znal. Mirelle ležela na pohovce, podepřená neuvěřitelným množstvím polštářků, všechny v různých odstínech jantaru, aby to ladilo s okrem její pokožky. Tanečnice byla překrásná žena, a jestliže byl její obličej pod nánosem líčidla ve skutečnosti trochu ztrhaný, mělo to svůj bizarní půvab a její oranžové rty se usmívaly Dereku Ketteringovi na uvítanou.

Políbil ji a prudce se vrhl do křesla. „Co jsi dělala? Zrovna jsi vstala, že?“ „Ne,“ řekla tanečnice. „Pracovala jsem.“ Ukázala dlouhou bledou rukou ke klavíru, který byl poházen neuklizenými partiturami.

„Byl tu Ambrose. Přehrával mi tu novou operu.“ Kettering kývl, aniž by tomu věnoval zvláštní pozornost. Naprosto ho nezajímal Claud Ambrose a jeho operní ztvárnění Ibsenova Peer Gynta. Ale i Mirelle to považovala pouze za unikátní příležitost, jak předvést svou Anitru.

„Je to podivuhodný tanec,“ vyprávěla. „Dám do něj všechnu vášně pouště. Budu tančit ověšená klenoty – ach! – a mimochodem, *mon ami*, včera jsem v Bond Street viděla perlu – černou perlu!“

Odmíchlala se a dívala se na něj svůdně.

„Moje milá holčičko,“ řekl Kettering, „se mnou nemá žádnou cenu mluvit o černých perlách. Momentálně, pokud vím, spadla klec.“

Rychle na jeho tón zareagovala. Posadila se, velké černé oči otevřené dokořán.

„Co to říkáš, Dereku? Co se stalo?“

„Můj ctěný tchán,“ odpověděl Kettering, „připravuje můj konec.“

„Co tím myslíš?“

„Jinými slovy – chce, aby se Ruth se mnou rozvedla.“

„Jak hloupé,“ poznamenala. „Proč by se s tebou chtěla rozvést?“

Derek Kettering se zazubil.

„Hlavně kvůli tobě, *chérie*!“

Mirelle pokrčila rameny.

„To je pošetilé,“ poznamenala.

„Velice pošetilé,“ souhlasil Derek.

„Co s tím uděláš?“

„Drahoušku, co můžu dělat? Na jedné straně muž s neomezenými penězi; na druhé straně muž s neomezenými dluhy. Je jasné, kdo vyhraje.“

„Jsou zvláštní, tihle Američané,“ poznamenala Mirelle. „Nevypadá to, že by tvoje žena o tebe stála.“

„A co my,“ řekl Derek, „co my s tím budeme dělat?“

Tázavě na něj pohlédla. Přišel k ní a vzal její ruce do svých.

„Zůstaneš mi věrná?“

„Co myslíš? Po –“

„Ano,“ řekl Kettering. „Po tom, co se věřitelé pohrnou jako vlci za stádem ovcí. Mně na tobě zatraceně záleží, Mirelle; necháš mě padnout?“

Odtáhla od něj ruce.

„Víš, že tě obdivuji, Dereku.“

Zachytil v jejím hlase stopu vyhýbavosti.

„Tak takhle je to tedy, že? Krysy opouštějí potápějící se lod!“

„Ach, Dereku!“

„Ven s tím,“ řekl prudce. „Hodíš mě přes palubu; je to tak?“ Pokrčila rameny.

„Mám tě ráda, *mon ami* – skutečně tě mám ráda. Jsi velmi okouzlující – *un beau garçon*, *ale ce n'est pas pratique*.“

„Jsi luxus pro bohatého muže, hm? Je to tak?“

„Když to tak chceš říct.“

Naklonila se dozadu do polštářů a zaklonila hlavu.

„Stejně tě mám ráda, Dereku.“

Přešel k oknu a chvíli tam stál a díval se ven, zády k ní. Za chvíli se tanečnice pozdvihla na lokti a zvědavě se na něj podívala.

„Na co myslíš, *mon ami*?“

Ohlédl se na ni přes rameno s tak podivným úšklebkem, až jí to bylo nepříjemné.

„Myslím na jednu ženu, drahoušku.“

„Ženu?“

Mirelle se chytila něčeho, čemu rozuměla.

„Myslíš na nějakou jinou ženu, je to tak?“

„Ach, nemusíš se bát, je to čistě jen obraz v mé fantazii. Obraz dámy s šedýma očima.“

Mirelle řekla ostře: „Kdes ji potkal?“

Derek Kettering se zasmál a jeho smích zněl zlomyslně a ironicky.

„Narazil jsem do ní na chodbě hotelu Savoy.“

„Ale! Copak říkala?“

„Pokud si vzpomínám, řekl jsem ‚Promiňte‘ a ona řekla ‚Nic se nestalo‘ nebo něco takového.“

„A pak?“ vytrvale se vyptávala tanečnice.

„Obraz dámy s šedýma očima,“ mumlal Derek bezděčně. „Doufám, že se s ní už nikdy nesetkám.“

„Proč?“

„Mohla by mi přinést smůlu. Ženy ji přinášejí.“

Mirelle tiše sklouzla z pohovky, přišla k němu a položila mu štíhlou paži okolo krku.

„Jsi hloupý, Dereku,“ zašeptala. „Jsi strašně hloupý. Jsi *beau garçon* a já tě obdivuji, ale nejsem stavěná na to, být chudá – ne, rozhodně nejsem stavěná na to, být chudá. Teď mě poslouchej; všechno je to velice jednoduché. Musíš to se svou ženou urovnat.“

„Obávám se, že to skutečně nepůjde,“ odvětil Derek stroze.

„Proč ne? Tomu nerozumím.“

„Van Aldin, drahoušku, nic takového nedopustí. Je to druh muže, který se jednou rozhodne a stojí si za tím.“

„Slyšela jsem o něm,“ kývla tanečnice. „Je velice bohatý, že? Skoro nejbohatší muž v Americe. Před časem koupil v Paříži nejkrásnější rubín na světě – Srdce ohně se jmenuje.“

Kettering neodpověděl. Tanečnice zadumaně pokračovala: „Je to překrásný kámen – kámen, který by měl patřit ženě, jako jsem já. Miluji šperky, Dereku. Něco mi říkají. Ach! Nosit rubín, jako je Srdce ohně!“

Maličko si povzdychla:

„Ty těmhle věcem nerozumíš, Dereku; jsi jenom muž. Předpokládám, že van Aldin dá rubíny své dceři. Ona je jediné dítě?“

„Ano.“

„Pak tedy, až umře, ona zdědí všechny jeho peníze. Bude z ní bohatá žena.“

„Ona už je bohatá žena,“ řekl Kettering suše. „Připsal jí několik milionů při našem sňatku.“

„Několik milionů! Ale to je ohromné! A co kdyby náhle zemřela, co? To by všechno patřilo tobě?“

„Jak se věci momentálně mají,“ objasňoval pomalu Kettering, „ano. Pokud vím, nenapsala poslední vůli.“

„*Mon Dieu!*“ užasla tanečnice. „Kdyby umřela, to by bylo řešeno!“

Chvilku bylo ticho a pak se Derek upřímně rozesmál.

„Líbí se mi tvé jednoduché, praktické myšlení, Mirelle, ale obávám se, že se tvá touha neuskuteční. Moje žena je obzvlášť zdravá osoba.“

„*Eh bien,*“ poznamenala Mirelle, „existují nehody.“

Ostře se na ni podíval, ale neodpověděl.

Pokračovala: „Ale máš pravdu, *mon ami*, nesmíme se spoléhat na náhody. Poslouchej teď, můj milý Dereku, už se víckrát nesmí mluvit o rozvodu. Tvoje žena se musí té myšlenky vzdát.“

„A jestliže to neudělá?“

Oči tanečnice se rozzářily.

„Myslím, že udělá, příteli. Je z těch, kdo nemají rádi skandály. Znam jednu nebo dvě hezké historky, které by určitě nerada viděla v novinách.“

„Co myslíš?“ zeptal se ostře Kettering.

Mirelle se zasmála a pohodila hlavou.

„*Parbleu!* Myslím na toho džentlmena, který si říká hrabě de la Roche. Víím o něm všechno. Jsem Pařížanka, uvědom si to. Byl to její milenec ještě předtím, než si tě vzala, že?“

Kettering ji surově uchopil za ramena.

„To je zatracená lež,“ řekl, „a pamatuj si, prosím, že koneckonců mluvíš o mé ženě.“

Mirelle trochu zvažněla.

„Vy jste zvláštní, vy Angličané,“ postěžovala si. „Stejně se ale odvažují říci, že máte možná pravdu. Američané jsou tak chladní, že? Ale dovol mi říci, *mon ami*, že do něj byla zamilovaná, než se vdala za tebe, a její otec se do toho vložil a poslal hraběte, aby si hleděl svého. A malá *mademoiselle* vyplakala mnoho slz! Ale poslechla. Nicméně musíš vědět tak dobře jako já, Dereku, že teď je to docela nový příběh. Vidí ho skoro každý den a čtrnáctého pojede do Paříže, kde se s ním zase setká.“

„Jak tohle všechno víš?“ zeptal se Kettering.

„Já? Mám v Paříži přátele, můj milý Dereku, kteří znají hraběte důvěrně. Všechno je zařízeno. Ona pojede údajně na Riviéru, ale ve

skutečnosti se s ní hrabě setká v Paříži a – kdo ví! Ano, ano, máš na to mé slovo, je to všechno zařízeno!“

Derek Kettering stál bez hnutí.

„Víš,“ předla tanečnice jako kočka, „když budeš chytrý, máš ji v hrsti. Můžeš jí tu záležitost velice znepríjemnit.“

„Ach proboha, buď zticha,“ vykřikl Kettering. „Zavři tu svou zatracenou hubu!“

Mirelle sebou se smíchem hodila znovu na divan. Kettering popadl klobouk a plášť a opustil byt a divoce bouchl dveřmi. Tanečnice zůstala sedět na divanu a slabě se pro sebe usmívala. Byla spokojena se svou prací.

KAPITOLA VII.

Dopisy

„Paní Samuel Harfieldová se poroučí slečně Katharine Greyové a přeje si poukázat na to, že za určitých podmínek si slečna Greyová nemůže být vědoma –“

Paní Harfieldová, která až dosud klidně psala, narazila na náhlou překážku, způsobenou neschopností plynule se vyjádřit ve třetí osobě.

Po chvilkovém zaváhání pak roztrhala list poznámkového papíru a začala nanovo.

„Drahá slečno Greyová, ačkoli oceňuji způsob, jímž jste splnila svou povinnost vůči mé sestřenici Emmě, jejíž nedávná smrt byla skutečnou ranou pro nás všechny, nemohu než vyjádřit –“

Paní Harfieldová se znovu zastavila. Ještě jednou byl dopis odsouzen do odpadkového koše. Po čtyřech chybných začátcích vytvořila nakonec paní Harfieldová pojednání, které ji uspokojilo. Dopis byl náležitě zapečetěn a oznámkován a adresován slečně Katherine Greyové, Little Crampton, St Mary Mead, Kent a příštího rána při snídani ležel vedle slečnina talíře ve společnosti důležitě vypadajícího sdělení v dlouhé modré obálce.

Katherine Greyová otevřela nejprve dopis paní Harfieldové. Konečný výsledek byl tento:

Drahá slečno Greyová, můj manžel a já si Vám dovolujeme vyjádřit své poděkování za Vaše služby, poskytnuté mé ubohé sestřenici Emmě. Její smrt byla pro nás velkou ranou, ačkoli jsme si pochopitelně byli vědomi, že její mysl se po nějakou dobu zhoršovala. Chápu, že její nedávná závěť byla prapodivná a neobstála by ovšem před žádným soudem. Nepochybuji, že – svým dobrým rozumem – jste už tento fakt zjistila. Můj manžel říká, že mohou-li být tyto záležitosti vyřešeny v soukromí, je to vždycky mnohem lepší. S potěšením Vás doporučíme na podobné místo a doufáme také, že přijmete malý dárek.

Srdečně Vaše

Mary Anně Harfieldová

Katherine Greyová dopis přečetla, trochu se pousmála a přečetla ho podruhé. Když dopis po druhém čtení položila, její obličej měl stále pobavený výraz. Pak zdvihla druhý dopis. Po jednom běžném pročtení ho položila a dívala se přímo před sebe. Tentokrát se nusušmála. Pro kohokoli, kdo by ji pozoroval, by bylo těžké uhádnout, jaké pocity se skrývají za tím klidným, přemítavým, upřeným pohledem.

Katherine Greyové bylo třiatřicet. Pocházela z dobré rodiny, ale její otec přišel o všechny peníze a Katherine si musela od raného mládí vydělávat na živobytí. Bylo jí pouhých třiadvacet, když přišla jako společnice ke staré paní Harfieldové.

Všeobecně se soudilo, že stará paní Harfieldová byla „obtížná“. Společnice přicházely a odcházely se vzrůstající rychlostí. Přijížděly plné naděje a odcházely obvykle v slzách. Ale od té chvíle, co před deseti roky přišla do Little Crampton Katherine Greyová, panoval naprostý klid. Nikdo nevěděl, jak se to stalo. Katherine Greyová se narodila s uměním vycházet se starými dámami, psy a malými chlapci a dělala to bez známky jakéhokoli úsilí.

Ve třiatřiceti to byla tichá žena s šedýma očima, jež se stále ještě dívaly na svět s očekáváním, obdařená určitým druhem šťastného klidu, kterým nemohlo nic otřást. A víc než to – narodila se se smyslem pro humor a ještě ho neztratila.

Když tak seděla u stolku se snídání a dívala se před sebe, zazvonil zvonek a provázelo jej energické bušení klepadla. V příští chvíli služtička otevřela dveře a oznámila trochu bez dechu:

„Doktor Harrison.“

Vysoký muž středních let vešel spěšně dovnitř s energií a svěžestí, jež bylo možno předvídat při jeho útoku na klepadlo.

„Dobré ráno, slečno Greyová.“

„Dobré ráno, doktore Harrisone.“

„Zastavil jsem se brzy,“ začal doktor. „Pro případ, že byste už měla zprávu od jedné z těch Harfieldových sester. Paní Samuelová, jak se nazývá – naprosto otravná osoba.“

Katherine zdvihla beze slova dopis paní Harfieldové ze stolu a podala mu ho. S velkým uspokojením pozorovala, jak ho čte, jak se jeho huňaté obočí spojuje, sledovala frkání a brčení vášnivého nesouhlasu. Mrštil s ním na stůl.

„Naprosto hrozné,“ zuřil. „Neznepokojujte se tím, drahoušku. Jen tak hloupě plácají, co jim slina na jazyk přinese. Rozum staré paní byl právě tak dobrý jako váš nebo můj a nenechte nikoho, aby říkal opak. Neměli by se o co opřít a oni to vědí. Všechny ty řeči o soudním projednávání jsou čistý bluf. Proto ten pokus tajně vás obejít. A podívejte se, drahoušku, nenechte je ani, aby vás doběhli lichotkami. Ne abyste si myslela, že je vaší povinností předat jim nějakou hotovost, nebo abyste se nějak ostýchala.“

„Nemyslím, že bych se ostýchala,“ řekla Katherine. „Všichni tihle lidé jsou vzdálení příbuzní manžela paní Harfieldové a nikdy se jí nepřiblížili ani o ni za jejího života nedbali.“

„Jste rozumná žena,“ souhlasil lékař, „já vím lip než kdo jiný, že jste s ní měla minulých deset let těžký život. Máte plné právo užít úspor staré paní – tak, jak to leží a běží.“

Katherine se přemýšlivě usmála.

„Jak to leží a běží,“ zopakovala. „Vy nemáte ponětí o sumě, pane doktore?“

„No – dost, aby jí to neslo pět set za rok nebo tak nějak, předpokládám.“

Katherine kývla:

„Také jsem si to myslela,“ řekla. „Přečtěte si tohle.“

Podala mu dopis, který vyndala z dlouhé modré obálky. Doktor četl a vydával výkřiky krajního překvapení.

„Nemožné,“ mumlal, „nemožné.“

„Byla jedním z původních akcionářů v Mortaulds. Před čtyřiceti lety musela mít příjem osm nebo deset tisíc liber ročně. Jsem si jista, že nikdy nepotřebovala víc než čtyři sta za rok. Na peníze byla vždycky strašně opatrná. Vždycky jsem věřila, že musí být opatrná na každý penny.“

„A po celou tu dobu se příjem hromadil na složitý úrok. Drahoušku, budete velice bohatá žena.“

Katherine Greyová kývla.

„Ano,“ přisvědčila, „budu.“

Promluvila odtažitým, neosobním tónem, jako kdyby se na tuto situaci dívala zvnějšku.

„Nu,“ řekl lékař a připravoval se k odchodu, „moc vám gratuluji.“ Palcem se dotkl dopisu paní Samuel Harfieldové. „Nedělejte si starost kvůli té ženské a jejímu odpornému dopisu.“

„To není doopravdy odporný dopis,“ odpověděla slečna Greyová snášenlivě. „Za daných okolností si myslím, že to, co udělala, je naprosto přirozená věc.“

„Někdy vás smrtelně podezřívám,“ poznamenal lékař.

„Proč?“

„Pro ty věci, které shledáváte zcela přirozenými.“

Katherine Greyová se zasmála.

Doktor Harrison vyprávěl tu velkou novinu podrobně při obědě své ženě. Byla tím velmi rozrušena.

„Představ si starou paní Harfieldovou – se všemi těmi penězi. Jsem ráda, že je odkázala slečně Greyové. Ta dívka je svěťice.“

Doktor se zatvářil kysele.

„Vždycky jsem si představoval, že světci musí být obtížní lidé. Katherine Greyová je na svěťici příliš lidská.“

„Je to svěťice se smyslem pro humor,“ zamrkala lékařova manželka. „A ačkoli nepředpokládám, že sis toho všiml, neobyčejně dobře vypadá.“

„Katherine Greyová?“ Doktor byl upřímně překvapen. „Má velmi hezké oči, ano.“

„Ach, vy mužští!“ vykřikla jeho žena. „Slepí jako netopýři! Katherine v sobě má všechny prvky krásy. Jediné, co potřebuje, jsou šaty.“

„Šaty? Co je špatného na jejích šatech? Vypadá vždycky velice hezky.“

Paní Harrisonová vydala rozhořčený povzdech a doktor vstal a připravoval se začít s pochůzkami.

„Mohla by ses u ní zastavit, Polly,“ navrhl.

„Udělám to,“ odpověděla paní Harrisonová pohotově.

Provedla svou návštěvu asi ve tři hodiny.

„Drahoušku, jsem tak ráda,“ řekla vřele a stiskla Katherine ruku. „A každý ve vesnici bude také rád.“

„Je od vás velmi hezké, že jste mi to přišla říct,“ odpověděla Katherine. „Doufala jsem, že se zastavíte, protože jsem se chtěla zeptat na Johnnieho.“

„Ach! Johnnie. Nu –“

Johnnie byl nejmladší syn paní Harrisonové. V příští chvíli vyprávěla podrobně dlouhou historii, v níž narůstaly Johnnieho nosní i krční mandle. Katherine soucitně naslouchala. Zvyk je železná košile. Naslouchání, to byl její úděl po deset minulých let.

„Drahoušku, nevím, jestli jsem vám vyprávěla o námořnickém plese v Portsmouthu? Kdy lord Charles obdivoval moji róbu?“ A Katherine vyrovnaně, přívětivě odpověděla: „Myslím, že asi ano, paní Harfieldová, ale zapomněla jsem to. Nepověděla byste mi o tom znovu?“ A pak stará paní spustila plným proudem s nesčetnými opravami a odmlkami a vzpomínala na podrobnosti. Polovička Katherineinina vědomí naslouchala a mechanicky pronášela správné věci, když se stará paní odmlčela.

Ted s tímtež podivným pocitem rozdvojení, jemuž byla zvyklá, poslouchala paní Harrisonovou.

Ta se po půlhodině náhle omluvila.

„Celou tu dobu mluvím o sobě,“ vykřikla. „A přišla jsem sem, abych si popovídala o vás a vašich plánech.“

„Ještě nevím, že bych nějaké měla.“

„Drahoušku, nezůstanete přece tady.“

Katherine se usmála nad zděšením v jejím hlase.

„Ne, myslím, že chci cestovat. Nikdy jsem nic moc ze světa neviděla, víte.“

„To bych řekla, že ne. Musel to být pro vás strašný život, stísněný zde po všechna ta léta.“

„Nevím,“ odpověděla Katherine. „Dávalo mi to spoustu svobody.“

Všimla si podivení a trochu zrudla.

„Určitě to zní hloupě – když tohle říkám. Ovšemže jsem neměla mnoho svobody v úplném, fyzickém slova smyslu –“

„Myslím, že ne,“ vydechla paní Harrisonova, která si připomněla, že Katherine zřídka měla tolik potřebný volný den.

„Ale určitým způsobem to, že jste vázána fyzicky, dává spoustu volnosti duševní. Máte pořád svobodu myšlení. Vždycky jsem z myšlenkové svobody měla hezký pocit.“

Paní Harrisonova potřásla hlavou.

„Tomu nerozumím.“

„Ach! Rozuměla byste, kdybyste byla na mém místě. Ale přesto, cítím, že potřebuji změnu. Chci – no, chci, aby se něco dělo. Ne se mnou, tak to nemyslím. Chci být ve středu věcí – vzrušujících věcí – dokonce i jen jako divák. Víte, v St Mary Meadu se neděje nic.“

„Skutečně ne,“ přisvědčila horlivě paní Harrisonova.

„Nejprve pojedu do Londýna,“ plánovala Katherine. „Musím stejně za právníky. Potom, myslím, pojedu do ciziny.“

„Velice pěkné.“

„Ale ovšem nejdříve —“

„Ano?“

„Musím si pořídit nějaké šaty.“

„Přesně to jsem povídala Arthurovi dnes ráno,“ vykřikla lékařova žena. „Víte, Katherine, mohla byste možná vypadat opravdu krásně, kdybyste se o to pokusila.“

Slečna Greyová se nestrojeně usmála.

„Nevím, jestli byste ze mne někdy mohla udělat krásku,“ řekla upřímně. „Ale budu mít radost z nějakých opravdu hezkých šatů. Obávám se, že strašně moc hovořím o sobě.“

Paní Harrisonova se na ni významně podívala.

„To pro vás musí být docela nová zkušenost,“ prohlásila suše.

Katherine se šla před odjezdem z vesnice rozloučit se starou slečnou Vinerovou. Slečna Vinerová byla o dva roky starší než paní Harfieldová, ale její mysl se zaobírala hlavně úspěchem, že přežila drahou přítelkyni.

„Bývala byste si nemyslela, že přežiji Jane Harfieldovou, že ne?“ tázala se triumfálně Katherine. „Chodily jsme spolu do školy, ona a já. A teď ona je už tam, a já tady. Kdo by si to pomyslel?“

„Vy jste vždycky jedla černý chléb k večeři, nebo ne?“ pronesla mechanicky Katherine.

„Je hezké, že si to pamatujete, drahoušku. Ano, kdyby byla mívala Jane Harfieldová krajíček chleba každý večer a brala si trochu povzbuzujícího prostředku při každém jídle, mohla by tu dnes být.“

Stará žena se odmlčela, kývla triumfálně hlavou, náhle si něco připomněla a dodala:

„A tak jste přišla ke spoustě peněz, jak jsem slyšela. Inu, inu. Starejte se o ně. Pojedete do Londýna, abyste se měla dobře? Nemyslete si, že se vdáte, protože to se vám nestane. Nejste typ, který by zaujal muže. A kromě toho, stárnete. Kolik je vám teď?“

„Třiatřicet,“ prozradila jí Katherine.

„No,“ poznamenala slečna Vinerová pochybovačně, „to není tak špatné. Ztratila jste ovšem svou první svěžest.“

„Obávám se, že ano,“ přisvědčila Katherine velice pobaveně.

„Ale jste velmi hezká, děvče,“ podotkla slečna Vinerová přívětivě. „Jsem si jista, že by mnoho mužů mohlo udělat horší věc, než si vzít za ženu vás namísto některé z těch frivolních dívenek, které dnes běhají a ukazují větší kus svých nohou, než jim stvořitel měl v úmyslu dovolit. Na shledanou, drahoušku, a doufám, že se budete mít dobře, věci jsou v tomto životě zřídka takové, jaké se zdají.“

Toto proroctví jí dodalo odvahy, když Katherine odjížděla. Polovina vesnice ji přišla vyprovodit na nádraží, včetně Alice, děvečky pro všechno, která přinesla drátem pevně vyztuženou kytici a nepokrytě plakala.

„Není moc takových jako ona,“ vzlykala Alice, když vlak konečně odjel. „Určitě by nikdo nemohl být laskavější, než byla slečna Greyová, když se Charlie na mě vykašlal kvůli té holce z Dairy. Roz-

sekat na kousky bych se pro ni dala, kdykoli. Opravdová dáma, tak jí říkám.“

Takový byl Katherinin odjezd ze St Mary Meadu.

KAPITOLA VIII.

Lady Tamplinová píše dopis

„Podívejme,“ řekla lady Tamplinová, „to se podívejme.“

Odložila kontinentální *Daily Mail* a zahleděla se do modrých vln Středomoří. Větévka zlaté mimózy, která jí visela právě nad hlavou, tvořila efektní rámování velice okouzlujícímu obrázku. Zlatovlasá, modrooká lady ve velice slušivém *négligé*. Že zlaté vlasy byly dílem dovednosti, stejně jako růžovobílá pleť, to nebylo možné popřít, ale modř očí jí darovala příroda a ve čtyřiačtyřiceti letech se mohla lady Tamplinová ještě řadit mezi krásky.

Okouzlující lady Tamplinová pro jednu nemyslela na sebe. To znamená, že nemyslela na svůj vzhled. Měla na zřeteli vážnější věci.

Lady Tamplinová byla osobou na Riviére velmi známou a její společenské večírky ve vile Marguerite byly oprávněně velebeny. Byla to žena s pozoruhodnými zkušenostmi, neboť měla čtyři manžely. Ten první byl pouhou nerozvážností, a tak si ho připomínala jen zřídka. Měl dobrý rozum, zemřel s chvályhodnou ochotou a jeho vdova se poté zasnoubila s výrobcem knoflíků. Ten také odešel do jiných sfér po třech letech manželského života – říkalo se, že po příjemném večírku s několika veselými kumpány. Po něm přišel vikomt Tamplin, který Rosalii bezpečně umístil ve výšinách, v nichž si přála kráčet. Svůj titul si podržela, když se vdala počtvrté. Tuto poslední spekulaci pak podstoupila čistě pro potěšení. Pan Charles Evans, obzvláště dobře vypadající sedmadvacetiletý mladý muž s jemným chováním, nadšenou láskou ke sportu a oceňováním věcí tohoto světa, neměl vůbec žádné vlastní peníze.

Lady Tamplinová byla velice potěšena a spokojena se životem obecně, ale měla příležitostně mírné předsudky, pokud šlo o peníze. Výrobce knoflíků zanechal vdově značné jmění, ale, jak lady Tamplinová říkala, „sejde se jedno s druhým –“ (jedním bylo znehod-

nocení cenných papírů díky válce a druhým extravagance zesnulého lorda Tamplina). Byla na tom dosud dobře. Ale být na tom pouze dobře mohlo jen těžko uspokojit někoho s temperamentem Rosalie Tamplinové.

A tak tohoto lednového rána otevřela své modré oči obzvláště široce, když četla jistý odstavec v novinách, a pronesla ono nic neříkající „podívejme“. Jediným dalším obyvatelem balkonu byla její dcera, ctihodná slečna Lenox Tamplinová. Dcera, jako byla Lenox, byla smutným trnem v oku lady Tamplinové. Vypadala starší, než kolik jí ve skutečnosti bylo, postrádala takt a její zvláštní způsob humoru byl přinejmenším nepohodlný.

„Drahoušku,“ řekla lady Tamplinová, „jen si představ!“

„Copak?“

Lady Tamplinová zdvihla *Daily Mail*, podala ho své dceři a ukazováčkem vzrušeně označila zajímavý odstavec.

Lenox ho přečetla, aniž by před matkou dala najevo sebemenší vzrušení. Vrátila noviny.

„Co s tím?“ zeptala se. „Takové záležitosti se stávají pořád. Zazobané ženské na vesnici vždycky umírají a zanechávají milionová dědictví svým skromným společnícům.“

„Ano, drahoušku, já vím,“ odpověděla její matka, „a dovolím si říci, že jmění není nikdy tak ohromné, jak se říká, a noviny jsou tak nepřesné. Ale i když to srazíš na polovinu –“

„No,“ poznamenala Lenox, „nikdo to nezanechal nám.“

„Přímo ne, drahoušku,“ odvětila lady Tamplinová, „ale tahle dívka, tahle Katherine Greyová, je ve skutečnosti moje sestřenice! Jedna z těch worcestshireských Greyů z Edgeworthu. Moje opravdu vlastní sestřenice. Jen si představ!“

„Ah – ha,“ řekla Lenox.

„A já jsem si myslela –“ pokračovala matka.

„Pro nás to nic neznamena,“ ukončila Lenox téma s pobaveným úsměvem, kterému její matka rozuměla jen stěží.

„Ach, drahoušku,“ ozvala se lady Tamplinová se slabým náznakem výčitky.

Byl velmi slabý, protože Rosalie Tamplinová byla na prostořekost své dcery zvyklá a byla zvyklá i na to, čemu říkala „Lenoxin nepříjemný způsob komentování událostí“.

„Myslela jsem si,“ řekla lady Tamplinová a opět stáhla své nakreslené obočí, „zdali – ach, dobré ráno, Chubby, drahoušku; chystáš se hrát tenis? Jak pěkné!“

Chubby, takto osloven, se na ni přívětivě usmál a nedbale poznamenal: „Jak úžasně vypadáš v té broskvové věcičce,“ a nesl se okolo nich dolů po schodech.

„Drahoušek,“ pravila lady Tamplinová a dívala se něžně za svým manželem. „Copak jsem to říkala? Á!“ ještě jednou obrátila svoji mysl k té věci. „Myslela jsem –“

„Proboha, nech toho. To je potřetí, co jsi tohle řekla.“

„Inu, drahoušku,“ vysvětlovala lady Tamplinová, „myslela jsem, že by bylo velice hezké, kdybych drahé Katherine napsala a navrhla jí, že by si u nás mohla zaplatit malou návštěvu. Je přirozeně bez styků se společnostmi. Bylo by pro ni lepší být uvedena někým z vlastních lidí. Příležitost pro ni a příležitost pro nás.“

„Kolik asi myslíš, že bys z ní vyrazila?“ zeptala se Lenox.

Matka se na ni vyčítavě podívala a dál přemýšlela: „Museli bychom se ovšem dohodnout na určitém finančním ujednání. Ono se sejde jedno s druhým – válka – tvůj ubohý otec –“

„A teď Chubby,“ řekla Lenox. „On je drahý luxus, jestli chceš něco vědět.“

„Byla to hezká dívka, pokud se pamatuji,“ sledovala lady Tamplinová tok vlastních myšlenek. „Tichá, nikdy se nedrala dopředu, ani ne kráska a už vůbec ne lovkyně mužů.“

„Nechá tedy Chubbyho na pokoji?“ zeptala se Lenox.

Lady Tamplinová se na ni nesouhlasně podívala. „Chubby by nikdy –“ začala.

„Ne,“ kývla Lenox, „věřím, že ne; ví příliš dobře, na které straně je jeho krajíc namazaný.“

„Drahoušku,“ prohlásila lady Tamplinová, „umíš být tak krutá ve svých názorech.“

„Je mi líto,“ řekla Lenox.

Lady Tamplinová sesbírala *Daily Mail* a své *négligé*, kabelku a různé další dopisy.

„Napíšu drahé Katherine hned,“ prohlásila, „a připomenu jí milé staré dny v Edgeworthu.“

Vešla do domu a světlo úmyslu jí zářilo v očích.

Na rozdíl od paní Samuel Harfieldové jí korespondence plynula z pera lehce. Bez přestávky nebo námahy popsal čtyři listy, a když je znovu četla, nenašla žádný důvod, aby změnila jediné slůvko.

Katherine obdržela dopis to ráno, kdy přijela do Londýna. Není podstatné, zda četla i mezi řádky. Dala si jej do kabelky a vydala se na schůzku, kterou měla s právníky paní Harfieldové.

Byla to stará, zavedená firma v Lincoln's Inn Fields a po několika minutách čekání uvedli Katherine k staršímu společníkovi, přívětivému postaršímu muži s pronikavými modrými očima a otcovským chováním.

Projednali poslední vůli paní Harfieldové a další právníké záležitosti během dvaceti minut, pak Katherine podala právníkovi dopis paní Samuel Harfieldové.

„Radši bych vám tohle měla, myslím, ukázat,“ řekla, „ačkoli je to opravdu trochu směšné.“

Přečetl si ho s lehkým úsměvem.

„Trochu neohrabaný pokus, slečno Greyová. Předpokládám, že vám není třeba vysvětlovat, že tihle lidé nemají žádný nárok na majetek, a jestli budou usilovat o neplatnost závěti, žádný soudní dvůr je nepodpoří.“

„Myslela jsem si to.“

„Lidská přirozenost není vždy zrovna moudrá. Na místě paní Samuel Harfieldové bych byl mnohem více nakloněn spoléhat na vaši štědrost.“

„To je jedna z věcí, o kterých s vámi chci mluvit. Ráda bych, aby tihle lidé dostali určitý obnos.“

„Nemáte vůči nim žádnou povinnost.“

„Vím to.“

„A oni nepochopí, jak je to myšleno. Budou to možná považovat za pokus vyplatit je, ačkoli by to ani za těchto okolností neodmítli.“

„Vím to, ale nemohu si pomoci.“

„Radil bych vám, slečno Greyová, abyste na tenhle nápad zapomněla.“

Katherine potřásla hlavou. „Vím, že máte plnou pravdu, ale stejně bych to ráda udělala.“

„Shrábnou ty peníze a budou vás potom využívat.“

„Nu,“ odpověděla Katherine, „ať to dělají, když chtějí. Každý máme svůj způsob, jak se bavit. Koneckonců byli jedinými příbuznými paní Harfieldové, a ačkoli jí pohrdali jako chudou příbuznou a nestarali se o ni, když byla naživu, nezdá se mi poctivé, aby byli ze všeho vyloučeni.“

Prosadila svou vůli, ačkoli s tím právník nesouhlasil, a vyšla ven do ulic Londýna s hřejivým ujištěním, že může volně utrácet a do budoucnosti si dělat jen takové plány, jaké se jí zlíbí. Jejím prvním činem byla návštěva proslulé krejčovské firmy.

Přijala ji štíhlá postarší Francouzka s výrazem vznešené vévodkyně. Katherine promluvila s upřímnou odevzdaností.

„Chtěla bych se spolehnout na vás. Po celý život jsem byla velice chudá a nevím nic o šatech, ale nyní mám nějaké peníze a chci být opravdu dobře oblečena.“

Francouzka byla okouzlena. Brzy ráno její uměleckou mysl rozlobila návštěva argentinské masové královny, jež trvala na tom, že musí mít zrovna ty modely, které nejméně slušely její vyzývavé kráse. Pečlivě si Katherine prohlédla ostrýma, bystrýma očima.

„Ano – ano, to bude radost. Slečna má velice pěknou postavu; pro ni budou nejlepší hladké linie. Je také *très anglaise*. Některé lidi by to urazilo, kdybych to řekla, ale slečnu ne. *Une belle Anglaise* – není rozkošnější módy.“

Chování vznešené vévodkyně náhle zmizelo. Vykřikovala příkazy na různé manekýnky. „Clothildo, Virginie, rychle, moje maličká, ten malý *tailleur gris clair a tu robe de soirée soupir d'automne*. Marcelle, mé drahé děťátko, ten malý mimózový úbor z krepdešinu.“

Bylo to okouzlující ráno. Marcelle, Clothilde, Virginie, znužené a povznesené, procházely pomalu okolo, kroučící a vrčící se, s odvěkým chováním manekýnek. Vévodkyně stála vedle Katherine a dělala si poznámky do malého zápisníku.

„Znameníť výběr, slečno. Slečna má úžasný vkus. Ano, ovšem, slečna nemůže pochodit lépe než s tímto malým kompletem, jede-li na Riviéru letos v zimě, jak předpokládám.“

„Chtěla bych ještě jednou vidět ty večerní šaty,“ poprosila Katherine, „ty slézově růžové.“

Virginie se objevila a pomalu kroužila.

„Ty jsou nejhezčí ze všeho,“ řekla Katherine, když si prohlédla vybranou látku. „Jak jim říkáte?“

„*Soupir d'automne*; ano, ano, to jsou opravdu šaty pro slečnu.“

Co jen to bylo v těch slovech, že se to vracelo ke Katherine se slabým pocitem smutku, i když už opustila módní salon?

„*Soupir d'automne*, to jsou opravdu šaty pro slečnu.“ Podzim, ano, pro ni byl podzim. Ona nikdy nepoznala jaro či léto a nikdy je už nepozná. Něco, co ztratila, jí nikdo nemůže dát znovu. Ta léta služby v St Mary Mead – a celý uplynulý život.

„Jsem idiot,“ řekla si Katherine. „Jsem idiot. Co chci? Byla jsem spokojenější před měsícem, nežli jsem teď.“

Vytáhla z kabelky dopis, který toho rána dostala, dopis od lady Tamplinové. Katherine se nad ním nerozplývala. Bylo to ze ziskuchtivosti a ne pro potěšení, že lady Tamplinová tolik dychtila po společnosti své drahé sestřenice. Inu, proč ne? Zisk bude na obou stranách.

„Pojedu,“ umínila si Katherine.

Šla v té chvíli právě po Picadilly a zabočila ke Cookově kanceláři, aby se poptala. Musela čekat několik minut. Muž, jímž se úředník zabýval, jel také na Riviéru. Každý tam jel. Nu, poprvé ve svém životě bude také ona dělat to, co dělal každý.

Muž před ní náhle odešel a ona si stoupla na jeho místo. Vznesla k úředníkovi svůj požadavek, ale současně byla polovina její mysli zaměstnána něčím jiným. Obličej toho muže – nějakým neurčitým způsobem jí byl povědomý. Kde už ho předtím viděla? Najednou si vzpomněla. Bylo to v Savoyi před jejím pokojem dnes ráno. Srazila se s ním na chodbě. Poněkud zvláštní náhoda, narazit na něj dvakrát za den. Prohlédla přes rameno, z nějakého důvodu se cítila nepříjemně, ale nevěděla proč. Muž stál u vchodu a ohlížel se na ni. Katherine

ledově zamrazilo; měla strašidelný pocit tragédie, zkázy, která hrozí...

Pak ze sebe varovný pocit setřásla svým obvykle střízlivým rozumem a obrátila všechnu pozornost k tomu, co říkal úředník.

KAPITOLA IX.

Odmítnutá nabídka

Zřídka kdy se stávalo, aby se Derek Kettering předvedl v lepším světle. Většinou se projevoval jako bezstarostný lehkomyslník, a vždy mu to pomohlo z nebezpečné tísně. Dokonce i teď, ve chvíli, kdy opustil Mirellin byt, se dokázal uklidnit. Potřeboval chladnou hlavu. Situace, v níž se ocitl nyní, byla nebezpečnější, než kdy zažil, a vyvstaly před ním nepředvídatelné problémy, se kterými si v této chvíli nevěděl rady.

Potloukal se po okolí, ponořen v myšlenkách. Vraštil obočí a nechoval se ani trochu bezstarostně a vesele, což mu jindy tak slušelo. Na mysli mu tanuly různé možnosti. Derek Kettering byl chytřejší, než se zdálo. Mohl zvolit několik cest, ale jen jedna byla obzvlášť lákavá, a jestliže se jí v první chvíli lekl, netrvalo to dlouho. Odhadl svého tchána správně, válka mezi nimi však mohla skončit jen jediným způsobem. Derek v duchu proklínal peníze a jejich moc. Procházel se po St James Street, přes Picadilly a na Picadilly Circus. Když míjel kancelář Thomas Cook a syn, jeho kroky zpomalily. Šel však dál a usilovně přemýšlel. Nakonec krátce kývl hlavou, rázně se otočil – tak rázně, že se srazil s párem chodců, kteří šli v jeho stopách – a vykročil zpátky. Tentokrát Cookovu kancelář neminul, ale vešel dovnitř. Nebylo tam mnoho klientů a brzy přišel na řadu.

„Chci příští týden do Nice.“

„Prosím, pane, kdy to má přesně být?“

„Čtrnáctého. Který vlak je nejlepší?“

„Samozřejmě nejlepší vlak je ten, kterému se říká Modrý vlak. Vyhnete se únavnému proclívání v Calais.“

Derek kývl. To mu stačilo.

„Čtrnáctého,“ zamumlal úředník. „Je to trochu brzy. Modrý vlak je skoro vždycky celý zamluvený.“

„Podívejte se, jestli nezbylo nějaké lůžko,“ požádal Derek. „Jestliže ne –“ s podivným úsměvem v obličeji nechal tuto větu nedokončenou.

Úředník na pár minut zmizel a vrátil se za chvíli. „Je to v pořádku, pane; zůstala ještě tři lůžka volná. Jedno z nich vám rezervuji. Na jaké jméno?“

„Pavett,“ odpověděl Derek. Uvedl adresu svého bytu v Jermyn Street.

Úředník kývl, zapsal si údaje, zdvořile popřál Derekovi dobré ráno a pozorně se věnoval dalšímu klientovi.

„chci jet do Nice, čtrnáctého. Nejezdí souprava zvaná Modrý vlak?“

Derek se rychle otočil.

Shoda – podivná shoda. Vzpomněl si na svá skoro podivínská slova k Mirelle: „*Obraz dámy s šedýma očima. Doufám, že se s ní už nikdy nesetkám.*“ Ale setkal se s ní, a co více, chystala se cestovat na Riviéru ve stejný den jako on.

Na chvíli ho zamrazilo; byl jistým způsobem pověřivý. Napůl vážně si řekl, že tato žena by mu mohla přinést smůlu. Co kdyby – co kdyby to tak bylo. Podíval se od vchodu zpátky na ni, jak tam stála a mluvila s úředníkem. Pro jednu ho paměť nezklamala. Dáma – dáma v plném smyslu toho slova. Nepříliš mladá, ne jednoduše krásná. Ale něco na ní bylo – šedé oči, které by mohly vidět příliš mnoho. Když vyšel ze dveří ven, věděl, že se té ženy nějak bojí. Osudová žena?

Šel zpátky do svého bytu v Jermyn Street a zavolal svého sluhu.

„Vezměte tenhle šek, Pavette, proměňte ho ráno na hotovost a jděte ke Cookovi na Picadilly. Mají tam nějaké jízdenky, zamluvené vaším jménem, zaplaťte za ně a přineste je.“

„Dobrá, pane.“

Pavett se vzdálil.

Derek přešel k servírovacímu stolku a zvedl hromádku dopisů. Znal je až moc dobře. Lístky, malé lístky a velké lístky, všechny naléhající na zaplacení. Tón žádostí byl ještě zdvořilý. Derek věděl, jak

brzy se tento zdvořilý tón změní, jestliže se určité novinky stanou veřejným majetkem.

Vrhl se mrzutě do velkého koženého křesla. Dostal se do pěkné kaše. Zatraceně, do pořádné kaše! A jak se z ní dostat, nevěděl.

Objevil se Pavett s diskrétním zakašláním.

„Přišel za vámi nějaký džentlmen – pane – major Knighton.“

„Knighton?“

Derek se posadil, zamračil, náhle byl čilý. Tichým hlasem, téměř jakoby pro sebe, řekl: „Knighton – to jsem zvědav, co je ve vzduchu teď.“

„Mám ho – é – uvést, pane?“

Jeho pán pokývl. Když Knighton vstoupil do místnosti, shledal, že ho očekává okouzlující a duchaplný hostitel.

„Je velmi dobře, že jste mě vyhledal,“ přivítal ho Derek.

Všiml si, že Knighton je nervózní. Úkol, kterým byl pověřen, mu byl velmi nepříjemný. Mechanicky odpovídal na Derekovy zdvořilostní otázky, odmítl pití a jeho chování bylo čím dál upjatější. Konečně se zdálo, že si toho Derek všiml.

„Takže,“ řekl srdečně, „co mi chce můj vážený tchán? Přišel jste v jeho záležitosti, předpokládám?“

Knighton mu úsměv neoplatil.

„Ano, ovšem,“ pronesl opatrně. „Já – přál bych si, aby si pan van Aldin vybral někoho jiného.“

Derek zdvihl obočí s předstíraným zděšením.

„To je to opravdu tak zlé? Nemám příliš jemnou kůži, ujišťuji vás, Knightone.“

„Vím,“ řekl Knighton, „ale tohle –“

Odmlčel se.

Derek se na něj pozorně díval.

„Pokračujte, ven s tím,“ pobídl ho přívětivě. „Dovedu si představit, že záležitosti mého drahého tchána nemusí být vždycky příjemné.“

Knighton si odkašlal. Hovořil formálně, hlasem, který prozrazoval rozpaky.

„Pan van Aldin mi nařídil, abych vám učinil definitivní nabídku.“

„Nabídku?“ Na chvilku projevil Derek překvapení. Knightonova slova určitě nebyla tím, co očekával. Nabídl Knightonovi cigaretu, jednu si zapálil sám a klesl zpět do křesla, přičemž trochu nuceně opakoval:

„Nabídku? To zní zajímavě.“

„Mohu pokračovat?“

„Prosím. Musíte prominout, že jsem překvapen, ale zdá se mi, že můj tchán od našeho ranního rozhovoru poněkud slevil. A slevování nepatří silným mužům. To ukazuje – ano, to ukazuje, že je slabší, než původně myslel.“

Knighton zdvořile naslouchal klidnému, posměšnému hlasu a jeho solidní výraz se neměnil. Počkal, až Derek skončí, a potom tiše pronesl:

„Ta nabídka...“

„Pokračujte.“

Knighton se na Dereka ne díval. Jeho hlas byl strohý a střízlivý.

„Věc se má jednoduše tak: Paní Ketteringová, jak víte, už téměř vyplnila žádost o rozvod. Jestliže případ projde bez zdůvodnění, obdržíte sto tisíc toho dne, kdy rozsudek nabude právní moci.“

Derek si zapaloval cigaretu, ale náhle znehybněl. „Sto tisíc?“ řekl ostře. „Dolarů?“

„Liber.“

Alespoň dvě minuty bylo hrobové ticho. Kettering přemýšlivě svraštil obočí. Sto tisíc liber. To znamenalo Mirelle a pokračování příjemného, bezstarostného života. Znamenalo to, že van Aldin něco věděl. Van Aldin přece neplatil pronic zanic. Vstal a postavil se k výklenku u krbu.

„A v případě, že odmítnu jeho návrh?“ zeptal se s chladnou, ironickou zdvořilostí.

Knighton udělal omluvné gesto.

„Mohu vás ujistit, pane Ketteringu,“ řekl horlivě, „že jsem jen s největším sebezapřením přišel za vámi s touto zprávou.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Kettering. „Netrapte se, to není vaše chyba. Tedy – zeptám se vás na něco, odpovíte?“

Knighton vstal a promluvil ještě zdráhavěji než předtím.

„V případě, že odmítnete tento návrh,“ sdělil, „přál si pan van Aldin, abych vám na rovinu oznámil, že vás zničí. Jen to.“

Kettering zdvihl obočí, ale podržel si své nenucené, pobavené chování.

„Vida, vida!“ řekl. „Předpokládám, že to může udělat. Skutečně bych nebyl schopen utkat se s americkým milionářem. Sto tisíc! Když chcete uplatit člověka, uplat'te ho úplně. Předpokládejme, že bych vám řekl, že za dvě stě tisíc udělám, co chce – co potom?“

„Odnesl bych vaši zprávu panu van Aldinovi,“ odpověděl Knighton nedotčeně. „Je to vaše odpověď?“

„Ne,“ řekl Derek, „je to možná podivné, ale není. Můžete se vrátit zpátky k mému tchánovi a říci mu, aby táhl k čertu i se svým úplatkem. Je to jasné?“

„Úplně,“ odpověděl Knighton. Vstal, zaváhal a pak zrudl:

„Já – dovolte mi něco poznamenat, pane Ketteringu. Jsem rád, že jste odpověděl právě takhle.“

Derek neodpověděl. Když posel opustil pokoj, zůstal chvíli zamýšlený. Na rtech se mu objevil podivný úsměv.

„A je to,“ pronesl tiše.

KAPITOLA X.

V Modrém vlaku

„Tatínku!“

Ruth Ketteringová překvapeně vykřikla. Dnes ráno neměla nervy zcela pod kontrolou. Oblečena velice pečlivě v dlouhém norkovém kožichu a kloboučku z čínské lakové kůže, procházela se po přeplněném nástupišti nádraží Victoria hluboce zamýšlená a náhlé objevení se jejího otce a jeho srdečný pozdrav na ni nečekaně zapůsobily.

„Ale Ruth, jak ses polekala!“

„Nečekala jsem, že tě tu uvidím, tatínku. Rozloučil ses se mnou včera večer a řekl jsi, že máš dnes ráno konferenci.“

„Taky že mám,“ souhlasil van Aldin, „ale ty jsi pro mě víc než hromada zpropadených konferencí. Přišel jsem se na tebe naposled podívat, protože tě nějaký čas neuvidím.“

„To je od tebe hrozně hezké, tatínku. Přála bych si, abys jel také.“

„Co bys tomu řekla, kdybys jel?“

Bylo to míněno jako pouhý žert a překvapilo ho, když viděl, jak rychle Ruth zrudly tváře. Na chvíli si skoro myslel, že v jejích očích zahlédl zděšený záblesk. Nejistě a nervózně se zasmál.

„Právě jsem si na chvilku myslela, že to myslíš doopravdy,“ řekla.

„Byla bys ráda?“

„Ovšem, byla bych velmi ráda,“ řekla s přehnaným nadšením.

„Ale ne, klid,“ pronesl van Aldin, „nic se neděje.“

„Ani to není na moc dlouho, tatínku,“ pokračovala Ruth, „vždyť přijedeš příští měsíc.“

„Ach!“ řekl van Aldin nevzrušeně, „někdy se domnívám, že půjdu k jednomu z těch velkých pánů v Harley Street a poručím mu, aby mi řekl, že ihned potřebuji sluneční světlo a změnu vzduchu.“

„Nebud' tak líný!“ zvolala Ruth, „za měsíc je tam dokonce lépe než nyní. A můžeš všechno v klidu dokončit.“

„No, doufám, že máš pravdu,“ povzdechl si van Aldin. „Radši bys měla nasednout do vlaku, Ruth. Kde je tvé místo?“

Ruth Ketteringová se zmateně podívala směrem k vlaku. U dveří jednoho z Pullmanových vozů stála hubená, vysoká žena v černém – komorná Ruth Ketteringové. Uhnula stranou, když k ní její paní došla.

„Dala jsem vám kufr pod sedadlo, paní, pro případ, že byste ho potřebovala. Mám vzít pokrývky, nebo budete jednu potřebovat?“

„Ne, ne, nechci žádnou. Radši teď jděte a najděte si svoje místo, Masonova.“

„Ano, paní.“

Komorná odešla.

Van Aldin vstoupil do Pullmanova vozu spolu s Ruth. Našla si své místo a van Aldin navrhl na stolek před ni různé noviny a časopisy. Místo naproti už bylo obsazeno a Američan vrhl zběžný pohled

na jeho majitelku. Získal povrchní dojem přitažlivých šedých očí a úhledného cestovního kostýmu. Zabral se do nesouvislé konverzace s Ruth, obvyklé pro ty, kteří doprovázejí někoho k vlaku.

„Ihned jak zazněla píšťala, podíval se na hodinky.“

„Měl bych už raději jít. Na shledanou, drahoušku. Neboj se, o všechno se postarám.“

„Ach, tatínku!“

Rychle se otočil. V Ruthině hlase bylo něco nového, něco tak úplně cizího jejímu obvyklému chování, až ho to polekalo. Byl to skoro výkřik hrůzy. Udělala bezděčný pohyb směrem k němu, ale v následující chvíli se znovu ovládla.

„Tak příští měsíc,“ řekla vesele.

O dvě minuty později vlak odjížděl.

Ruth seděla velice tiše, hryzala si dolní ret a usilovně se pokoušela udržet nezvyklé slzy v očích. Náhle pocítila vědomí strašné opuštěnosti. Divoce toužila vyskočit z vlaku a vrátit se zpátky, než bude příliš pozdě. Ona, tak jistá sama sebou, se poprvé ve svém životě cítila jako list poháněný větrem. Kdyby její otec věděl – co by řekl!

Šílenství! Ano, jenom šílenství! Poprvé ve svém životě byla unesena emocemi, unesena tak, že dělala věci, o nichž věděla, že jsou neuvěřitelné, pošetilé a lehkomyšlné. Byla dost van Aldinovou dcerou, aby si uvědomila svoji pošetilost, a dost chladnokrevná, aby ztratila své vlastní konání. Ale byla jeho dcerou také v jiném smyslu. Měla stejné železné sebevědomí a věděla, že dosáhne, čeho se jí zachce. Od kolébky byla svéhlavá; podmínky, v nichž žila, jen její svéhlavost rozvinuly. Nu, kostky jsou vrženy. Teď tím musí projít.

Vzhledla a její oči se setkaly s očima ženy, která seděla naproti. Měla náhle pocit, že jí ta druhá žena čte jaksi v mysli. Spatřila v jejích šedých očích porozumění a – ano – soucit.

Byl to jen prchavý dojem. Obličeje obou žen ztuhly do dobře vycované netečnosti. Ruth Ketteringová zdvihla časopis a Katherine Greyová se dívala ven z okna, pozorujíc zdánlivě nekonečnou vyhlídku na skličující ulice a předměstské domy.

Ruth shledávala, že se stále obtížněji soustřeďuje na slova před sebou. Navzdory její snaze jí hlodalo v mysli na tisíc obav. Jaký to

byla hlupák! Jaký to je hlupák! Ztratila snad sebekontrolu? Bylo příliš pozdě. Bylo příliš pozdě? Ach, mít někoho, s kým by si mohla promluvit, mít někoho, kdo by jí poradil. Nikdy předtím nepocítila takové přání; byla by se zdráhala spolehnout na názor někoho jiného než na svůj vlastní, ale teď – co to s ní je? Panika. Ano, to slovo to vystihovalo nejlíp – panika. Ona, Ruth Ketteringová, byla úplně a naprosto zasažená panikou.

Vrhla kradmý, skrytý pohled na postavu naproti. Kdyby jen знала někoho takového, nějaké hezké, klidné, tiché, sympatické stvoření. To byl druh lidí, kterým se člověk mohl svěřit. Ale nemůžete se ovšem zpovídat neznámým. Ruth se trochu usmála nad tím nápadem. Znovu zdvihla časopis. Opravdu, musí se kontrolovat. Koneckonců si to všechno promyslela. Rozhodla se ze své vlastní vůle. Jaké štěstí kdy měla v životě až do nynějška? Nepokojně si v duchu řekla: „Proč bych nebyla šťastná? Nikdo se to nikdy nedoví.“

Zdalo se, že v Doveru byli za chvíli. Ruth byla ráda, když se octla v soukromé kabině, kterou si telegraficky zamluvila. Po vyloďení v Calais, když se spolu se svou komornou usadila v dvojitém kupé Modrého vlaku, vydala se do jídelního vozu. Ačkoli si to neuvědomovala, věřila Ruth ve šťastnou náhodu. Bez rozhlížení se usadila a překvapeně shledala, že u stolku je táž žena, s kterou se ocitla tvář v tvář v Pullmanu. Na rtech obou žen se objevil slabý úsměv.

„To je ale náhoda,“ řekla paní Ketteringová.

„Ano,“ odpověděla Katherine, „tak podivné věci se stávají.“

Poletující číšník k nim vystřelil ohromnou rychlostí, kterou neustále stavěl na odiv, a předložil jim dva šálky polévky. Než polévku vystřídala omeleta, docela kamarádsky si spolu povídaly.

„Bude to božské, dostat se na sluníčko,“ vzdychla Ruth.

„Určitě to bude báječný pocit.“

„Znáte Riviéru dobře?“

„Ne, tohle je má první návštěva.“

„Zamilujete si ji.“

„Předpokládám, že vy jezdíte každý rok.“

„Ano. Leden a únor v Londýně jsou hrozné.“

„Já jsem žila pořád na venkově. Ani tam to nejsou příliš povzbuzující měsíce. Většinou samé bláto.“

„Jak vás najednou napadlo cestování?“

„Peníze,“ odpověděla Katherine. „Byla jsem deset let placenou společnicí, měla jsem jen tolik vlastních peněz, abych si mohla koupit pořádné venkovské boty; teď jsem dostala něco, co se mi zdá být úplným bohatstvím, ačkoli se opovažuji říci, že vám by se to asi tolik nezdálo.“

„Divím se, proč to říkáte – že by se mi to tolik nezdálo.“

Katherine se zasmála.

„Já opravdu nevím. Člověk někdy získá názor, ani neví jak. Myslela jsem, že jste jedna z nejbohatších žen na světě. Byl to jenom dojem. Asi se pletu.“

„Ne,“ řekla Ruth, „nepletete se.“ Najednou se rozesmutnila. „Přála bych si, abyste mi řekla, jaké další mínění jste si o mně utvořila.“

„Já –“

Ruth nehleděla na její rozpaky. „Ach, prosím, nebud'te konvenční. Chci to vědět. Když jsme opustili nádraží Victoria, podívala jsem se na vás a měla jsem takový pocit, že vy – nu, že jste rozuměla tomu, co se mi honilo hlavou.“

„Mohu vás ujistit, že nejsem čtenářka myšlenek,“ usmála se Katherine.

„Ne, ale řekněte mi, prosím, co si myslíte.“ Ruthina dychtivost byla tak silná a tak upřímná, že dosáhla svého.

„Řeknu vám to, když chcete, ale nesmíte si myslet, že jsem drzá. Myslela jsem si, že jste z nějakého důvodu v nesnázích, a bylo mi vás líto.“

„Máte pravdu. Máte úplnou pravdu. Jsem ve strašných nesnázích. Já – já bych vám o tom ráda něco řekla, jestli smím.“

Ach, můj bože, pomyslela si pro sebe Katherine. Jak je ten svět všude obdivuhodně stejný! V St Mary Meadu se mi lidé vždycky svěřovali a teď je to totéž a já doopravdy nechci poslouchat o něčích potížích.

Odpověděla zdvořile: „Jen si poslužte.“

Právě končily oběd. Ruth lačně vypila svoji kávu, vstala ze sedadla, a jako by docela zapomněla na to, že Katherine s kávou ještě neskončila, vybídla ji: „Pojďte ke mně do kupé.“

Byla to dvě jednoduchá kupé se spojovacími dveřmi. V druhém z nich seděla ona štíhlá komorná, kterou Katherine zpozorovala na nádraží Victoria. Seděla velice vzpřímeně na sedadle a svírala velickou šarlatovou skříňku z marokénu s iniciálami R. V. K. Paní Ketteringová zatáhla spojovací dveře a klesla na sedadlo. Katherine se posadila vedle ní.

„Mám potíže a nevím, co dělat. Je zde muž, na kterém mi záleží – skutečně velice záleží. Zajímali jsme se jeden o druhého, když jsme byli mladí, a byli jsme velice brutálně a nespravedlivě od sebe odtrženi. Nyní jsme opět spolu.“

„Ano?“

„Já – já se s ním mám teď setkat. Ach! Asi si myslíte, že to všechno je špatné, ale vy neznáte okolnosti. Můj manžel je nemožný člověk. Zachází se mnou hanebně.“

„Ano,“ pronesla opět Katherine.

„Cítím se proto tak zle, že jsem oklamala svého otce – to byl on, kdo mě dnes přišel vyprovodit na nádraží Victoria. Přeje si, abych se rozvedla se svým manželem, a samozřejmě nemá ani ponětí, že se chystám setkat s tím druhým mužem. Považoval by to za obzvlášť hloupé.“

„A nemyslíte, že to tak je?“

„Já – ano, asi ano.“

Ruth Ketteringová se podívala na své ruce; strašně se jí třáslly.

„Ale teď už to nemohu vzít zpět.“

„Proč ne?“

„Já – je to všechno zařízeno a jemu by to zlomilo srdce.“

„Nevěřte tomu,“ řekla Katherine nebojácně, „srdce už něco vydrží.“

„Bude si myslet, že nemám odvahy.“

„To se mi zdá strašlivě hloupé, co chcete udělat,“ pravila Katherine. „Myslím, že si to sama uvědomujete.“

Ruth Ketteringová ukryla obličej v dlaních. „Já nevím – já nevím. Už od chvíle, kdy jsem opustila nádraží Victoria, mám příšerný pocit něčeho – něčeho, co ke mně velmi brzy přijde – že nebude možné utéci.“

Křečovitě uchopila Katherininu ruku.

„Musíte si myslet, že jsem šílená, když s vámi takhle mluvím, ale říkám vám, že vím, že se něco strašného stane.“

„Nemyslete si to,“ odpověděla Katherine. „Zkuste se vzchopit. Mohla byste poslat svému otci telegram z Paříže, jestli chcete, a on by přijel hned za vámi.“

Její spolucestující se rozveselila. „Ano, to bych mohla udělat. Drahoušek tatínek. Je to divné – ale až dodneška jsem nevěděla, jak strašně mi na něm záleží.“ Seděla a utírala si oči kapesníkem. „Byla jsem strašně hloupá. Moc vám děkuji za to, že jste mi dovolila si s vámi promluvit. Nevím, proč jsem se dostala do takového podivného hysterického stavu.“

Vstala. „Teď už je mi docela dobře. Opravdu si myslím, že jsem jen potřebovala někoho, komu bych se svěřila. Nevím, proč jsem ze sebe udělala tak absolutního hlupáka.“

Katherine vstala také.

„Jsem ráda, že se cítíte líp,“ pokusila se, aby její hlas zněl co nejkonvenčněji. Právem se bála, že po svěřování přijdou rozpaky, takže rychle dodala:

„Musím jít zpátky do svého kupé.“

Vyšla do chodby ve stejné době, kdy také komorná vycházela z vedlejších dveří. Hleděla Katherine přes rameno a v jejím obličeji se objevil výraz silného překvapení. Katherine se také otočila, ale ten, kdo vzbudil zájem komorné, zašel již do svého kupé a chodba byla prázdná. Katherine šla dál, aby se dostala znovu na své místo do vedlejšího vagónu. Když mýjela poslední kupé, dveře se otevřely, na chvilku vyhlédla ven nějaká žena, ale hned prudce zatáhla dveře. Byl to obličej, na který se nedá zapomenout. Krásný obličej, oválný a temný, velice pracně upravený bizarním způsobem. Katherine měla pocit, že už ho někde předtím viděla. Ale kde?

Bez dalších příhod se dostala zpět do svého kupé a po nějakou dobu seděla a přemýšlela o důvěrném sdělení, jehož se jí právě dostalo. Pomalu přemýšlela o tom, kdo může být žena v norkovém kožichu, a také o tom, jak se nakonec příběh vyvine.

Jestliže jsem někomu zabránila, aby ze sebe udělal hlupáka, předpokládám, že jsem udělala dobrou práci, pomyslela si. Ale kdo ví? Tohle je druh ženy, která byla po celý svůj život svěhlavá a so-

becká, a mohlo by pro ni být dobré, kdyby se pro změnu zachovala jinak. Ach ano – nepředpokládám, že ji někdy opět uvidím. Určitě mě nebude chtít znovu vidět. To je to nejhorší, když necháme lidi, aby se nám svěřovali. Už nikdy si to nechtějí připomenout.

Doufala, že jí při večeři nedají totéž místo. Věděla, že by to mohlo být trapné pro obě. Opřela se hlavou o polštář a cítila se unavená a neurčitě sklíčená. Dojeli do Paříže a pomalá jízda po okružní dráze, *ceinture*, s nekonečnými zastávkami a čekáním, byla velice únavná. Když přijeli na Gare de Lyon, byla ráda, že se může dostat ven a procházet se sem tam po nástupišti. Příjemný chladný vzduch byl po dusném vlaku osvěžující. S úsměvem pozorovala, že neznámá v norkovém kožichu vyřešila trapnost možného setkání při večeři způsobem sobě vlastním. Podali jí koš oknem a tam ho převzala komorná.

Když se vlak znovu rozjel a silným zvonkem ohlásili večeři, šla na ni Katherine s úlevou v duši. Její protějšek byl tentokrát docela jiného druhu – malý muž, podle vzhledu určitě cizinec, s natuho navoskovaným knírem a hlavou vejčitého tvaru, kterou držel trochu k jedné straně. Katherine si vzala k večeři s sebou knihu. Zpozorovala, že se na ni upírají mžourající oči malého muže s vlídným pobavením.

„Vidím, slečno, že máte *roman policier*. Vás zajímají takové věci?“

„Baví mne,“ přiznala Katherine.

Mužiček kývl s výrazem naprostého porozumění.

„Pořád se dobře prodávají, řekli mi. A proč to tak je, slečno? Ptám se vás jako znalce lidské povahy – proč to tak je?“

Katherine se bavila stále víc a víc.

„Možná dávají člověku iluzi, že žije vzrušující život,“ navrhla. Vážně kývl.

„Ano, na tom něco je.“

„Ovšem člověk ví, že takové věci se ve skutečnosti nestávají,“ pokračovala Katherine, ale muž ji ostře přerušil:

„Někdy ano, slečno, někdy ano! Já, jak tu s vámi mluvím – ony se stávají m n ě.“

Vrhla na něj rychlý, zaujatý pohled.

„Nemyslím, že je to běžné,“ odpověděla Katherine. „Nic takového se mi nikdy nestalo.“

Naklonil se kupředu.

„A byla byste ráda?“

Prudce se nadechla, jak ji otázka překvapila.

„Je to sice moje záliba,“ řekl mužíček a zručně leštil jednu z vidliček, „ale já si myslím, že i vy máte v sobě touhu po zajímavých příhodách. *Eh bien*, slečno, po celý svůj život jsem pozoroval jednu věc – co člověk chce, to dostane! Kdo ví?“

Zkroutil komicky obličej. „Možná dostanete víc, než s čím počítáte.“

„To je věštba?“ zeptala se Katherine a s úsměvem vstala od stolu.

Mužíček potřásl hlavou.

„Nikdy nemluví do větru,“ prohlásil okázale. „Je to tak, že mám ve zvyku mít vždycky pravdu – ale já se tím nechlubím. Dobrou noc, slečno, a dobře spíte.“

Kateřina se vydala zpět vlakem, okouzlena a pobavena svým malým sousedem. Míjela otevřené dveře kupé neznámé a viděla, jak průvodčí stele postele. Žena v norkovém kožichu stála u okna a dívala se ven. Druhé kupé, jak viděla Katherine spojovacími dveřmi, bylo prázdné, s pokrývkami a zavazadly nahromaděnými na sedadle. Komorná tam nebyla.

Svou postel našla Katherine odestlanou, a protože byla unavená, lehla si a asi v půl desáté zhasla.

Probudila se náhlým trhnutím; nevěděla, kolik času uplynulo. Podívala se na hodinky a zjistila, že se zastavily. Prostoupil ji pocit silného znepokojení a minutu po minutě vzrůstal. Nakonec vstala, přehodila si přes ramena župan a vyšla na chodbu. Zdálo se, že celý vlak je ponořen do spánku. Katherine stáhla okno a pár minut u něj seděla, lokajíc chladný noční vzduch, a marně zkoušela uklidnit svůj bezpředmětný strach. Rozhodla se, že dojde až na konec chodby a zeptá se průvodčího na správný čas, aby si mohla nařídit hodinky. Zjistila však, že jeho sedátko je prázdné. Na chvíli zaváhala a pak prošla do vedlejšího vozu. Podívala se dlouhou, šerou chodbou a ke svému překvapení uviděla, že nějaký muž stojí s rukou na dveřích

kupé, které patřilo ženě v norkovém kožichu. Snad se ale spletla. Stál tam chvíli zády k ní, zdálo se, že je nejistý a váhá. Pak se pomalu otočil a Katherine v něm se zvláštním pocitem osudovosti poznala muže, kterého už dvakrát spatřila – jednou v chodbě hotelu Savoy a jednou v Cookově cestovní kanceláři. Potom otevřel dveře kupé, vešel a zavřel za sebou.

Katherininým mozkiem bleskla myšlenka. Mohl by to být muž, o kterém mluvila neznámá – ten muž, s nímž se měla setkat na své cestě?

Pak si Katherine řekla, že přehání. Podle všeho si spletla kupé.

Vrátila se do svého vozu. O pět minut později vlak zmírnil rychlost. Zazněl pronikavý skřípot brzd a o pár minut později přijel vlak na zastávku v Lyonu.

KAPITOLA XI.

Vražda

Následující ráno se Katherine probudila do zářivého slunečního jasu.

Brzy odešla na snídani, nepotkala se s žádným známým z předchozího dne. Když se vrátila do svého kupé, právě je uváděl do denního stavu tmavý muž se splihlým knírem a melancholickým obličejem.

„Madame má štěstí,“ řekl, „slunce svítí. Pro pasažéry je to vždycky velké zklamání, když přijedou v šedivém ránu.“

„Byla bych určitě rozčarovaná,“ odpověděla Katherine.

Muž se připravil k odchodu.

„Máme trochu zpoždění, madame,“ poznamenal. „Upozorním vás, až se dostaneme do Nice.“

Katherine kývla. Seděla u okna, okouzlena sluncem ozářeným panoramatem. Palmy, hluboká modř moře, jasně žluté mimózy se předváděly se vším svým kouzlem novosti ženě, která po čtrnáct let znala jenom jednotvárnou anglickou zimu.

Když přijeli do Cannes, Katherine vystoupila a prošla se po nástupišti. Byla zvědavá na ženu v norkovém kožichu a zvedla hlavu k

oknu jejího kupé. Rolety byly ještě staženy – jediné z celého vlaku. Katherine se trochu podivila, a když znovu nastoupila do vlaku, prošla chodbou a viděla, že obě oddělení jsou ještě zatažená a zavřená. Dáma v norkovém kožichu určitě nebyla žádné ranní ptáče.

Brzy k ní přišel průvodčí a oznámil jí, že za pár minut přijedou do Nice. Katherine mu podala zpropitné; muž jí poděkoval, ale ještě otálel. Bylo na něm něco zvláštního. Katherine, která nejprve myslela, že zpropitné nebylo dost vysoké, byla nyní přesvědčena, že se stalo něco mnohem horšího. Jeho obličej byl chorobně bledý, celý se třásl a vypadal, jako by byl na smrt vylekán. Díval se na ni podivně. Konečně prudce řekl: „Madame mi promine, ale očekává, že se s ní v Nice setkají přátelé?“

„Snad,“ odpověděla Katherine. „Proč?“

Ale muž pouze potřásl hlavou a zamumlal něco, čemu Katherine nerozuměla, a šel pryč a neobjevil se, dokud vlak nedojel do stanice, kde jí začal podávat z okna její zavazadla.

Katherine stála trochu rozpačitě na nástupišti, ale přišel k ní hezký mladý muž a trochu váhavě řekl:

„Slečna Greyová?“

Když Katherine odpověděla, mladík se k ní rytířsky sklonil a pronesl: „Jsem Chubby – víte, manžel lady Tamplinové. Snad se o mně zmiňovala, ale možná zapomněla. Máte svůj zavazadlový lístek? Já ho letos ztratil při vystupování a nevěřila byste, co okolo toho bylo rámusu. Obvyklý francouzský úřední šiml.“

Katherine lístek vyndala a chystala se mladíka doprovodit, když jí medový, úlisný hlas zašeptal do ucha:

„Malou chvilku, madame, buďte tak hodná.“

Katherine se otočila, aby spatřila individuum, které bezvýznamnost vzrůstu maskovalo uniformou s velkým množstvím zlatých prýmků. Individuum vysvětlovalo: „Madame bude snad tak hodná a doprovodí mě. Policejní pravidla –“ Rozhodil rukama: „Absurdní, bezpochyby, ale tak to prostě je.“

Pan Chubby Evans nic nechápal, jeho francouzština byla trochu omezená.

„Tihle Francouzi,“ mumlal pan Evans. Byl jedním z oněch pravověrných Britů, kteří si přivlastnili kus cizí země a silně se pohoršu-

jí nad jejími původními obyvateli. „Zase nějaká hloupá finta nebo co. Dříve aspoň nezastavovali lidi na nástupišti. To je něco nového. Myslím, že musíte jít.“

Katherine odešla se svým průvodcem. K jejímu údivu ji vedl k sousední koleji, kam byl odstaven vagón z vlaku, jenž už odjel. Vy-
bídl ji, aby do něho nastoupila, a dávaje jí přednost v chodbičce, po-
držel stranou dveře jednoho oddělení. V něm se nalézala okázale
vyhlízející úřední osoba a s ní neurčité stvoření, z něhož se vyklubal
také úředník. Okázale vyhlízející osoba zdvořile vstala, uklonila se
Katherine a řekla:

„Promiňte mi, madame, ale jsou tu jisté formality, kterým musí-
te vyhovět. Madame mluví francouzsky, doufám?“

„Myslím, že dostatečně, pane,“ odpověděla Katherine francouz-
sky.

„To je dobře. Prosím, sedněte si, madame. Jmenuji se Caux a
jsem policejní komisař.“ Důležitě vysunul čelist a Katherine se po-
koushela vypadat, že na ni zapůsobil dostatečným dojmem.

„Přejete si vidět můj pas?“ tázala se. „Tady je.“

Komisař se na ni přívětivě podíval a něco zabručel.

„Děkuji, madame,“ řekl a vzal si od ní pas. Odkášlal si. „Ale po
čem skutečně toužím, to je malá informace.“

„Informace?“

Komisař pomalu kývl hlavou. „O ženě, která byla vaší spoluce-
stující. Včera jste s ní obědvala.“

„Obávám se, že vám o ní nemohu nic říci. Daly jsme se do ho-
voru u jídla, ale je pro mne naprostou cizinkou. Nikdy předtím jsem
ji neviděla.“

„A přece,“ namítl ostře komisař, „vrátila jste se s ní po obědě do
jejího kupé a seděla tam a hovořila s ní po nějakou dobu?“

„Ano,“ přiznala Katherine, „to je pravda.“

Komisař očekával, že mu poví trochu víc. Povzbudivě se na ni
podíval:

„Ano, madame?“

„Prosím, monsieur?“ opáčila Katherine.

„Můžete mi snad poskytnout nějakou informaci o tom rozhovo-
ru?“

„Mohla bych,“ řekla Katherine, „ale v této chvíli nevidím žádný důvod, proč bych to dělala.“

Cítila se trochu jeho chováním znepokojena. Tenhle cizí úředník se jí zdál drzý.

„Žádný důvod?“ vykřikl komisař. „Mohu vás ujistit, že je tu důvod.“

„Tedy mi ho snad sdělíte.“

Komisař si přemýšlivě mnul bradu a chvíli mlčel.

„Madame,“ promluvil konečně. „Důvod je velmi jednoduchý. Žena, o které mluvíme, byla dnes ráno nalezena mrtvá ve svém kupé.“

„Mrtvá!“ popadla dech Katherine. „Co to bylo – srdce?“

„Ne,“ řekl komisař bezděčně ztlumeným hlasem. „Ne – byla zavražděna.“

„Zavražděna!“ vykřikla Katherine.

„Zde vidíte, madame, proč jsme dychtiví na každou informaci, kterou snad můžeme dostat.“

„Ale určitě její komorná –“

„Komorná zmizela.“

„Ach!“ Katherine se odmlčela, aby si uspořádala myšlenky.

„Protože vás průvodčí viděl, jak s ní hovoříte v jejím kupé, docela přirozeně tu skutečnost nahlásil policii, a proto, paní, jsme vás zadrželi v naději, že získáme nějaké informace.“

„Je mi to moc lito,“ řekla Katherine. „Já ani nevím, jak se jmenovala.“

„Jmenovala se Ketteringová. Víme to z jejího pasu a jmenovek na zavazadlech. Jestliže –“

Na dveře kupé někdo zaklepal. Monsieur Caux se zamračil. Otevřel tak na šest palců.

„Co se děje?“ zeptal se naléhavě. „Nemůžete mě rušit.“

Vejšitá hlava Katherininu známého od večere se objevila ve šterbině. Na obličeji mu zářil úsměv.

„Jmenuji se Hercule Poirot,“ oznámil.

„Ne,“ zakoktal komisař, „ne *ten* Hercule Poirot?“

„Právě ten,“ řekl monsieur Poirot. „Vzpomínám si, že jsem se s vámi setkal, monsieur Cauxi, v Súreté v Paříži, ačkoli vy jste na mne bezpochyby zapomněl.“

„Vůbec ne, monsieur, vůbec ne,“ prohlásil srdečně komisař. „Vstupte, prosím vás. Vy víte o této –“

„Ano, vím,“ přisvědčil Hercule Poirot. „Přišel jsem se podívat, jestli bych mohl trochu pomoci.“

„Byli bychom polichoceni,“ odpověděl komisař pohotově. „Dovolte mi, monsieur Poirote, abych vás seznámil s –“ poradil se s pasem, který držel v ruce, „s madame – é – mademoiselle Greyovou.“

Poirot se na Katherine usmál.

„Je to zvláštní, vidíte,“ zamumlal, „že moje slova se splnila tak rychle.“

„Mademoiselle, bohužel, nám může říci jen velmi málo,“ podotkl komisař.

„Vysvětlovala jsem,“ pravila Katherine, „že ta ubohá paní mi byla naprosto cizí.“

Poirot přikývl.

„Ale ona s vámi mluvila, ne?“ řekl jemně. „Utvořila jste si představu – není to tak?“

„Ano,“ odpověděla přemýšlivě Katherine. „Doufám, že ano.“

„A tento dojem byl –“

„Ano, mademoiselle –“ komisař sebou trhl, „dovolte nám přes to všechno poznat vaše dojmy.“

Katherine seděla a probírala v mysli celou tu věc. Nechtěla zradit důvěru, ale s tím ohavným slovem „vražda“, zvonícím jí v uších, se neodvažovala cokoli zamlčet. Mohlo na tom záležet velice mnoho. Proto, tak přesně jak jen mohla, opakovala slovo po slovu rozhovor, který měla s mrtvou ženou.

„Zajímavé,“ řekl komisař a rozhlédl se po ostatních. „Eh, monsieur Poirote, je to zajímavé? Jestli to má něco společného se zločinem –“ Nechal větu nedokončenou.

„Předpokládám, že to mohla být sebevražda,“ ozvala se Katherine poněkud pochybovačně.

„Ne,“ ujistil ji komisař, „to nemohla být sebevražda. Byla uškrtena dlouhým černým provazem.“

„Oh!“ Katherine se otrásla. Monsieur Caux rozpráhl omluvně ruce. „To není pěkné – ne. Myslím, že naši vlakoví lupiči jsou mnohem krutější než ve vaší zemi.“

„Je to příšerné.“

„Ano, ano,“ uklidňoval ji a omlouval se, „ale vy máte velkou odvahu, mademoiselle. Hned jak jsem vás spatřil, řekl jsem si, že mademoiselle má velkou odvahu. Proto vás ještě požádám, abyste něco udělala – něco bolestného, ale ujišťuji vás, velice důležitého.“

Katherine se na něj dívala s porozuměním. Rozpráhl omluvně ruce:

„Žádám vás, mademoiselle, abyste byla tak hodná a doprovodila mne do vedlejšího kupé.“

„Musím?“ zeptala se Katherine rozechvělým hlasem.

„Někdo ji musí identifikovat,“ vysvětlil komisař, „a protože komorná zmizela –“ zakašlal důležitě, „zdá se, že právě vy jste tou osobou, která ji nejvíce viděla od chvíle, kdy nastoupila do vlaku.“

„Dobře,“ souhlasila Katherine tiše, „je-li to nezbytné –“

Vstala. Poirot na ni souhlasně kývl. „Mademoiselle je citlivá,“ podotkl. „Smím vás doprovodit, monsieur Cauxi?“

„S radostí, můj drahý monsieur Poirote.“ Vyšli ven na chodbu a monsieur Caux odemkl dveře kupé mrtvé ženy. Žaluzie byly napůl vytaženy nahoru, aby vnikalo světlo. Mrtvá žena ležela na lůžku nalevo od nich v tak přirozené pozici, až by si člověk mohl myslet, že spí. Ložní prádlo bylo nahrnuto přes ni, hlavu měla otočenou ke stěně, takže bylo vidět jen její kaštanové kadeře. Monsieur Caux jí položil velice něžně ruku na rameno a otočil tělo zpět, takže bylo vidět obličej. Katherine trochu ucouvla a začala nehty do dlaní. Prudký úder změnil rysy mrtvé téměř k nepoznání. Poirot ostře vykřikl.

„Kdy to udělal, to bych rád věděl?“ dožadoval se. „Před nebo potom?“

„Lékař říká, že potom,“ odpověděl monsieur Caux.

„Podivné,“ řekl Poirot a svrástil obočí. Obrátil se ke Katherine. „Buďte statečná, mademoiselle; podívejte se na ni dobře. Jste si jistá, že tohle je ta žena, s níž jste včera ve vlaku hovořila?“

Katherine měla dobré nervy. Obrněna se dívala dlouho a pozorně na ležící postavu. Potom se naklonila dopředu a zdvihla ruku mrt-

vé ženy. „Jsem si docela jistá,“ odpověděla konečně. „Obličej je příliš rozbitý, než aby byl k poznání, ale tělo a vlasy jsou nepochybně její, a kromě toho jsem upozorovala toto,“ ukázala na malý důlek na ženině zápěstí – „když jsem s ní mluvila.“

„Bon,“ souhlasil Poirot. „Jste výborná svědkyně, mademoiselle. Potom tedy není otázkou její identita, ale je to podivné, buď jak buď,“ zmaten se mračil na mrtvou ženu.

Monsieur Caux pokrčil rameny.

„Vrah se nechal bezpochyby unést vztekem,“ usuzoval.

„Jestliže by byla sražena, bylo by to pochopitelné,“ uvažoval Poirot, „ale muž, který ji uškrtil, za ní vklouzl a chytil ji znenadání. Trocha dušení – trocha chroptění – to je všechno, co mohlo být slyšet, a potom – ten drtící úder do obličeje. A teď – proč? Doufal, že nebude-li obličej k poznání, nebude identifikována? Nebo ji tolik nenáviděl, že si nemohl odpustit ji udeřit, ačkoli už byla mrtvá?“

Katherine se zachvěla hrůzou a on se k ní ještě jednou přívětivě obrátil.

„Nesmíte mi dovolit, abych vás trápil, mademoiselle,“ řekl. „Pro vás je tohle všechno velice nové a strašné. Pro mne, běda, je to stará historie. Chvilíčku, prosím vás oba.“

Stáli naproti dveřím a pozorovali ho, jak rychle přechází po kupé. Všiml si šatů mrtvé ženy, úhledně složených na kraji sedadla, velkého kožichu, který visel na věšáku, a malého červeného lakovaného kloboučku, pohozeného na poličce. Potom přešel do vedlejšího oddělení, toho, kde Katherine viděla sedět komornou. Tady nebylo sedadlo uklizeno. Tři nebo čtyři přikrývky ležely osamoceně na hromádce na lavici, byla tam krabice na klobouky a dva kufry. Náhle se monsieur Caux obrátil ke Katherine.

„Vy jste byla včera uvnitř,“ řekl. „Pozorujete nějakou změnu, něco snad schází?“

„Ano,“ odpověděla. „Něco tu chybí – šarlatová marokénová kazeta. Měla na sobě iniciály R. V. K. Mohla to být malá toaletní skříňka, nebo velká skříňka na klenoty. Když jsem ji viděla, držela ji právě komorná.“

„Ach!“ vydechl Poirot.

„Ale určitě!“ tvrdila Katherine. „Já – ovšem nevím nic o takových věcech, ale určitě je to jasné dost, chybí-li komorná a skříňka s klenoty.“

Komisař se na ni zahleděl: „Vy myslíte, že to byla komorná, ten zloděj? Ne, mademoiselle, velmi dobrý důvod svědčí proti tomu. Komorná byla totiž zanechána v Paříži.“

Obrátil se k Poirotovi: „Rád bych, abyste sám slyšel výpověď průvodčího,“ pravil pochybovačně. „Je velice sugestivní.“

„Mademoiselle by ji nepochybně také ráda slyšela,“ poznamenal Poirot. „Nenamítáte nic, monsieur le Commissaire?“

„Ne,“ ujistil ho komisař, který opravdu neměl nic proti tomu. „Určitě ne, monsieur Poirote, když to říkáte vy. Tady jste skončil?“

„Myslím. Ještě minutku.“

Převracel příkrývky a nyní vzal jednu k oknu, podíval se na ni a prsty z ní něco sebral.

„Co je to?“ ptal se hned monsieur Caux.

„Čtyři kaštanové vlasy.“ Nahnul se nad mrtvou ženou. „Ano, jsou z hlavy madame.“

„A co z toho? Příkládáte tomu důležitost?“

Poirot nechal příkrývku spadnout zpátky na sedadlo.

„Co je důležité? Co není? V tomto stadiu to nemůžeme říci. Ale musíme pečlivě zaznamenat každý drobný fakt.“

Šli zpět do prvního kupé a za chvíli přišel k výslechu průvodčí vozu.

„Jmenujete se Pierre Michel?“ zeptal se komisař.

„Ano, pane komisaři.“

„Rád bych, abyste opakoval tomuto pánovi,“ ukázal na Poirota, „co jste vyprávěl mně o tom, co se stalo v Paříži.“

„Dobře, pane komisaři. Bylo to po tom, co jsme opustili Gare de Lyon. Šel jsem připravit lůžka, myslel jsem si, že paní bude na večeři, ale měla košík s večeří ve svém kupé. Řekla mi, že prokázala komorné laskavost a nechala ji v Paříži, takže mohu připravit pouze jedno lůžko. Vzala si svůj košík s večeří do vedlejšího kupé a seděla tam, dokud jsem postel nepřipravil; potom mi řekla, že si nepřeje, abych ji brzy ráno budil, že by si ráda přispala. Řekl jsem jí, že ji docela chápu, a ona mi popřála dobrou noc.“

„Vy sám jste nešel do vedlejšího kupé?“

„Ne, pane.“

„Nepozoroval jste náhodou, jestli mezi zavazadly nebyla šarlatová skříňka z marokénu?“

„Ne, pane, nepozoroval.“

„Bylo by možné, aby se v přilehlém kupé ukrýval člověk?“

Průvodčí uvažoval.

„Dveře byly napůl otevřené,“ řekl. „Jestliže stál za těmi dveřmi, nemohl jsem ho vidět, ale byla by ho ovšem určitě viděla paní, když sem vešla.“

„Zcela tak,“ pokýval Poirot. „Je ještě něco, co byste nám mohl říci?“

„Myslím, že je to všechno, pane. Nevzpomínám si na nic dalšího.“

„A teď dnešek ráno,“ povzbuzoval Poirot.

„Jak si paní objednala, nerušil jsem ji. Až v Cannes jsem se odvážil zaklepat na dveře. Když nikdo neodpověděl, otevřel jsem. Zdálo se, že paní je ve své posteli a spí. Vzal jsem ji za rameno, abych ji vzbudil, a pak –“

„A pak jste viděl, co se stalo,“ doplnil za něj Poirot. „*Très bien*. Myslím, že vím všechno, co jsem vědět chtěl.“

„Doufám, pane komisaři, že jsem se neprovinil žádnou nedbalostí,“ řekl muž. „Taková věc se stane v Modrém vlaku! To je strašné!“

„Uklidněte se,“ mírnil ho komisař. „Uděláme všechno, abychom tu událost utajili, jak to jen bude možné, v zájmu spravedlnosti. Nemyslím si, že byste se provinil nějakou nedbalostí.“

„A pan komisař to sdělí společnosti?“

„Ale jistě, ale jistě,“ opakoval netrpělivě monsieur Caux. „Prozatím to stačí.“

Průvodčí se vzdálil.

„Podle lékařského nálezu,“ oznámil komisař, „byla žena mrtvá snad už předtím, než vlak přijel do Lyonu. Kdo tedy vraždil? Ze slečnina příběhu se zdá jasné, že někde na své cestě se chystala setkat s mužem, o němž hovořila. Pozoruhodná se zdá být její snaha zbavit se komorné. Přišel ten muž do vlaku v Paříži a skrývala ho v soused-

ním kupce? Jestliže ano, možná se pohádali a možná ji zabil v záchvatu zuřivosti. To je jedna možnost. Ta druhá a pro můj mozek jaksi přijatelnější je ta, že útočníkem byl vlakový lupič, který ve vlaku cestoval; že se příkradl uličkou, neviděn průvodčím, zabil ji a odešel s červenou marokénovou skříňkou, která nepochybně obsahovala klenoty určité ceny. Podle všeho opustil vlak v Lyonu a my jsme už telegrafovali na stanici pro úplné podrobnosti o každém, kdo byl spatřen, jak opouští vlak.“

„Nebo možná přijel do Nice,“ navrhoval Poirot.

„Možná,“ souhlasil komisař, „ale to by byl velice troufalý čin.“

Poirot nechal minutu či dvě uběhnout bez mluvení a potom řekl: „V tom druhém případě si myslíte, že ten muž byl vlakový lupič?“

Komisař pokrčil rameny.

„To záleží na tom. Musíme zadržet komornou. Je možné, že má u sebe červenou marokénovou skříňku. Jestliže ano, potom ten muž, o němž slečna mluvila, může být zapleten do případu a celá záležitost je zločin z vášně. Sám si myslím, že řešení s vlakovým lupičem je spíše pravděpodobné. Jsou teď čím dál drzejší.“

Poirot náhle pohlédl na Katherine.

„A vy, slečno,“ oslovil ji, „vy jste v noci nic neviděla ani neslyšela?“

„Nic,“ odpověděla Katherine.

„Myslím, že už slečnu nemusíme déle zdržovat,“ navrhl.

Komisař kývl.

„Nechá nám svoji adresu,“ řekl.

Katherine mu udala název vily lady Tamplinové. Poirot se jí malounko uklonil.

„Dovolíte, abych se s vámi znovu setkal, slečno?“ zeptal se. „Nebo máte tolik přátel, že vám zaberou všechen volný čas?“

„Naopak,“ odpověděla Katherine. „Budu mít spoustu volného času a velice mě potěší, když vás znovu uvidím.“

„Výborně,“ řekl Poirot a přátelsky na ni pokývl. „Tohle bude *roman policier pour nous*. Prozkoumáme tuto záležitost společně.“

KAPITOLA XII.

Ve vile Marguerite

„Tedy jsi byla opravdu ve středu toho všeho!“ řekla závistivě lady Tamplinová. „Má drahá, jak vzrušující!“ Otevřela doširoka své porcelánově modré oči a maličko vzdychla.

„Opravdu vražda,“ řekl lačně pan Evans.

„Ovšem, Chubby nemá o ničem takovém ani potuchy,“ pokračovala lady Tamplinová; „on by si jednoduše neuměl představit, proč tě policie chce. Má drahá, jaká je to příležitost! Myslím, že víš – ano, opravdu si myslím, že by se z toho dalo něco udělat.“

Duchaplné modré oči se dívaly poněkud vypočítavě.

Katherine se cítila trochu nesvá. Právě končili oběd a ona se podívala postupně na tři lidi, sedící u stolu. Lady Tamplinová, plná praktických plánů, pan Evans, naklánějící se s naivním porozuměním, a Lenox se zvláštním, pokřiveným úsměvem ve snědém obličejí.

„Pozoruhodné štěstí,“ breptal Chubby, „přál bych si, abych byl s tebou – a viděl – všechny ty předměty doličné.“ Tón jeho hlasu byl dětsky dychtivý.

Katherine na to neřekla nic. Policie jí neuložila žádný zákaz prozradit tajemství a bylo jasné, že není možné popřít pouhá fakta nebo je utajit před jejími hostiteli. Ale byla by si raději přála, aby to bylo možné učinit.

„Ano,“ procitla náhle lady Tamplinová ze svého zasnění. „Myslím, že něco by se mohlo udělat. Malá zpráva, víte, chytře napsaná. Očitý svědek, ženský styl. Jak jsem rozprávěla s mrtvou ženou, malé zamyšlení – taková věc, víte.“

„Nesmysl!“ ozvala se Lenox.

„Nemáš vůbec představu,“ pravila lady Tamplinová měkkým, zadumaným hlasem, „co zaplatí noviny za malou lahůdku! Napsanou, ovšem, někým s bezúhonným společenským postavením. Troufám si tvrdit, že bys to nerada dělala sama. Katherine, drahoušku, dej mi jen pouhou kostru a já pro tebe celou tu věc zařídím. Pan de Haviland je můj neobyčejný přítel. Velice rozkošný muž – vůbec ne přehnaně reportérský. Jak se ti ten nápad líbí, Katherine?“

„Raději bych nic takového nedělala,“ prohlásila Katherine odměřeně.

Lady Tamplinová byla tímto nekompromisním odmítnutím poněkud uvedena do rozpaků. Vzdychla a dala se do objasňování dalších podrobností.

„Velice nápadně vyhlížející žena, říkáš? Jsem zvědavá, kdo to může být. Nezaslechla jsi její jméno?“

„Někdo se o něm zmínil,“ přiznala Katherine, „ale já si na ně nemohu vzpomenout. Víte, byla jsem trochu zmatená.“

„To si myslím,“ uznal pan Evans, „musel to být příšerný šok.“

Dalo se pochybovat o tom, zda by Katherine byla ochotna přiznat jméno, kdyby si je zapamatovala. Nemilosrdný křížový výslech, který provedla lady Tamplinová, způsobil, že byla neústupná. Lenox, jež byla vnímavější, to zpozorovala a nabídla Katherine, že ji zavede nahoru do jejího pokoje. Nechala ji tam o samotě, před odchodem ale přívětivě poznamenala: „Nesmíš se ohlížet na matku, ta by vytáhla z umírající babičky šesták, kdyby to šlo.“

Lenox sešla zase dolů, kde matka a Chubby hovořili o Katherine.

„Reprezentativní,“ prohlásila lady Tamplinová. „Naprosto reprezentativní. Má hezké šaty. Ta šedivá věčička je stejný model, který měla Gladys Cooperová v Palmách v Egyptě.“

„Všimla sis jejích očí?“ skočil jí do řeči pan Evans.

„Řeč není o jejích očích, Chubby,“ napomenula ho lady Tamplinová kousavě, „mluvíme o věcech, které mají opravdu význam.“

„Och, ano, samozřejmě,“ stáhl se pan Evans do ulity.

„Mně se nezdá příliš – tvárná,“ zaváhala lady Tamplinová poněkud nad výběrem správného slova.

„Má všechny instinkty dámy, jak se praví v knihách,“ zašklebila se Lenox.

„Odměřená,“ zamumlala lady Tamplinová. „Předpokládám, že je taková jen v daných podmínkách.“

„Očekávám, že uděláš všechno, abys to změnila,“ ušklíbala se Lenox, „ale myslím si, že s tím budeš muset přestat. Zrovna by se vzepřela a odmítla tě.“

„Ať je to, jak chce,“ řekla lady Tamplinová plná naděje, „vůbec mi nepřipadá malicherná. Někteří lidé, když přijdou k penězům, tomu přikládají nepatřičnou důležitost.“

„Ach, lehce ji využiješ, budeš-li chtít,“ poznamenala Lenox. „A koneckonců, to je všechno, na čem ti záleží, že? Proto je tady.“

„Je to má vlastní sestřenice,“ připomněla důstojně lady Tamplinová.

„Sestřenice – é?“ ozval se pan Evans, který se znovu probral. „Předpokládám, že ji oslovuji Katherine, že?“

„Vůbec není důležité, jak ji oslovuješ, Chubby,“ poznamenala lady Tamplinová.

„Dobře,“ souhlasil pan Evans, „budu jí tak říkat. Myslíš, že hraje tenis?“ dodal s nadějí.

„Ovšemže ne,“ odpověděla lady Tamplinová. „Ona byla společnicí, říkám ti. Společnice nehrají tenis – nebo golf. Možná že hrají golf-croquet, ale vždycky jsem měla za to, že většinu dne navíjejí vlnu a koupají psy.“

„Ó bože!“ zděsil se pan Evans. „Skutečně?“

Lenox odešla znovu nahoru do Katherinina pokoje.

„Mohu ti pomoci?“ zeptala se nepříteliš přesvědčivě.

Katherine odmítla a Lenox si sedla na kraj postele a přemýšlivě hleděla na svého hosta.

„Proč jsi přijela?“ zeptala se nakonec. „K nám, myslím. Nepatříme k tvé vrstvě.“

„Dychtím dostat se do společnosti.“

„Nebud' osel,“ odhalila Lenox hasnoucí úsměv. „Zatraceně dobře víš, co myslím. Povídám, ty ale máš pár slušných šatů.“ Vzdychna. „Mně nejsou šaty k ničemu. Narodila jsem se ošklivá. Je to škoda, protože je mám ráda.“

„Mám je taky ráda,“ souhlasila Katherine, „ale zatím mi ta láska nebyla nic platná. Myslíš, že je tohle hezké?“

Probraly s ženskou dychtivostí několik modelů.

„Líbíš se mi,“ přiznala Lenox náhle. „Šla jsem sem nahoru, abych tě varovala – nenech se okouzlit matkou, ale teď si myslím, že to není třeba. Jsi hrozně upřímná a spravedlivá a všechny tyhle ušlechtilé věci, ale nejsi žádný hlupák. Ů bože! Copak je to?“

Hlas lady Tamplinové se žalostně ozýval z haly.

„Lenox, Derek právě telefonoval. Chce dnes přijít na večeři. Bude to tak dobře? Myslím, že nemáme nic tak strašného jako křepelky, nebo máme?“

Lenox ji uklidnila a vrátila se zpět do Katherinina pokoje. Její obličej vypadal jasnější a méně zasmušilý.

„Jsem ráda, že přijede drahoušek Derek,“ řekla, „bude se ti líbit.“

„Kdo je Derek?“

„Je to syn lorda Leconburyho, vzal si bohatou Američanku. Ženské po něm jednoduše šílí.“

„Proč?“

„Ach, obvyklý důvod – je velice hezký a zároveň špatný člověk. Každý pro něj ztratí hlavu.“

„Co ty?“

„Někdy ano,“ přiznala Lenox, „a někdy si myslím, že bych se radši měla provdat za pěkného vikáře a žít na venkově a nechat věci být.“ Chvilku se odmlčela a potom dodala: „Irský vikář by byl nejlepší.“

Po chvíli se vrátila k předchozímu tématu. „S Derekem je to totiž divné. Celá ta rodina je trochu bláznivá – víte, šílení hráči. Za starých dob prohrávali své ženy a své statky a dělali spoustu bezstarostných věcí jen proto, že to měli rádi. Derek by se stal perfektním lupičem – lehkomyšlným a veselým, měl by to správné chování.“ Pohnula se směrem ke dveřím. „No, přijď dolů, až se na to budeš cítit.“

Ponechána sama sobě, oddala se Katherine přemýšlení. Právě teď se cítila velmi nejistá a okolí jí bylo na obtíž. Šok z objevu ve vlaku i to, jak přijali zprávu její noví přátelé, se jí při její vnímavosti nelibě dotkly. Dlouho a vážně přemýšlela o zavražděné ženě. Bylo jí líto Ruth, ale nemohla poctivě říci, že si ji oblíbila. Tušila příliš dobře, co by asi odkrylo nemilosrdné svědectví o Ruth, a to ji odpuzovalo.

Chladné odmítnutí, kterého se jí dostalo, když se to Ruth hodilo, ji pobavilo a trochu urazilo. Že došla k nějakému rozhodnutí, tím si byla Katherine jistá, ale teď byla zvědavá, jaké to rozhodnutí asi by-

lo. Ať bylo jakékoli, vstoupila do něj smrt a všechna rozhodnutí učinila bezvýznamnými. Podivné, že se to tak muselo stát a že brutální zločin měl být koncem osudové cesty. Ale najednou si Katherine vzpomněla na drobnou událost, kterou by snad měla sdělit policii – událost, která jí přechodně vypadla z mysli. Byla skutečně nějak důležitá? Určitě si myslela, že viděla muže, jak vchází právě do toho kupé, ale uvědomila si, že se mohla zmýlit. Mohlo to být vedlejší kupé a pochopitelně muž, o kterého šlo, nemusel být vlakovým lupičem. Vybavila si ho velmi jasně, tak jak ho viděla při dvou předchozích příležitostech – jednou v Savoyi a jednou v Cookově cestovní kanceláři. Ne, bezpochyby se spletla. Nešel do kupé mrtvé ženy a bylo snad dobře, že policii nic neřekla. Mohla způsobit nesmírnou škodu, kdyby to bývala udělala.

Půjde dolů, aby se připojila k ostatním na venkovní terase. Větvemi mimózy vyhlédla ven, na modř Středozemí, a když vzdáleně zaslechla tlachání lady Tamplinové, byla ráda, že sem přijela. Tohle bylo lepší než St Mary Mead.

Na dnešní večer si oblékla slézově růžové šaty, svůj *soupir d'automne*, a po tom, co se usmála na svůj obraz v zrcadle, šla dolů, poprvé ve svém životě se slabým pocitem nejistoty.

Většina pozvaných hostů lady Tamplinové už přijela. Chubby spěchal ke Katherine, vnutil jí koktejl a přijal ji pod svá křídla.

„Ach, tady jsi, Dereku,“ vykřikla lady Tamplinová, když se otevřely dveře, aby byl vpuštěn poslední příchozí. „Ted můžeme mít konečně něco k jídlu. Hladovím.“

Katherine se podívala napříč místností. Polekala se. Tak toto – byl Derek, a ona si uvědomila, že není překvapena. Vždycky věděla, že jednoho dne potká onoho muže, kterého už viděla třikrát, v takovém podivném řetězu náhod. Věděla, že ji poznal také. Všichni se odebrali dovnitř na večeři a Katherine zjistila, že mu určili místo vedle ní. Najednou se k ní obrátil s živým úsměvem.

„Tušil jsem, že vás brzy potkám,“ poznamenal, „ale ani ve snu mě nenapadlo, že to bude tady. Muselo se to stát, víte. Jednou v Savoyi a jednou u Cooka – nikdy to nesmí být dvakrát, aby to nebylo třikrát. Neříkejte, že si na mě nemůžete vzpomenout nebo že jste si

mě nevšimla. Trvám na tom, abyste souhlasila s tím, že jste si mě všimla, ať je to, jak chce.“

„Ale ano,“ řekla Katherine, „ale tentokrát to není potřetí. Je to počtvrté. Viděla jsem vás v Modrém vlaku.“

„V Modrém vlaku!“ S jeho chováním se stalo něco zvláštního, co neuměla vysvětlit. Bylo to, jako kdyby ho někdo zabrzdil, jako kdyby se zastavil u nějaké překážky. Pak bezstarostně pronesl: „Co to tam bylo za rámus dnes ráno? Někdo zemřel, že?“

„Ano,“ odpověděla Katherine pomalu, „někdo umřel.“

„Nemělo by se umírat ve vlaku,“ poznamenal Derek neomaleně. „Mám za to, že to pak působí všechny právní a mezinárodní komplikace a ještě se tím omlouvá, přijede-li vlak později, než je obvyklé.“

„Pane Ketteringu?“ Buclatá americká dáma, která seděla naproti, se naklonila dopředu a promluvila na něj rozmarným tónem lidí jí podobných. „Pane Ketteringu, vidím, že jste na mě zapomněl, ale já jsem nezapomněla, že jste naprosto okouzující.“

Derek se k ní naklonil a odpovídal jí, Katherine seděla jako omámená.

Kettering! To bylo to jméno, ovšem! Ted' si na ně vzpomínala – ale v jaké podivné, zvrácené situaci! Tady byl muž, kterého viděla minulou noc jít do kupé jeho vlastní ženy, muž, který opustil svou ženu živou a v pořádku a nyní seděl u večeře v naprosté nevědomosti o osudu, jenž ji potkal. O tom nebylo možno pochybovat. Nevěděl to.

Nad Derekem se sklonil sluha, podával mu zprávu, šeptaje mu něco do ucha. Omluvil se lady Tamplinové, otevřel listinu a výraz překvapení mu přeběhl obličejem; pak pohlédl na svoji hostitelku.

„Tohle je nanejvýš neobvyklé. Rosalie, obávám se, že vás budu muset opustit. Chce mě neprodleně vidět policejní prefekt. Proč, to nesdělujte.“

„Tvé hříchy si tě našly,“ poznamenala Lenox.

„Určitě,“ řekl Derek. „Asi nějaký nesmysl, ale soudím, že bych měl pospíchat na prefekturu. Mělo by to být něco smrtelně vážného, co mám potvrdit,“ a smál se, když odstrkuje židli vstal, aby opustil místnost.

KAPITOLA XIII.

Van Aldin dostává telegram

Odpoledne 15. února padla na Londýn hustá žlutá mlha. Rufus van Aldin byl ve svém apartmá v Savoyi a snažil se co nejvíce využít nepříznivého počasí k dvojnásobnému pracovnímu úsilí. Knighton byl tomu rád. V minulosti zjistil, že jeho zaměstnavatele je obtížné přimět, aby se soustředil na záležitosti, jež byly právě na řadě. Když se ho odvážil určitým způsobem pobízet, van Aldin to odmítl. Ale teď se zdálo, že se jeho zaměstnavatel vrhá do práce s velkou energií. Toho bylo třeba taktně a nevtíravě využít.

A přece, i když se zcela ponořil do obchodních záležitostí, nebyl van Aldin zcela soustředěn. Náhodná Knightonova poznámka, pronesená zcela bezděčně, pomalu postupovala dál a dále do van Aldinova vědomí, až musel přiznat její naléhavost.

Poslouchal tedy Knightona s výrazem dychtivého zaujetí, ale ve skutečnosti nevnímal ani jediné slovo. Tu a tam automaticky kývl a tajemník se věnoval dalším listinám. Náhle už nedokázal své myšlenky přemoci.

„Co jste mi to povídal, že jste viděl včera večer Ruthinu komornou v Paříži? Nemohu to pochopit. Musel jste se splést.“

„Nemohl jsem se splést, pane, já jsem s ní dokonce mluvil.“

„Povězte mi o tom znovu.“

Knighton vyhověl.

„Zařídil jsem obchod s Bartheimerovými,“ vysvětloval, „a šel jsem zpátky do Ritzu pro zavazadlo a na večeri, abych chytil vlak v devět hodin z Gare du Nord. U recepcce jsem uviděl komornou paní Ketteringové. Byl jsem si tím jist a šel jsem se jí zeptat, zda paní Ketteringová je ubytována v hotelu.“

„Ano, ano,“ přikývl van Aldin. „Ovšem. Přirozeně. A ona vám řekla, že Ruth jela na Riviéru a ji poslala do Ritzu, aby tam čekala na další příkazy?“

„Přesně tak, pane.“

„To je velice divné,“ prohlásil pan van Aldin. „Velice divné, skutečně, ledaže by ta žena byla drzá nebo něco provedla.“

„V takovém případě,“ namítal Knighton, „by jí paní Ketteringová jistě vyplatila určitou sumu a řekla jí, aby jela zpátky do Anglie. Těžko by ji posílala do Ritzu.“

„Ne,“ mumlal milionář, „to je pravda.“

Chtěl říci ještě něco více, ale ovládl se. Měl Knightona rád a věřil mu, ale sotva mohl o soukromých záležitostech hovořit se svým tajemníkem. Cítil se raněn nedostatkem Ruthiny upřímnosti a tato náhodná informace, která k němu pronikla, nezmírnila jeho obavy.

Proč se Ruth zbavila v Paříži své komorné? Jaký k tomu mohla mít důvod nebo motiv?“

Chvilí uvažoval o zvláštní shodě okolností. První osoba, na niž narazí Ruthina komorná v Paříži, je tajemník jejího otce! Ale takové věci už se stávají. Takhle se opravdu stávají.

Zastavil se u posledních slov, úplně přirozeně ho zarazila. Bylo tu snad něco, co se „mělo stát“? Nenáviděl skutečnost, že si sám musel klást tu otázku, o jejíž odpovědi neměl žádné pochybnosti. Odpověď zněla – byl si tím jist – Armand de la Roche.

Pro van Aldina bylo hrozné, že jeho dceru obloudil takový chlap, ačkoli byl nucen uznat, že byla v dobré společnosti – i jiné dobře vychované a inteligentní ženy podlehly právě tak lehce jeho kouzlu. Muži ho prohlédli, ženy nikoli.

Chtěl nějak rozptýlit podezření, jež by mohl pocítit jeho tajemník.

„Ruth vždycky mění svá rozhodnutí okamžitě,“ poznamenal a potom dodal rádobý bezstarostným tónem: „Komorná nesdělila nějaký – é – důvod pro tuto změnu plánu?“

Knighton si dal pozor, aby promluvil tak přirozeně, jak jen to bylo možné, když odpovídal:

„Řekla, pane, že paní Ketteringová nečekaně potkala přítele.“

„Ale?“

Tajemníkovy vycvičené ucho zachytilo známku napětí, které podbarvovalo zdánlivě lhostejný tón.

„Chápu. Muže nebo ženu?“

„Myslím, že říkala muže, pane.“

Van Aldin kývl. Jeho nejhorší obavy se vyplnily. Vstal ze židle a začal chodit po pokoji sem a tam, zvyk, který měl, když byl zneklidněný. Neschopen už déle ovládnout svoje city, vybuchl:

„Je jedna věc, kterou neumí žádný muž, a sice přinutit ženu uvažovat. Tak či tak, zdá se, že nemají kouska r o z u m u. Řeči o ženském instinktu – nu, na celém světě je dobře známo, že žena je nejjistější kořistí pro kdejakého ničemného podvodníka. Ani jedna z deseti nepozná darebáka, když ho potká; může na nich kořistit kterýkoli hezký chlapík s ohebným jazykem. Kdybych mohl –“

Přerušil ho poslíček, který vstoupil s telegramem. Van Aldin ho roztrhl a jeho obličej byl náhle křídově bílý. Zachytil se opěradla židle, aby měl oporu, a mávl na poslíčka, aby šel z místnosti pryč.

„Co se stalo, pane?“

Knighton znepokojen vstal.

„Ruth!“ vyrazil van Aldin chraptivě.

„Paní Ketteringová?“

„Zabita!“

„Železniční neštěstí?“

Van Aldin potřásl hlavou.

„Ne. Z tohohle se zdá, jako by byla také oloupena. Neužívají to slovo, Knightone, ale moje ubohé děvčátko bylo zavražděno.“

„Oh můj bože, pane!“

Van Aldin poklepal ukazováčkem na telegram.

„Tohle je od policie v Nice. Musím tam jet nejbližším vlakem.“

Knighton byl schopný jako vždycky. Podíval se na hodiny.

„V pět hodin z nádraží Victoria, pane.“

„Dobrá. Pojedete se mnou, Knightone. Řekněte mému sluhovi Archerovi a sbalte si své věci. Překontrolujte všechno tady. Já půjdu do Curzon Street.“

Telefon pronikavě zazvonil a tajemník zdvihl sluchátko. Za chvíli řekl:

„Pan Goby, pane.“

„Goby? Teď ho nemohu přijmout. Ne – počkejte, máme spoustu času. Řekněte jim, aby ho poslali nahoru.“

Van Aldin byl silný muž. Už obnovil svůj železný klid. Jen málo lidí by zpozorovalo, že se něco přihodilo, když zdravil pana Gobyho.

„Tlačí mě čas, Goby. Máte pro mne něco důležitého?“

Pan Goby zakašlal.

„Pohyb pana Ketteringa, pane. Přál jste si, abych vám ho hlásil.“

„Ano – a?“

„Pan Kettering, pane, odjel včera ráno z Londýna na Riviéru.“

„Cože?“

Něco v jeho hlase muselo pana Gobyho poplašit tak, že se odchýlil od svého zvyku nedívat se nikdy na osobu, s níž mluví, a vrhl spěšný pohled na milionáře.

„Kterým vlakem jel?“ tázal se van Aldin.

„Modrým vlakem, pane.“

Pan Goby opět zakašlal a promluvil k hodinám na krbové římse.

„Mademoiselle Mirelle, tanečnice z Parthenonu, jela stejným vlakem.“

KAPITOLA XIV.

Příběh Ady Masonové

„Nemohu vám ani dost dobře vyjádřit naši hrůzu, naše zděšení a hlubokou sympatii, kterou k vám cítíme.“

Tak hovořil smírčí soudce k panu van Aldinovi. Komisař Caux si odkašlal. Van Aldin smetl hrůzu, zděšení i sympatie prudkým gestem. Vše se odehrávalo ve vyšetřovací místnosti magistrátu v Nice. Kromě smírčího soudce Carrège, komisaře a van Aldina byl v místnosti ještě jeden člověk. A byl to právě tento člověk, jenž nyní promluvil.

„Monsieur van Aldin,“ řekl, „touží po činu – po rychlém činu.“

„Ach!“ vykřikl komisař. „Já jsem vás ještě nepředstavil. Pane van Aldine, toto je monsieur Poirot; nepochybně jste o něm slyšel. Ačkoli je už několik let v penzi, jeho jméno je dosud pojmem jako jméno jednoho z největších žijících detektivů.“

„Rád vás poznávám, pane Poirote,“ prohlásil mechanicky van Aldin. „Tak vy už nepracujete?“

„Je to tak, monsieur. Teď se těším ze světa.“

Malý muž udělal vznešené gesto.

„Monsieur Poirot náhodou cestoval Modrým vlakem,“ objasňoval komisař, „a byl tak laskav, že nám pomáhal svými zkušenostmi.“

Milionář se ostře podíval na Poirota. Pak nečekaně prohlásil:

„Jsem velmi bohatý muž, pane Poirote. Často se říká, že boháč nedůvěřuje lidem, protože si může koupit všechno a všechny. To není pravda. Svým způsobem jsem velký muž, a jeden velký muž může požádat jiného velkého muže o laskavost.“

Poirot kývl a pohotově ocenil:

„To je velmi dobře řečeno, pane van Aldine. Jsem vám k službám.“

„Děkuji vám,“ řekl van Aldin. „Mohu jenom dodat – neshledáte, že bych byl nevděčný. A teď, pánové, do práce.“

„Navrhuji,“ ozval se monsieur Carrège, „vyslechnout komornou Adu Masonovou. Vyrozuměl jsem, že ji máte zde.“

„Ano,“ odpověděl van Aldin. Vzali jsme ji s sebou, když jsme projížděli Paříží. Byla velmi zdrcená, když slyšela o smrti své paní, ale svůj příběh vypráví dost souvisle.“

„Pozveme ji tedy dál,“ rozhodl monsieur Carrège.

Zazvonil na zvonek na svém stole a za pár minut vešla do místnosti Ada Masonova.

Byla velice úhledně oblečena v černém, jen špičku nosu měla červenou. Své šedé cestovní rukavice vyměnila za pár černých semišových. Zmateně přelétla pohledem kancelář a zdálo se, že se jí ulevilo, když zjistila přítomnost otce své paní. Smířčí soudce se pyšnil bodrostí svého chování a dělal, co mohl, aby se cítila dobře. V tom mu pomáhal Poirot, který působil jako tlumočník a jehož přátelské chování Angličanku uklidňovalo.

„Jmenujete se Ada Masonova; je to tak?“

„Pokřtili mě Ada Beatrice, pane,“ řekla Masonova ostýchavě.

„Dobrá. Chápeme, Masonova, že tohle všechno je velice bolestné.“

„Skutečně je, pane. Byla jsem u mnoha dam a vždycky byly, doufám, spokojené a nikdy se mi ani nezdálo o něčem takovémhle, ať jsem byla v jakékoli situaci.“

„To jistě,“ potvrdil monsieur Carrège.

„Přirozeně jsem četla o takových věcech v nedělních novinách. A pak, vždycky jsem věděla, že tyhle cizí vlaky –“ Náhle zastavila proud své výmluvnosti, když si uvědomila, že pánové, kteří s ní hovoří, jsou stejné národnosti jako vlaky.

„Pohovořme si teď o té události,“ navrhl monsieur Carrège. „Nebyla, jak tomu rozumím, žádná řeč o tom, že zůstanete v Paříži, když jste vyjížděly z Londýna?“

„Ne, pane. Měly jsme jet přímo do Nice.“

„Byla jste se svou paní někdy předtím v zahraničí?“

„Ne, pane. Byla jsem u ní teprve dva měsíce, víte.“

„Zdálo se vám, že je v obvyklé míře, když jste vyjížděly na tuto cestu?“

„Zdála se mi jakoby ustaraná a trochu rozrušená. Byla poněkud vznětlivá a bylo jí těžko vyhovět.“

Monsieur Carrège kývl.

„A teď, Masonova, kde jste poprvé slyšela o tom, že vystoupíte v Paříži?“

„Bylo to na místě, kterému říkají Gare de Lyon, pane. Moje paní si usmyslila, že půjde ven a projde se po nástupišti. Vyšla zrovna ven do chodby, když tu náhle vykřikla a vrátila se zpátky do svého kupé s nějakým pánem. Zavřela dveře mezi svým a mým oddělením, takže jsem nic neviděla ani neslyšela, a pak je najednou znovu otevřela a oznámila mi, že změnila své plány. Dala mi nějaké peníze a poručila mi, abych vystoupila a šla do Ritzu. Že ji tam dobře znají, říkala, a dají mi pokoj. Měla jsem tam čekat, až se ozve; telegrafovala by mi, co mám udělat. Měla jsem právě tak čas sbalit si věci a vyskočit z toho vlaku, než se rozjel. Byl to doslova úprk.“

„Kde byl ten muž, zatímco vám paní Ketteringová tohle říkala?“

„Stál ve vedlejším oddělení, pane, a díval se z okna.“

„Můžete nám ho popsat?“

„To víte, pane, já jsem ho stěží zahlédla. Většinu času byl ke mně otočen zády. Byl to vysoký muž a tmavý; to je vše, co mohu říci. Oblečený stejně jako jiní pánové, v tmavě modrém svrchníku a šedém klobouku.“

„Byl jedním z cestujících ve vlaku?“

„Myslím, že ne, pane; domnívala jsem se, že přišel na nádraží, aby viděl paní Ketteringovou, když projížděla. Ovšemže to mohl být jeden z cestujících; na tohle jsem nikdy nepomyslela.“

Zdalo se, že Masonova je tímto nápadem znepokojena.

„Poslyšte,“ monsieur Carrège přešel zlehka k jinému předmětu. „Vaše paní požádala později průvodčího, aby ji nebudil brzy ráno. Myslíte, že to u ní bylo obvyklé?“

„Ano, pane. Paní nikdy nesnídala a v noci nespávala dobře, takže si ráno ráda přispala.“

Monsieur Carrège pokračoval:

„Mezi zavazadly byla šarlatová skříňka z marokénu, že?“ zeptal se. „Šperkovnice vaší paní?“

„Ano, pane.“

„Vzala jste tuto skříňku do Ritzu?“

„Já a vzít paninu šperkovnici do Ritzu! Ne, skutečně ne, pane.“
Hlas Masonové zněl upřímně.

„Nechala jste ji ve voze?“

„Ano, pane.“

„Víte, zda vaše paní s sebou měla hodně šperků?“

„Pěknou hromádku, pane; dělalo se mi z toho trochu nevolno, to vám mohu říci, s těmi ošklivými pověstmi, které slyšíte o loupežích v cizích zemích. Byly pojištěné, já vím, ale stejně se mi zdálo, že je to hrozně riskantní. No, ty rubíny samotné, paní mi to povídala, měly cenu několika statisíců liber.“

„Rubíny! Jaké rubíny?“ vyštěkl náhle van Aldin.

Masonova se k němu obrátila. „Myslím, že jste to byl vy, kdo jí je dal, pane, přednedávnem.“

„Můj bože!“ vykřikl van Aldin. „Neříkejte, že ty rubíny měla s sebou? Řekl jsem jí, aby je nechala v bance.“

Masonova ještě jednou diskrétně zakašlala, což byla patrně část jejího náležitého vychování jakožto paniny komorné. Tentokrát to vyjadřovalo mnohé. Vysvětlovalo to mnohem jasněji, nežli to mohla učinit slova, že paní Ada Masonova byla dáma, která si šla svou vlastní cestou.

„Ruth se musela zbláznit,“ mumlal van Aldin. „Co ji to proboha napadlo?“

Monsieur Carrège opět důležitě zakašlal. To k němu obrátilo van Aldinovu pozornost.

„Pro tuto chvíli,“ obrátil se monsieur Carrège k Masonové, „je to, myslím, všechno. Když půjdete vedle, mademoiselle, přečtou vám otázky a odpovědi a vy je podepíšete.“

Masonova vyšla, doprovázena úředníkem, a van Aldin se ihned obrátil na smírčího soudce: „Nu?“

Monsieur Carrège otevřel zásuvku svého psacího stolu, vyndal nějaký dopis a podal jej van Aldinovi. „Tohle našli v její kabelce.“

„Chère amie,“ (stálo v dopise) – „poslechnu Tě. Budu opatrný, diskrétní – všechny tyhle věci, které zamilovaní většinou nenávidí. Paříž by snad nebyla moudrá, ale Iles d'Or jsou daleko od světa a můžeš si být jistá, že na veřejnost se nic nedostane. Díky Tobě a Tvé božské náklonnosti mohu psát práci o známých klenotech. Bude to vskutku neobyčejná výsada, doopravdy vidět ony historické rubíny a dotknout se jich. Věnuji zvláštní pasáž Srdci ohně. Má nádherná! Brzy Ti vynahradím všechny ty smutné roky odloučení a prázdnoty. Tvůj Tebe obdivující Armand.“

KAPITOLA XV.

Hrabě de la Roche

Van Aldin přečetl dopis v naprostém tichu. Rozzlobeně zrudl v obličeji do karmínova. Muži, kteří ho pozorovali, viděli, jak mu na čele vystoupily žíly a jeho velké ruce se nevědomky zatínaly. Monsieur Carrège přihlížel s bedlivou pozorností od svého psacího stolu, oči monsieur Cauxe byly upřeny na strop a Hercule Poirot jemně oprašoval smítko prachu z rukávu svého kabátu. S největším taktem se nikdo z nich nedíval na van Aldina.

Byl to monsieur Carrège, vědom si svého postavení a svých povinností, kdo se pustil do nepříjemné věci.

„Možná, monsieur,“ zamumlal, „si uvědomujete, kdo – é – psal ten dopis?“

„Ano, vím to,“ řekl těžce van Aldin.

„A?“ obrátil se k němu zkoumavě smírčí soudce.

„Darebák, který si říká hrabě de la Roche.“

Bylo ticho; potom se Poirot naklonil dopředu, narovnal pravítko na soudcově psacím stole a obrátil se přímo na milionáře.

„Monsieur van Aldine, všichni jsme si vědomi, hluboce vědomi bolesti, kterou musíte pociťovat, když hovoříme o těchto věcech, ale věřte mi, monsieur, není čas k zamlčování. Má-li být právu učiněno zadost, musíme vědět všechno. Pokud budete jen chvilku uvažovat, uvědomíte si jasně sám, že to je pravda.“

Van Aldin chvilku mlčel, potom kývl hlavou na souhlas.

„Máte úplnou pravdu, monsieur Poirote,“ souhlasil. „Ať je to jakkoli bolestné, nemám právo něco zamlčovat.“

Komisař vydechl úlevou a smířčí soudce se ve své židli naklonil dozadu a upravil si skřípec na dlouhém tenkém nose.

„Snad nám budete vyprávět svými vlastními slovy, pane van Aldine,“ požádal. „Všechno, co víte o tom pánovi.“

„Začalo to před jedenácti nebo dvanácti lety – v Paříži. Moje dcera byla tenkrát mladá dívka, plná pošetilých, romantických ideálů, jako mladé dívky bývají. Aniž bych o tom věděl, sprátelila se s tímhle hrabětem de la Roche. Snad jste o něm slyšeli?“

Komisař i Poirot souhlasně kývli.

„Říká si hrabě de la Roche,“ pokračoval van Aldin, „ale pochybuji, že vůbec má nějaké právo na titul.“

„Jeho jméno byste v Gothajském almanachu nenašel,“ souhlasil komisař.

„Zjistil jsem jen tolik,“ řekl van Aldin. „Ten člověk byl pohledný, docela přijatelný, zdánlivě sympatický a osudově okouzloval ženy. Ruth jím byla poblázněna, ale já jsem brzy celou tu věc ukončil. Ten člověk nebyl nic lepšího než obyčejný podvodník.“

„Máte úplnou pravdu,“ přisvědčil komisař. „Hraběte de la Roche velice dobře známe. Kdyby to bylo možné, byli bychom ho už položili na lopatky, ale věřte, není to lehké; ten chlapík je mazaný, jeho aféry vždycky vedou k dámám společensky vysoce postaveným. Jestli od nich získává peníze pod falešnými záminkami nebo jako ovoce vydírání, *eh bien!* to přirozeně nebudou žalovat. Aby vypadaly v očích světa hloupě, ach ne, to nikdy neudělají, a on má neobvyklou moc nad ženami.“

„Tak je to,“ pronesl milionář ztěžka. „Nu, jak jsem vám řekl, ihned a tvrdě jsem tu aféru přerušil. Ruth jsem přesně vylíčil, co je zač, a ona mi určitě uvěřila. Asi za rok potkala svého současného manžela a provdala se za něj. Pokud jsem věděl, byl to konec té záležitosti; ale pouze před týdnem jsem k svému úžasu objevil, že moje dcera svou známost s hrabětem de la Roche obnovila. Setkávala se s ním často v Londýně a v Paříži. Měl jsem ovšem námitky proti její nerozvážnosti, protože, mohu vám, pánové, říci, že na mé naléhání se připravovala podat žádost o rozvod se svým manželem.“

„To je zajímavé,“ pravil Poirot měkce s očima na stropě.

Van Aldin se na něj ostře podíval a pak pokračoval.

„Vytkl jsem jí, že je pošetilé pokračovat za těchto podmínek ve schůzkách s hrabětem. Myslel jsem si, že se mnou souhlasí.“

Smírcí soudce ostýchavě zakašlal.

„Ale podle tohoto dopisu –“ začal a pak ztichl.

Van Aldin vysunul hranatou čelist.

„Vím. Nemá cenu věci rozměňňovat. Jakkoli je to nepříjemné, musíme se postavit tváří v tvář faktům. Zdá se jasné, že Ruth si zařídila cestou do Paříže setkání s de la Rochem. Po tom, co jsem ji varoval, musela však napsat hraběti a navrhnout změnu místa schůzky.“

„Iles d'Or,“ řekl komisař přemýšlivě, „se rozkládají právě naproti Hyères, osamělé a idylické místo.“

Van Aldin kývl.

„Můj bože! Jak jen mohla být Ruth tak bláhová?“ vykřikl hořce. „Všechno tohle povídání o psaní knihy o špercích! No, musel jít po rubínech od začátku.“

„Existují jedny velmi proslulé rubíny,“ promluvil Poirot, „původně část ruských korunovačních klenotů; jsou unikátní svou historií a jejich cena je téměř pohádková. Objevila se fáma, že nedávno přešly do rukou nějakého Američana. Máme pravdu, když usuzujeme, monsieur, že vy jste byl kupcem?“

„Ano,“ přisvědčil van Aldin. „Staly se mým vlastnictvím v Paříži asi před deseti dny.“

„Promiňte mi, monsieur, ale vy jste nějakou dobu vyjednával o jejich koupi?“

„Něco přes dva měsíce. Proč?“

„Tyhle věci vešly ve známost,“ odpověděl Poirot. „Vždycky je pořádná smečka na stopě takovým klenotům, jako jsou tyto.“

Křeč zkřivila van Aldinovu tvář.

„Pamatuji se,“ řekl zlomeně, „na žert, který jsem udělal před Ruth, když jsem jí je dával. Řekl jsem jí, aby si je nebrala s sebou na Riviéru, protože si nemohu dovolit, aby byla oloupena a zavražděna kvůli klenotům. Můj bože! Věci, které člověk říká – nikdy o tom nesní a ani neví, že se vyplní.“

Bylo soucitné ticho a pak Poirot promluvil docela jinak: „Sestavme svá fakta popořádku a přesně. Podle naší současné teorie následovala takto: Hrabě de la Roche ví o vaší koupi klenotů. Snadnou lstí vnukne madame Ketteringové, aby vzala kameny s sebou. Pak je on ten muž, kterého viděla Masonova ve vlaku v Paříži.“

Ostatní tři souhlasně kývli.

„Madame je překvapená, že ho vidí, ale on se pohotově stane pánem situace. Masonova je odstraněna z cesty; je objednan koš s večeří. Od průvodčího víme, že ustlal lůžko v prvním oddělení, ale do druhého oddělení nešel, a že muž mohl být před ním docela dobře ukryt. Takhle prostě mohl být hrabě de la Roche schován. Nikdo neví o jeho přítomnosti ve vlaku kromě madame, byl opatrný, aby komorná nespátřila jeho obličej. Všechno, co může říci, je, že byl vysoký a tmavý. Je to všechno neurčité, jak jen možno. Jsou sami – a vlak uhání nocí. Žádný výkřik, žádný zápas, protože muž je, jak si ona myslí, jejím milencem.“

Obrátil se jemně na van Aldina.

„Smrt, monsieur, musela být téměř okamžitá. Projdeme tohle rychle. Hrabě bere šperkovnici, kterou má připravenou u ruky. Krátce poté vlak vjíždí do Lyonu.“

Soudce Carrège kývl na souhlas.

„Přesně tak. Průvodčí odešel. Pro našeho muže je lehké opustit vlak, aniž je spatřen; stejně lehké bude chytit vlak zpět do Paříže nebo kamkoli si zamane. A zločin bude označen jako obyčejná vlaková loupež. Kdyby nebylo dopisu, nalezeného v kabelce madame, o hraběti by se nikdo ani nezmínil.“

„Byla to jeho chyba, že neprohledal kabelku,“ prohlásil komisař. „Bezpochyby si myslel, že ten dopis zničila. Byla to – promiňte – neopatrnost prvního řádu, nechat si ho.“

„A přece,“ pronesl Poirot, „byla to neopatrnost, kterou mohl hrabě předvídat.“

„Myslíte?“

„Myslím, že všichni jsme se shodli na jedné věci, a to je, že hrabě de la Roche zná jeden objekt důkladně: ženy. Jak to, že když zná ženy tak dobře, nepředvídal, že si madame nechá ten dopis?“

„Ano – ano,“ řekl smírcí soudce pochybovačně, „na tom něco je. Ale v takových případech, víte, není člověk pánem sebe sama. Neuvažuje klidně. *Mon Dieu!*“ dodal procítěně, „kdyby si naši zločinci zachovali chladnou hlavu a jednali inteligentně, jak bychom je chytili?“

Poirot se pro sebe usmál.

„Zdá se mi, že případ je jasný,“ prohlásil soudce. „Ale bude těžké to dokázat. Hrabě je choulostivý zákazník, a jestli ho komorná nebude identifikovat –“

„Což je velice nepravděpodobné,“ usoudil Poirot.

„Pravda, pravda.“ Smírcí soudce si mnul bradu. „To bude těžké.“

„Jestliže ten zločin opravdu spáchal –“ začal Poirot. Komisař Caux ho přerušil.

„Jestliže – vy říkáte j e s t l i ž e ?“

„Ano, monsieur, říkám j e s t l i ž e .“

Soudce se na něj pronikavě podíval. „Máte pravdu,“ řekl konečně, „postupujeme příliš rychle. Je možné, že hrabě má alibi. Pak bychom vypadali hloupě.“

„*Ah, ça par exemple,*“ odpověděl Poirot. „To není vůbec důležité. Přirozeně, jestliže spáchal ten zločin, bude mít alibi. Muž s jeho zkušenostmi nezapomíná na opatrnost. Ne, říkám j e s t l i ž e z velice určitého důvodu.“

„A jaký je ten důvod?“

Poirot zvedl důrazně ukazováček.

„Takové řešení by mělo chybu. Hrabě je darebák – ano. Hrabě je podvodník – ano. Hrabě vzhlíží k ženám – ano. Rozhodne se ukrást

klenoty – opět ano. Je ale druhem muže, který by spáchal vraždu? Já říkám – ne! Muž tohoto typu je vždycky zbabělec. Hraje bezpečnou, průměrnou, jak říkají Angličané, nečestnou hru; ale vražda – stokrát ne!“ Potřásl nespokojeně hlavou.

Nicméně smírcí soudce nebyl nakloněn s tím souhlasit.

„Vždycky přijde den, kdy takový pán ztratí hlavu a zajde příliš daleko,“ poznamenal moudře. „Nepochybně je to tento případ. Aniž bych chtěl s vámi nesouhlasit, monsieur Poirote –“

„Byl to jenom názor,“ spěchal Poirot s vysvětlením. „Případ je ovšem ve vašich rukou a vy budete dělat, co uznáte za vhodné.“

„Já jsem spokojen s tím, že hrabě de la Roche je muž, kterého se potřebujeme zmocnit,“ prohlásil soudce Carrège. „Souhlasíte se mnou, pane komisaři?“

„Naprosto.“

„A vy, pane van Aldine?“

„Ano,“ přikývl milionář. „Ten chlap je všemi mastmi mazaný ničema, o tom není třeba pochybovat.“

„Bohužel bude těžké ho dostat,“ poznamenal soudce. „Ale uděláme, co jen bude možné. Telegrafické instrukce budou vydány neprodleně.“

„Dovolte mi, abych vám pomohl,“ požádal Poirot. „Nebude to nic obtížného.“

Ostatní na něj zírali.

Malý muž se na ně šťastně usmál.

„Mým povoláním je vědět,“ vysvětlil. „Hrabě je nyní ve vile, kterou si najal, ve vile Marina v Antibes.“

KAPITOLA XVI.

Poirot diskutuje o případu

Všichni se podívali na Poirota s respektem. Malý muž měl nepochybně velký úspěch. Komisař se trochu nuceně zasmál.

„Učíte nás našemu povolání,“ vykřikl. „Monsieur Poirot ví více nežli policie.“

Udělal přehnané gesto, aby vyjádřil své uznání.

Poirot se náhle otočil k van Aldinovi.

„Souhlasíte, monsieur, s tímto návrhem? Cítíte určitě, že hrabě de la Roche je vrah?“

„Proč – zdálo se, že je to tak – ano, určitě.“

Bylo znát jistou zdrženlivost, a to přimělo smířčího soudce, že na Američana pohlédl s údivem. Van Aldin si byl vědom jeho zkoumavého pohledu a pokusil se odvést pozornost.

„Co můj zeť?“ zeptal se. „Seznámili jste ho s tou novinou? Pochopil jsem, že je v Nice.“

„Jistě, monsieur.“ Komisař zaváhal, ale potom diskrétně řekl: „Bezpochyby víte, monsieur van Aldine, že pan Kettering byl také jedním z cestujících v Modrém vlaku té noci?“

Milionář kývl.

„Slyšel jsem o tom, ještě než jsem odjel z Londýna,“ přisvědčil lakonicky.

„Říká nám,“ pokračoval komisař, „že netušil, že jeho žena cestuje v tom vlaku.“

„Sázím se, že to netušil,“ řekl van Aldin vztekle. „Byl by to pro něj trochu ošklivý šok, kdyby tam na ni byl narazil.“

Tři muži se na něj tázavě podívali.

„Nechci nic zamlčovat,“ prohlásil van Aldin odhodlaně. „Nikdo neví, s čím se moje ubohá holčička musela vypořádat. Derek Kettering nebyl sám. Měl s sebou dámu.“

„Hm?“

„Mirelle – tu tanečnici.“

Monsieur Carrège a komisař se podívali jeden na druhého a kývli, jako by stvrzovali něco z předchozího hovoru. Monsieur Carrège se ve své židli zaklonil, sepal ruce a upřel oči na strop.

„Ach,“ povzdechl tiše. „Podivná záležitost.“ Zakašlal. „Povídá se všelicos.“

„Ta dáma,“ řekl monsieur Caux, „je pověstná.“

„A také,“ dodal měkce Poirot, „velice drahá.“

Van Aldin silně zrudl v obličeji. Naklonil se kupředu a udeřil pěstí do stolu.

„Podívejte,“ křičel, „můj zeť je zatracený darebák!“

Díval se z jednoho na druhého. „Dobře vypadá a má okouzlující, nenucené chování. To mne před časem zaujalo. Předpokládám, že předstíral zlomené srdce, když jste mu tu zprávu sdělili – to jest, jestli už to nevěděl.“

„Ó, bylo to pro něj překvapení. Byl zdrcen.“

„Zatracený pokrytec,“ řekl van Aldin. „Soudím, že předstíral ohromný smutek.“

„Ne – ne,“ pronesl komisař opatrně. „Ani bych neřekl, že – é, monsieur Carrégi?“

Soudce spojil špičky prstů a napůl zavřel oči.

„Šok, zmatek, zděšení – to ano,“ pronesl rozvážně. „Velký smutek – ne – to bych neřekl.“

Hercule Poirot promluvil ještě jednou.

„Dovolte mi, abych se vás zeptal, monsieur van Aldine, bude mít monsieur Kettering ze smrti své manželky prospěch?“

„Automaticky zdědí pár milionů,“ vysvětlil van Aldin.

„Dolarů?“

„Liber. Zaopatřil jsem tou sumou Ruth při svatbě. Nenapsala žádnou poslední vůli a nezanechává děti, a tak peníze dostane její manžel.“

„S nímž se skoro rozvedla,“ poznamenal Poirot. „Ach ano – *précisément*.“

Komisař se ohlédl a ostře se na něj podíval.

„Domníváte se –“ začal.

„Nic se nedomnívám,“ řekl Poirot. „Uspořádávám fakta, to je všechno.“

Van Aldin na něj hleděl s probouzejícím se zájmem.

Malý muž vstal.

„Nemyslím, že bych vám byl ještě k něčemu dobrý, pane soudce,“ prohlásil zdvořile, ukláněje se monsieur Carrégovi. „Budete mě informovat o průběhu událostí? Bude to od vás laskavé.“

„Ale určitě – určitě –“

Van Aldin také vstal.

„Ted už mě nepotřebujete?“

„Ne, monsieur; v této chvíli máme všechny informace, které potřebujeme.“

„Pak tedy půjdu kousek s monsieur Poirotem. Tedy, jestli nebude nic namítat.“

„Jsem potěšen, monsieur,“ pravil mužíček s úklonou.

Van Aldin si zapálil dlouhý doutník, poté, co nejprve nabídl Poirotovi, který odmítl a zapálil si jednu ze svých mrňavých cigaret. Jako muž velmi silného charakteru zdál se být van Aldin opět ve své každodenní, normální náladě. Šli chvíli potichu, potom milionář promluvil.

„Rozumím tomu dobře, monsieur Poirote, že už nevykonáváte své povolání?“

„Je to tak, monsieur, já vychutnávám svět.“

„A přece pomáháte s tímto případem policii?“

„Monsieur, jestliže jde lékař po ulici a stane se neštěstí, řekne – jsem v penzi, budu pokračovat v procházce –, když tam u jeho nohou někdo krvácí? Kdybych už býval byl v Nice a policie pro mne poslala a požádala mne o asistenci, odmítl bych. Ale tohle je případ, který mi seslal sám Bůh.“

„Byl jste na místě,“ usoudil van Aldin přemýšlivě. „Prohlédl jste kupé, že?“

Poirot kývl.

„Nepochybně jste našel věci, které pro vás byly, řekněme, určující.“

„Snad,“ řekl Poirot.

„Doufám, že sledujete, kam mířím?“ zeptal se van Aldin. „Zdá se mi, že případ toho hraběte de la Roche je naprosto jasný, ale nejsem hlupák. Pozoroval jsem vás po celou dobu a poznal jsem, že z nějakého vlastního důvodu s tou teorií nesouhlasíte.“

Poirot pokrčil rameny.

„Mohu se mýlit.“

„Tím se dostáváme k laskavosti, o niž vás chci požádat. Budete v této záležitosti vystupovat pro mě?“

„Pro vás osobně?“

„Tak jsem to myslel.“

Poirot byl chvíli zticha. Pak se zeptal: „Uvědomujete si, co říkáte?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl van Aldin.

„Dobře,“ kývl Poirot. „Přijímám. Ale v tom případě musím dostat na své otázky pravdivé odpovědi.“

„Nu ovšem. S tím jsem srozuměn.“

Poirotovo chování se změnilo. Náhle se stal příkrým a odměřeným.

„Ta otázka rozvodu,“ řekl. „Byl jste to vy, kdo poradil své dceři, aby podala žalobu?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Asi před deseti dny. Měl jsem od ní dopis, ve kterém si stěžovala na chování svého manžela, a postavil jsem před ni velice důrazně, že rozvod je jediná možnost.“

„Jakým způsobem si stěžovala na jeho chování?“

„Byl vídán s velice pověstnou dámou – tou, o níž jsme mluvili – Mirelle.“

„Tou tanečnicí. Ah – ha! A madame Ketteringová činila námitky? Byla hodně oddána svému manželovi?“

„To bych neřekl,“ odpověděl van Aldin po chvíli zaváhání.

„Nebylo to její srdce, které trpělo, byla to její pýcha – řekl byste to takhle?“

„Ano, myslím, že to můžete chápat takhle.“

„Soudím, že manželství nebylo šťastné od samého počátku?“

„Derek Kettering je zkažený až do morku kostí,“ pravil van Aldin. „Není schopný učinit žádnou ženu šťastnou.“

„Je, jak říkáte v Anglii, špatný člověk. Je to pravda, že?“

Van Aldin kývl.

„*Très bien!* Radíte madame usilovat o rozvod, ona souhlasí; vy se radíte se svými právníky. Kdy se monsieur Kettering dozví o tom, co visí ve vzduchu?“

„Sám jsem pro něj poslal a objasnil mu, jaké kroky podniknu.“

„A co řekl?“ zeptal se tiše Poirot.

Van Aldinův obličej při té vzpomínce potemněl.

„Byl pekelně drzý.“

„Promiňte mi tu otázku, monsieur, ale zmínil se o hraběti de la Roche?“

„Ne výslovně,“ zavrčel van Aldin neochotně, „ale ukázal, že je s aférou obeznámený.“

„Jaká, smím-li se zeptat, byla finanční situace pana Ketteringa v té době?“

„Proč předpokládáte, že bych to mohl vědět?“ zeptal se van Aldin po krátkém zaváhání.

„Zdálo se mi pravděpodobné, že se na tuto věc budete informovat.“

„No – máte úplnou pravdu. Udělal jsem to. Objevil jsem, že Kettering je na mizině.“

„A teď zdědil dva miliony liber! *La vie* – život je zvláštní, že?“

Van Aldin se na něj ostře podíval.

„Co tím myslíte?“

„Moralizuji,“ vysvětloval Poirot. „Uvažuji. Vyslovuji filozofii. Ale abychom se vrátili tam, kde jsme byli. Monsieur Kettering jistě nechtěl souhlasit s rozvodem, aniž by předtím bojoval.“

Van Aldin chvíli neodpovídal, pak řekl:

„Nevím přesně, jaké byly jeho záměry.“

„Udržoval jste s ním nějaké další spojení?“

Opět krátká pauza, potom van Aldin odpověděl: „Ne.“

Poirot se zastavil, smekl klobouk a natáhl ruku:

„Musím vám popřát dobrý den, monsieur. Nemohu pro vás nic udělat.“

„Na co narážíte?“ dožadoval se van Aldin rozzlobeně.

„Jestliže mi neřeknete pravdu, nemohu nic dělat.“

„Nevím, co máte na mysli.“

„Myslím, že víte. Můžete si být jist, monsieur van Aldine, že vím, co to je, být diskrétní.“

„Tak tedy dobrá,“ souhlasil milionář. „Přiznávám, že jsem právě teď nemluvil pravdu. Měl jsem další spojení se svým zetěm.“

„Ano?“

„Abych byl přesný, poslal jsem svého tajemníka, majora Knightona, za ním s instrukcemi nabídnout mu sto tisíc liber v hotovosti, jestliže se při rozvodu nebude bránit.“

„Pěkná suma,“ ocenil Poirot, „a odpověď pana zetě?“

„Vzkázal mi, že mohu jít k čertu,“ odpověděl milionář úsečně.

„Ach!“ vydechl Poirot.

Neprozrazoval žádný pocit. V té chvíli byl zaměstnán metodickým shromažďováním faktů.

„Monsieur Kettering řekl policii, že svoji ženu cestou z Anglie ani neviděl, ani s ní nemluvil. Jste nakloněn věřit tomuto tvrzení, monsieur?“

„Ano, jsem,“ přisvědčil van Aldin. „Obzvláště se snažil, aby jí šel z cesty, řekl bych.“

„Proč?“

„Protože měl s sebou tu ženu.“

„Mirelle?“

„Ano.“

„Jak jste se dozvěděl tento fakt?“

„Muž, kterého jsem najal, aby ho hlídal, mi hlásil, že oba tím vlakem odjeli.“

„Aha,“ řekl Poirot. „V tom případě, jak jste řekl předtím, by se nebyl pokusil o žádnou komunikaci s madame Ketteringovou.“

Malý muž byl po nějakou dobu zticha. Van Aldin nepřerušil jeho rozjímání.

KAPITOLA XVII.

Aristokrat

„Byl jste už na Riviéře, Georgi?“ zeptal se Poirot svého sluhy následující ráno.

George byl horlivý Angličan s prkenným obličejem.

„Ano, pane, byl jsem tu přede dvěma lety, když jsem byl ve službě u lorda Edwarda Framptona.“

„A dnes,“ pravil jeho pán, „jste zde s Herculem Poirotem. Jak člověk ve světě stoupá!“

Sluha na tohle srovnání neodpověděl. Po příhodné pauze se zeptal:

„Hnědý oblek, pane? Vítr je dnes trochu chladný.“

„Má mastnou skvrnu na vestě,“ namítl Poirot. „Dostala se tam, když jsem obědval minulé úterý v Ritzu.“

„Ted' tam žádná skvrna není, pane,“ ozval se káravě George.
„Odstranil jsem ji.“

„*Très bien!*“ řekl Poirot. „Jsem s vámi spokojen, Georgi.“

„Děkuji, pane.“

Chvilí bylo ticho a potom Poirot zasněně prohlásil:

„Předpokládejte, můj dobrý Georgi, že jste se narodil ve stejné sociální vrstvě jako váš minulý pán, lord Edward Frampton – že? Oženil byste se, sám bez peněz, s obzvláště bohatou ženou, ale ta žena by si přála rozvést se s vámi a měla by výborné důvody, co byste s tím dělal?“

„Pokusil bych se, aby změnila své mínění.“

„Mírovými, nebo násilnými metodami?“

George vypadal šokovaný.

„Promiňte mi, pane,“ odpověděl, „ale aristokratický džentlmen by se nechoval jako pouliční prodavač z Whitechapelu. Neudělal by nic nízkého.“

„Neudělal, Georgi? Rád bych to věděl. No, možná máte pravdu.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. George k nim šel a otevřel je na diskrétní palec či dva. Proběhl tiše mumlavý rozhovor a potom se sluha vrátil k Poirotovi.

„Zpráva, pane.“

Poirot si ji vzal. Byla od monsieur Cauxe, policejního komisaře.

„Chystáme se vyslýchat hraběte de la Roche. Smírčí soudce prosí, abyste byl přítomen.“

„Rychle šaty, Georgi! Musím pospíchat.“

O čtvrt hodinu později, ve svém obleku jako ze škatulky, vstoupil Poirot do místnosti smírčího soudce. Monsieur Caux už tam byl a oba, on i monsieur Carrège, pozdravili Poirota se zdvořilou úslužností.

„Ta záležitost je poněkud odstrašující,“ mínil monsieur Caux.

„Zdá se, že hrabě přijel do Nice den před vraždou.“

„Jestli je to pravda, tím celá záležitost pro vás dobře dopadne,“ odpověděl Poirot.

Monsieur Carrège si odkašlal.

„Nesmíme toto alibi přijmout bez velmi opatrného prošetření,“ prohlásil. Rukou stiskl zvonek na stole.

V další minutě vešel do místnosti vysoký, tmavý muž, vybraně oblečený, s poněkud zpupným vzezřením. Hrabě vypadal tak velmi aristokraticky, až se zdálo kacířské dokonce i jen šeptat o tom, že jeho otec byl neznámým překupníkem obilí v Nantes – ač právě to byla pravda. Když se na něj člověk díval, byl by přísahal, že jeho nespočetní předkové museli zahynout pod gilotinou za Velké francouzské revoluce.

„Jsem zde, pánové,“ ozval se hrabě zpupně. „Mohu se zeptat, proč si mě přejete vidět?“

„Prosím, posad'te se, *monsieur le comte*,“ vybídl ho smířčí soudce zdvořile. „Jde o smrt madame Ketteringové, kterou vyšetřujeme.“

„Smrt madame Ketteringové? Nerozumím.“

„Znal – ehm – znal jste tu paní, že, *monsieur le comte*?”

„Jistěže, znal jsem ji. Co to má s tím co dělat?“

Nasadil si na oko monokl a rozhlédl se po místnosti, nejdéle nechal spočinout své oko na Poirotovi, který se na něj díval s jednoznačným, nevinným obdivem, jenž byl jeho ješitnosti obzvlášť příjemný. Monsieur Carrège se zaklonil v židli a odkašlal si.

„Možná že nevíte, *monsieur le comte* –“ odmlčel se – „že madame Ketteringová byla zavražděna.“

„Zavražděna? *Mon Dieu*, jak strašné!“

Překvapení a smutek byly předvedeny výborně – skutečně tak výborně, že se zdály naprosto přirozené.

„Madame Ketteringová byla uškrncena mezi Paříží a Lyonem,“ pokračoval monsieur Carrège, „a její šperky byly ukradeny.“

„To je nespravedlivé!“ vykřikl hrabě vzrušeně, „policie by měla s těmi vlakovými lupiči něco udělat. Dnes není nikdo bezpečný.“

„V její kabelce,“ pokračoval soudce, „jsme našli dopis od vás. Zdá se, že se s vámi měla setkat.“

Hrabě pokrčil rameny a rozhodil rukama.

„Jakou cenu by mělo to zamlčovat,“ přiznal upřímně. „Jsme všichni světa znalí muži. Soukromě a mezi námi, přiznávám se k tomu.“

„Setkal jste se s ní v Paříži a cestoval s ní dál, ano?“ zeptal se monsieur Carrège.

„To bylo původní ujednání, ale podle jejího přání bylo změněno. Měl jsem se s ní setkat v Hyères.“

„Vy jste se s ní nesetkal ve vlaku na Gare de Lyon večer čtrnáctého?“

„Naopak, přijel jsem do Nice toho dne ráno, takže setkání, které předpokládáte, je nemožné.“

„Právě tak, právě tak,“ přisvědčil monsieur Carrège. „Pro formu mi snad poskytnete výčet svých pohybů během večera a noci čtrnáctého.“

Hrabě minutku přemýšlel.

„Obědval jsem v Monte Carlu v Café de Paris. Potom jsem šel do Le Sporting. Vyhrál jsem pár tisíc franků,“ pokrčil rameny. „Domů jsem se vrátil asi v jednu hodinu.“

„Promiňte mi, monsieur, ale jak jste se vrátil domů?“

„Svým dvousedadlovým vozem.“

„Nikdo s vámi nebyl?“

„Nikdo.“

„Můžete uvést svědky, kteří by toto tvrzení podpořili?“

„Nepochybně mě tam ten večer vidělo mnoho mých přátel. Večeřel jsem sám.“

„Při vašem návratu do vily vás pouštěl sluha?“

„Odemkl jsem si sám svým klíčem od domovních dveří.“

„Ach!“ povzdychl soudce.

Opět udeřil rukou na zvonek na svém stole. Dveře se otevřely a vstoupil posel.

„Přiveďte komornou Masonovou,“ požádal monsieur Carrège.

„Dobře, pane soudce.“

Přivedli Adu Masonovou.

„Buďte tak hodná, mademoiselle, a podívejte se na tohohle pána. Podle vaší nejlepší vůle, byl to ten, který vstoupil do kupé vaší paní v Paříži?“

Žena se dívala dlouho a pátravě na hraběte, který se cítil, jak předpokládal Poirot, při tomto zkoumání poněkud nesvůj.

„Nemohu říci, že jsem si jistá, monsieur,“ prohlásila nakonec Masonova.

„Mohl by být a zase ne. Spíš si myslím, že to byl ten pán.“

„Ale nejste si jista?“

„Ne – e,“ řekla Masonova nespokojeně, „ne – e, nejsem si jista.“

„Viděla jste toho pána předtím v Curzon Street?“

Masonova potřásla hlavou.

„Nesetkávala jsem se s návštěvníky, kteří přicházeli do Curzon Street,“ vysvětlovala, „pokud ovšem nezůstávali v domě.“

„Dobrá, to stačí,“ řekl smírčí soudce ostře.

Zřejmě byl rozčarován.

„Moment,“ ozval se Poirot. „Vyvstává otázka, kterou bych rád mademoiselle položil, mohu-li.“

„Jistě, monsieur Poirote – jistě, v každém případě.“

Poirot se obrátil ke komorné.

„Co se stalo s lístky?“

„S lístky, monsieur?“

„Ano, s lístky z Londýna do Nice. Měla jste je vy, nebo vaše paní?“

„Paní měla svůj vlastní lístek, pane. Ty ostatní jsem měla u sebe já.“

„Co se s nimi stalo?“

„Dala jsem je průvodčímu ve francouzském vlaku, monsieur; řekl, že se to tak dělá. Doufám, že jsem to udělala dobře, monsieur?“

„Docela dobře, docela dobře. Jen chci znát podrobnosti.“

Jak monsieur Caux, tak smírčí soudce se na něj udiveně podívali. Masonova chvíli nejistě stála a soudce tedy krátce pokynul, že ji propouští, a ona vyšla z místnosti. Poirot něco naškrábal na kus papíru a podal ho monsieur Carrègovi. Ten si ho přečetl a jeho obličej se vyjasnil.

„Nu, pánové,“ dožadoval se hrabě zpupně. „Mám být dále zadržován?“

„Jistěže ne, jistěže ne,“ pospíšil si říci monsieur Carrège velice přívětivě. „Všechno je nyní objasněno, pokud se týká vašeho postavení v tomto případě. Přirozeně, se zřetelem k dopisu madame jsme se vás ptát museli.“

Hrabě vstal, z kouta zvedl svou pěknou hůlku a s poněkud úsečnou poklonou opustil místnost.

„A je to,“ řekl monsieur Carrège. „Měl jste úplnou pravdu, monsieur Poirote – mnohem lepší je, aby si myslel, že ho nepodezříváme. Dva z mých mužů ho budou sledovat ve dne v noci a současně prošetříme jeho alibi. Zdá se mi poněkud – é – na vodě.“

„Možná,“ pravil Poirot přemýšlivě.

„Požádal jsem pana Ketteringa, aby sem dnes ráno přišel,“ pokračoval soudce, „ačkoli skutečně pochybuji, máme-li se ho na co ptát, ale je tu pár podezřelých okolností –“ Odmlčel se a mnul si nos.

„Jako?“ zeptal se Poirot.

„No,“ soudce zakašlal, „ta dáma, s níž říkají, že cestoval – mademoiselle Mirelle. Zůstává v jednom hotelu a on ve druhém. To mě překvapuje – é – jako poněkud podivné.“

„Vypadá to,“ poznamenal monsieur Caux, „jako kdyby byli opatrní.“

„Přesně tak,“ připojil se monsieur Carrège triumfálně, „a na co by měli být opatrní?“

„Přemíra opatrnosti je podezřelá, že?“ soudil Poirot.

„Přesně tak.“

„Mohli bychom, myslím,“ navrhl Poirot, „položít monsieur Ketteringovi jednu nebo dvě otázky.“

Soudce dal pokyn. O chvíli později Derek Kettering vstoupil do místnosti.

„Dobré ráno, pane,“ řekl soudce zdvořile.

„Dobré ráno,“ odpověděl Derek Kettering úsečně. „Poslali jste pro mne. Objevilo se něco nového?“

„Prosím, posad'te se, monsieur.“

Derek se posadil a hodil svůj klobouk a hůl na stůl.

„Nu?“ zeptal se nepřívětivě.

„Nemáme dosud žádné nové údaje,“ pravil obezřetně monsieur Carrège.

„To je velmi zajímavé,“ konstatoval Derek suše. „Poslali jste pro mě, abyste mi tohle řekli?“

„Přirozeně jsme si mysleli, monsieur, že byste byl rád informován, jak případ pokročil,“ pravil soudce přísně.

„Dokonce i když nepokročil.“

„Chceme vám také položit pár otázek.“

„Ptejte se.“

„Jste si zcela jist, že jste svou paní ve vlaku ani neviděl, ani s ní nemluvil?“

„Na to už jsem odpovídal. Ne.“

„Měl jste bezpochyby svoje důvody.“

Derek se na něj podezřívavě podíval.

„Nevěděl – jsem, – že – je – ve – vlaku,“ objasnil a rozděloval přitom pečlivě slova, jako kdyby mluvil k někomu, kdo je mdlého rozumu.

„To tvrdíte vy,“ přisvědčil monsieur Carrère.

Derek se ihned zamračil.

„Rád bych věděl, nač narážíte. Víte, co si myslím, pane soudce?“

„Co si myslíte, monsieur?“

„Myslím si, že francouzská policie se nesmírně přecenila. Jistě musíte mít nějaké údaje, pokud se těch gangů vlakových lupičů týká. Je na pováženou, že se taková věc může stát v *train de luxe*, jako byl tento, a že francouzská policie je v téhle věci bezmocná.“

„Už s tím něco děláme, monsieur, žádný strach.“

„Madame Ketteringová, jak jsem pochopil, nezanechala poslední vůli?“ vložil se náhle do řeči Poirot. Konečky prstů spojil k sobě a díval se pozorně na strop.

„Nemyslím, že kdy nějakou udělala,“ odpověděl Kettering. „Proč?“

„Zdědíte velice pěkný majeteček,“ pronesl Poirot. „Velice pěkný majeteček.“

Ačkoli měl dosud oči upřené na strop, zahlédl temný ruměnc, který se objevil na obličeji Dereka Ketteringa.

„Co si myslíte a kdo vůbec jste?“

Poirot opatrně narovnal zkřížené nohy, odtrhl pohled od stropu a podíval se mladému muži přímo do obličeje.

„Jmenuji se Hercule Poirot,“ řekl tiše, „a jsem asi největší detektiv na světě. Jste si docela jist, že jste svou ženu ani neviděl, ani s ní nemluvil?“

„Nač narážíte? Chcete – chcete mě obvinít, že já – že jsem ji zabil?“

Náhle se zasmál.

„Nesmím ztrácet náladu, je to příliš absurdní. No, jestliže jsem ji zabil, neměl jsem žádnou potřebu ukrást její šperky, nebo ano?“

„To je pravda,“ zamumlal Poirot s poněkud schlíplým výrazem. „Na to jsem nepomyslel.“

„Jestliže kdy byl jasný případ vraždy a loupeže, je to tenhle,“ prohlásil Derek Kettering. „Chudák Ruth, tohle způsobily ty zatracené rubíny. Museli vědět, že je má u sebe. Myslím, že kvůli těm kamenům se vraždilo už předtím.“

Poirot se náhle vztyčil ve své židli. V očích mu zářilo slabounké zelené světýlko. Vypadal přesně jako úlisná, dobře nakrmená kočka.

„Ještě jednu otázku, monsieur Ketteringu,“ řekl. „Poskytnete mi datum, kdy jste viděl svou ženu naposled?“

„Počkejte,“ zaváhal Kettering. „To muselo být – ano, před více než třemi týdny. Bohužel vám nemohu dát přesné datum.“

„Nevadí,“ řekl Poirot suše, „to je vše, co jsem chtěl vědět.“

„No,“ zeptal se Derek netrpělivě, „ještě něco?“

Podíval se směrem k monsieur Carrègovi. Ten hledal inspiraci u Poirota a obdržel ji ve slabém potřesení hlavou.

„Ne, pane Ketteringu,“ pravil zdvořile, „ne, nemyslím, že vás budeme ještě obtěžovat. Přejeme vám dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ odpověděl Derek Kettering. Vyšel a práskl za sebou dveřmi.

Jakmile byl mladík z místnosti venku, Poirot se naklonil kupředu a ostře promluvil.

„Řekněte mi,“ pravil naléhavě, „kdy jste mluvil s panem Ketteringem o těch rubínech?“

„Nemluvil jsem o nich,“ řekl monsieur Carrège. „Teprve včera odpoledne jsme se o nich dozvěděli od monsieur van Aldina.“

„Ano; ale byla o nich zmínka v dopise od hraběte.“

Monsieur Carrège vypadal, jako by ho něco bolelo.

„Přirozeně jsem o tom dopise nemluvil s monsieur Ketteringem,“ pronesl šokovaným hlasem. „Bylo by to nejvýše indiskrétní za přítomného stavu událostí.“

Poirot se naklonil kupředu a zaklepal na stůl.

„Tak jak o nich věděl?“ tázal se měkce. „Madame mu to říci nemohla, protože ji neviděl tři týdny. Zdá se nepravděpodobné, že by se o nich zmínil monsieur van Aldin nebo jeho tajemník; jejich rozhovory s ním byly na úplně jiné úrovni a narážka nebo zmínka o nich nebyla ani v novinách.“

Zdvihl se a vzal si hůl a klobouk.

„A přece,“ mumlal si pro sebe, „náš džentlmen o nich ví všechno. Divím se, ano, žasnu!“

KAPITOLA XVIII.

Derek obědvá

Derek Kettering šel rovnou do Negresca, kde si objednal pár koktejlů a rychle je vypil; potom se mrzutě díval na oslnivě modré moře. Mechanicky pozoroval kolemjdoucí – zatraceně hloupý dav, špatně oblečený a bolestně nezajímavý; člověk dnes sotva uviděl něco, co by stálo za to. Rychle opravil svůj poslední dojem, když se u stolku nedaleko něj usadila žena. Měla oblečeny podivuhodné šaty oranžové a černé barvy, na hlavě malý klobouček, který jí stínil obličej. Objednal si další koktejl; opět hleděl upřeně na moře, ale najednou sebou trhl. Dobře známý parfém zaútočil na jeho nozdry, a když vzhlédl, spatřil oranžovočernou dámu stát vedle sebe. Viděl teď její obličej. Byla to Mirelle; usmívala se svým nestoudným, svůdným úsměvem, který tak dobře znal.

„Dereku!“ zašeptala. „Jsi rád, že mě vidíš, že?“

Klesla do židle na druhé straně stolu.

„No uvítej mě tedy, hlupáčku,“ posmívala se.

„To je nečekané potěšení,“ řekl Derek. „Kdy jsi odjela z Londýna?“

Pokrčila rameny.

„Před jedním nebo dvěma dny.“

„A Parthenon?“

„Dala jsem jim – jak to říkáte? – výpověď!“

„Doopravdy?“

„Nejsi příliš přívětivý, Dereku.“

„Očekáváš, že budu?“

Mirelle si zapálila cigaretu a po několika minutách řekla:

„Myslíš snad, že to není opatrné, tak brzy?“

Derek na ni hleděl, potom pokrčil rameny a formálně poznamenal:

„Ty tu obědváš?“

„*Mais oui*. Obědvám s tebou.“

„Je mi neobyčejně líto,“ odpověděl Derek. „Mám už něco jiného.“

„*Mon Dieu*. Ale vy muži jste jako děti,“ vykřikla tanečnice. „Ach ano, zlobíš mě už od toho dne v Londýně, kdy jsi utekl ode mne z bytu, zkažené dítě, ty mrzoute. A to je neslýchané!“

„Mé drahé děvče,“ řekl Derek, „já opravdu nevím, o čem mluvíš. V Londýně jsme se shodli na tom, že krysy opouštějí potápějící se loď, to je všechno, co je třeba říci.“

Navzdory těmto bezstarostným slovům vypadal jeho obličej napjatě a ztrhaně. Mirelle se náhle naklonila dopředu.

„Nemůžeš mě zradit,“ zašeptala. „Vím – vím, co jsi pro mě udělal.“

Prudce k ní vzhlédl. Jakýsi spodní tón v jejím hlase zaujal jeho pozornost. Kývla na něj hlavou.

„Ach! Neměj strach, jsem diskrétní. Jsi velkolepý! Máš nádhernou odvalu, ale přesto, byla jsem to já, kdo ti vnukl nápad toho dne, kdy jsem ti v Londýně řekla, že neštěstí se někdy stávají. A nejsi v nebezpečí? Policie tě nepodezřívá?“

„Kdo k čertu –“

„Pst!“

Zdvihla štíhlou ruku olivové barvy s jedním velkým smaragdem na malém prstíku.

„Máš pravdu; neměla bych takhle mluvit na veřejném místě. Už o té věci nebudeme znovu hovořit, ale naše trampoty skončily; náš společný život bude překrásný – překrásný!“

Derek se náhle zasmál – drsným, nesouhlasným smíchem.

„Tak krysy se vracejí, co? Dva miliony znamenají rozdíl – ovšemže. To bych býval měl vědět.“ Znova se zasmál. „Pomůžeš mi

utratit ty dva miliony, že, Mirelle? Víš jak, žádná žena to neví lip.“ Opět se zasmál.

„Pst!“ vykřikla tanečnice. „Co je s tebou, Dereku? Podívej, lidé se otáčejí a dívají se na tebe.“

„Na mě? Já ti povím, co se děje. Skončil jsem s tebou, Mirelle. Slyšíš? Skončil.“

Mirelle se nezachovala tak, jak očekával. Minutu či dvě se na něj dívala, pak se něžně usmála.

„Ale takové děťátko! Jsi zlý – jsi divoký, a to všechno proto, že jsem zkušená. Copak jsem ti pořád neříkala, že tě zbožňuji?“

Naklonila se dopředu.

„Ale já tě znám, Dereku. Podívej se na mě – pohled, to je Mirelle, kdo k tobě mluví. Nemůžeš žít bez ní, víš to. Milovala jsem tě už předtím, teď tě budu milovat stokrát víc. Udělám ti život překrásný – překrásný. Žádná není jako Mirelle.“

Jeho oči se vpalovaly do jejích. Viděla, jak bledne a nadechuje se, a spokojeně se pro sebe usmála. Zнала své kouzlo a moc nad muži.

„Ujednáno,“ řekla měkce a trochu se zasmála. „A teď, Dereku, objednáš mi oběd?“

„Ne.“

Ostře se nadechl a vstal.

„Lituji, ale říkal jsem ti – jsem zadaný.“

„Obědváš s někým jiným? Pch, tomu nevěřím!“

„Obědvám s tamhletou dámou.“

Vykročil prudce k místu, kde právě stoupala po schodech dáma v bílém. Obrátil se k ní trochu bez dechu:

„Slečno Greyová, poobědváte – poobědváte se mnou? Setkala jste se se mnou u lady Tamplinové, vzpomínáte si?“

Katherine se na něj chvíli dívala svými přemýšlivými očima, které říkaly tak mnoho...

„Děkuji,“ odpověděla po chvíli ticha. „Budu velice potěšena.“

KAPITOLA XIX.

Neočekávaný návštěvník

Hrabě de la Roche právě skončil oběd. Utíraje si svůj krásný černý knír jemně do ubrousku, vstal od stolu. Prošel salonem vily, uznale pozoruje množství *objets d'art*, které byly bezstarostně rozptýleny okolo: tabatěrka Ludvíka XV., saténový střevíček, který nosila Marie Antoinetta, a další historické drobnosti byly součástí představení. Byly, jak by objasnil svým návštěvníkům, jeho rodinným dědictvím. Došel na terasu a vyhlédl ven na Středozemní moře okem nevidoucím. Nebyl v náladě, aby ocenil krásu krajiny. Zcela dokonale záměr nevyšel a jeho plány musely být znovu obnoveny. Natáhl se do proutěného křesla, v bílých prstech držel cigaretu a hluboce přemýšlel.

Potom přinesl jeho sluha Hipolyte ven kávu a nabídku lihovin. Hrabě si vybral velmi jemnou starou brandy.

Když se už sluha připravoval k odchodu, hrabě ho nepatrným gestem zadržel. Hipolyte uctivě stál a dával pozor. Jeho tvář byla s těžší přitažlivá, ale bezchybné chování všechno vynahradilo. Teď byl obrazem uctivé pozornosti.

„Je možné,“ řekl hrabě, „že v průběhu příštích dnů přijdou do domu všelijací cizinci. Budou se snažit seznámit se s tebou a s Marií. Budou vám možná dávat různé otázky, týkající se mne.“

„Ano, *monsieur le comte*.“

„Možná že už se to stalo?“

„Ne, *monsieur le comte*.“

„Nebyli tu žádní cizí lidé? Jsi si jist?“

„Nikdo tu nebyl, *monsieur le comte*.“

„To je dobře,“ poznamenal hrabě suše, „nicméně přijdou – jsem si tím jist. Budou klást otázky.“

Hipolyte pohlédl na svého pána s inteligentním očekáváním.

Hrabě mluvil pomalu, na Hipolyta se přitom nedíval.

„Jak víš, přijel jsem sem minulé úterý ráno. Kdyby se tě policie nebo někdo jiný ptal, na ten fakt nezapomeň. Přijel jsem v úterý čtrnáctého – ne ve středu patnáctého. Rozumíš?“

„Naprosto, *monsieur le comte*.“

„V případě, který se týká dámy, je vždycky nezbytné být diskrétní. Cítím s určitostí, Hipolyte, že umíš být diskrétní.“

„Umím být diskrétní, monsieur.“

„A Marie?“

„Marie také. Ručím za ni.“

„Pak je to v pořádku,“ zamumlal hrabě.

Když se Hipolyte vzdálil, usrkával hrabě svou černou kávu s přemítavým výrazem. Chvilkami se zamračil, jednou potřásl lehce hlavou, dvakrát pokývl. Doprostřed tohoto přemýšlení přišel Hipolyte ještě jednou.

„Nějaká dáma, monsieur.“

„Dáma?“

Hrabě byl překvapen. Ne že by návštěva dámy byla ve vile Marina neobvyklou věcí, ale právě v této chvíli hrabě nemohl přijít na to, kdo by ta dáma měla být.

„Myslím, že tu dámu monsieur nezná,“ šeptal sluha pánovi na pomoc.

Hrabě byl zmaten víc a víc.

„Přived ji sem, Hipolyte,“ rozkázal.

O chvíli později vykročila na terasu podivuhodná vidina v oranžové a černé, doprovázená silným parfémem z exotických květin.

„*Monsieur comte de la Roche?*“

„K vašim službám, mademoiselle,“ uklonil se hrabě.

„Jmenuji se Mirelle. Možná jste o mně slyšel.“

„Ach, zajisté, mademoiselle, kdo by nebyl nadšen tancem mademoiselle Mirelle? Výtečný!“

Tanečnice vzala jeho kompliment na vědomí krátkým, mechanickým úsměvem.

„Posaďte se, prosím, mademoiselle,“ řekl hrabě, přinášeje dopředu židli. Choval se galantně, ale byl ve střehu.

Bylo velmi málo věcí, jež hrabě o ženách nevěděl. Pravda, neměl příliš zkušeností s ženami, které využívaly mužů. On a tanečnice byli v jistém smyslu slova ptáci stejného peří. Hrabě věděl, že u Mirelle by neuspěl. Byla vychytralá Pařížanka. Nicméně byla tu jedna věc, kterou mohl hrabě rozeznat neomylně, když ji viděl. Věděl

hned, že je v přítomnosti velmi zlé ženy, a zlá žena, jak si byl hrabě vědom, říká vždy více, než je záhodno, a může být zdrojem užitku pro vyrovnané muže, kteří si udrží chladnou hlavu.

„Je od vás velice roztomilé, mademoiselle, že jste takto poctila můj skromný příbytek.“

„Máme v Paříži společné přátele,“ řekla Mirelle. „Slyšela jsem od nich o vás, ale dnes jsem vás přišla navštívit z jiného důvodu. Od té doby, co jsem přijela do Nice, slyším o vás znovu, ale jinak, rozumíte?“

„A co slyšíte?“ zeptal se měkce hrabě.

„Budu drsná,“ pokračovala tanečnice, „nicméně věřte, že mám na srdci vaše dobro. V Nice se říká, *monsieur le comte*, že jste vrahem té anglické dámy, madame Ketteringové.“

„Já! – vrahem madame Ketteringové? Pchá! Ale to je absurdní!“

Odporoval spíš slabě než rozhořčeně, neboť věděl, že tak ji vyprovokuje k dalšímu sdělení.

„Ale ano,“ trvala na svém, „je to tak, jak vám říkám.“

„Lidi baví pomlouvat,“ kývl hrabě lhostejně. „Bylo by pod mou úroveň brát vážně takové obvinění.“

„Vy mi nerozumíte,“ Mirelle zaklonila hlavu, temné oči jí planuly. „To není planý hovor těch na ulici. To je policie.“

„Policie – podívejme!“

Hrabě seděl vzpřímeně, stále ostražitý.

Mirelle několikrát energicky pokývla hlavou.

„Ano, ano. Chápejte mě – mám všude přátele. Sám prefekt –“ nechala větu nedokončenou a výmluvně pokrčila rameny.

„Kdo není indiskrétní, když jde o krásnou ženu?“ prohodil hrabě zdvořile.

„Policie věří, že jste zabil madame Ketteringovou. Ale mýlí se.“

„Jistěže se mýlí,“ souhlasil lehce hrabě.

„Říkáte to, ale neznáte pravdu. Já ano.“

Hrabě se na ni udiveně podíval.

„Vy víte, kdo zabil madame Ketteringovou? To chcete říci, mademoiselle?“

Mirelle prudce přikývla.

„Ano.“

„Kdo to byl?“ zeptal se hrabě ostře.

„Její manžel.“ Naklonila se k hraběti a promluvila temným hlasem, chvějícím se zlem a vzrušením. „Byl to její manžel, kdo ji zabil.“

Hrabě se zaklonil v židli dozadu. Jeho obličej byl jako maska.

„Dovolte mi, mademoiselle, abych se vás zeptal – jak to víte?“

„Jak to vím?“ Mirelle vyskočila se smíchem na nohy. „Předtím se tím chlubil. Byl zruinován, zbankrotován, zneuctěn. Jenom smrt jeho ženy ho mohla zachránit. Řekl mi to. Cestoval stejným vlakem – ale ona to neměla vědět. Proč to bylo, ptám se vás? Proto, aby se k ní v noci mohl připlížit – Ach!“ zavřela oči. „Vidím, jak se to stalo –“

Hrabě zakašlal.

„Možná – možná,“ mumlal. „Ale určitě, mademoiselle, by v tom případě neukradl klenoty?“

„Ty šperky!“ vydechla Mirelle. „Ty šperky! Ach! Ty rubíny...“

Oči se jí zamžily, bylo v nich vzdálené světlo. Hrabě se na ni udiveně díval a opět se divil magickému vlivu drahokamů na ženské pohlaví. Věcně poznamenal:

„Co chcete, abych udělal, mademoiselle?“

Znovu byla Mirelle náhle čilá a praktická.

„Je to jistě jednoduché. Půjďte na policii. Řeknete jim, že ten zločin spáchal monsieur Kettering.“

„A jestliže mi neuvěří? Budou-li se ptát po důkazech?“ Zblízka na ni pohlédl.

Mirelle se něžně usmála a ještě úžeji se zahalila do svého oranžovočerného oblečení.

„Pošlete je ke mně, *monsieur le comte*,“ řekla měkce. „Já jim dám důkazy, které chtějí.“

A pak byla pryč, vášnivá vichřice, poselství bylo dovršeno.

Hrabě se za ní díval, pozvedl obočí.

„Je to dračice,“ zabručel. „Co se stalo, že ji to tak rozrušilo? Ukazuje ale příliš jasně svoje karty. Copak opravdu věří, že monsieur Kettering zabil svou ženu? Ráda by, abych tomu uvěřil já. Dokonce by ráda, aby tomu věřila policie.“

Usmál se pro sebe. Neměl vůbec žádný zájem jít na policii. Viděl různé další možnosti. Byly to příjemné možnosti.

Zamračil se. Podle Mirelle ho podezřívala policie. To mohla být pravda i nemusela. Žena tohoto typu si nedělala hlavu s věrohodností svých tvrzení. Na druhé straně si lehce mohla opatřit důvěrné informace. V tom případě – jeho ústa dostala krutý výraz – v tom případě musí udělat jistá opatření.

Vešel do domu a ještě jednou se důkladně vyptal Hipolyta na to, jestli byli v domě nějací cizinci. Sluha ho s určitostí ujišťoval, že se to nestalo. Hrabě šel nahoru do své ložnice a přešel místností až ke starému sekretáři, který stál u stěny. Spustil víko a jeho jemné prsty hledaly štěrbinu na zadní stěně jedné z přihrádek. Tajná zásuvka se vysunula; v ní byl malý hnědý balíček. Hrabě jej vyňal a chvíli ho opatrně potěžkával v ruce. Zdvihl ruku a s lehkou grimasou si vytrhl jediný vlas. Ten umístil na víko zásuvky a opatrně ji zavřel. S malým balíčkem v ruce sešel dolů a ven z domu do garáže, kde stálo nachově červené auto. O pět minut později jel po silnici do Monte Carla.

Strávil několik hodin v Kasinu, potom se loudal po městě. Poté znovu nastoupil do auta a odjel směrem na Menton. Již dříve odpoledne zpozoroval nenápadný šedý vůz jen v malé vzdálenosti za sebou. Ted jej viděl znovu. Usmál se pro sebe. Cesta se neustále šplhala vzhůru. Hrabě přidal plyn. Malé červené auto bylo postaveno speciálně podle jeho plánu a mělo mnohem silnější motor, než se zdálo podle vzhledu. Vystřelilo kupředu.

Nyní se otočil a usmál se; šedý vůz ho následoval. Zalykal se prachem, ale malé červené auto vesele skákalo po silnici. Jeli nyní po nebezpečné cestě, ale hrabě byl prvotřídní řidič. Ted sjížděli z kopce dolů a točili se bez ustání. Nakonec zpomalil a klidně zastavil před poštovním úřadem. Hrabě vyskočil, zdvihl víko skříňky na náradí, vyndal malý balíček v hnědém papíře a běžel na poštu. O dvě minuty později řídil vůz ještě jednou ve směru do Mentonu. Když tam přijelo šedivé auto, hrabě už pil anglický čaj o páté na terase jednoho z hotelů.

Později odjel zpět do Monte Carla, povečeřel tam a domů se vrátil v jedenáct hodin. Hipolyte ho vyšel uvítat se znepokojeným obličejem.

„Ach! *Monsieur le comte* přijel. *Monsieur* mi náhodou netelefonoval?“

Hrabě potřásl hlavou.

„A přece jsem ve tři hodiny obdržel vzkaz od pana hraběte, abych se s ním setkal v Nice, u Negresca.“

„Skutečně?“ podivil se hrabě. „A jel jsi?“

„Jistě, monsieur, ale u Negresca o pánovi nic nevěděli. Nebyl tam.“

„Ach,“ vzdychl hrabě, „nepochybně byla Marie v tu dobu na odpoledním nákupu?“

„Je to tak, *monsieur le comte*.“

„No dobře,“ odpověděl hrabě. „Není to důležité. Nějaká chyba.“

Šel nahoru a pro sebe se usmíval.

Když byl uvnitř svého pokoje, zavřel dveře na závoru a pronikavě se rozhlédl kolem. Všechno se zdálo být jako obvykle. Otevíral různé zásuvky a pak si pro sebe kývl. Věci se vrátily téměř přesně na své místo, jak je ponechal, ale přesto bylo zřejmé, že tu někdo provedl velmi podrobnou prohlídku.

Šel k sekretáři a stiskl skryté pero. Zásuvka se otevřela, ale vlas už nebyl tam, kam jej umístil. Pokývl hlavou několikrát za sebou.

„Je výborná, ta jejich francouzská policie,“ šeptal si, „výborná. Nic jí neuteče.“

KAPITOLA XX.

Katherine se přátelí

Příštího dne ráno seděly Katherine a Lenox na terase vily Marguerite. Navzdory věkovému rozdílu se skoro spřátelily. Kdyby nebylo Lenox, zdál by se Katherine život ve vile naprosto nesnesitelným. Vražda Ruth Ketteringové byla stále předmětem hovoru a lady Tamplinová dělala, co mohla, aby dokonale využila spojení svého hosta s touto aférou. Ani nejdůležitější odmítnutí, která Katherine mohla vyslovit, nebrala paní domu v úvahu. Lenox se chovala úplně jinak, přece jen projevila sympatické porozumění pro Katherininy city, i když obratné tažení její matky ji rozveselovalo. Chubby situaci nepomohl, nemohl potlačit své naivní potěšení a vzrušení všem Katherine představoval:

„Tohle je slečna Greyová. Víte o té věci s Modrým vlakem? Byla v ní až po uši! Dlouho hovořila s Ruth Ketteringovou, pár hodin před vraždou. To měla štěstí, co?“

Pár takových poznámek vyprovokovalo Katherine to ráno k neobyčejně ostré odpovědi, a když byly spolu samy, poučila ji Lenox:

„Zneužívají tě, vid’? Musíš se toho spoustu naučit, Katherine.“

„Je mi líto, že jsem ztratila trpělivost. Obvykle se mi to nestává.“

„Už je načase, aby ses naučila vypustit páru. Chubby je pouhý opičák; nepůsobí žádnou škodu. Matka, to ano, ta je důležitá. Jenže – ty s ní můžeš ztratit trpělivost, než se naděješ, a na ni to nezapůsobí. Otevře na tebe své velké smutné modré oči a stejně si nebude vyčítat vůbec nic.“

Katherine na toto upozornění neodpověděla a Lenox hned pokračovala:

„Já jsem trochu jako Chubby. Raduji se z pěkné vraždy a kromě toho – nu, znát Dereka, to je pak něco jiného.“

Katherine kývla.

„Ty jsi s ním včera obědvala,“ pokračovala Lenox přemítavě. „Líbí se ti, Katherine?“

Katherine chvíli uvažovala.

„Nevím,“ řekla velice pomalu.

„Je velmi atraktivní.“

„Ano, je atraktivní.“

„Co se ti na něm nelíbí?“

Katherine odpověděla nepřímou: „Mluvil o smrti své ženy. Řekl, že nebude zastírat, že to pro něj znamená vlastně podivuhodné štěstí.“

„A předpokládám, že to tě šokovalo,“ řekla Lenox. Po krátké odmlce podezřívavě dodala: „Líbíš se mu, Katherine.“

„Objednal mi velmi dobrý oběd,“ usmála se Katherine.

Lenox odmítla tento způsob hry.

„Viděla jsem ho ten večer, kdy sem přišel,“ řekla přemýšlivě. „Jak se na tebe díval; a to nejsi jeho obvyklý typ. Ale člověk se může v určitém věku změnit.“

„Mademoiselle má telefon,“ oznámila Marie, která se objevila u okna salonu. „Monsieur Poirot s ní touží mluvit.“

Hlas Hercula Poirota, nenapodobitelný a puntičkářský i ve své intonaci, dolehl ke Katherininu uchu.

„Je to mademoiselle Greyová? *Bon.* Mademoiselle, mám pro vás vzkaz od monsieur van Aldina, otce madame Ketteringové. Velice si přeje s vámi mluvit, buď ve vile Marguerite, nebo ve svém hotelu, čemu dáte přednost.“

Katherine chvíli uvažovala a usoudila, že přijít do vily Marguerite by pro van Aldina bylo jak bolestné, tak zbytečné. Lady Tamplinová by jeho příchod přivítala s velikou radostí. Katherine proto řekla Poirotovi, že by mnohem raději přijela do Nice.

„Výborně, mademoiselle. Zastavím se pro vás sám autem. Řekněme za tři čtvrti hodiny?“

Poirot se objevil ve stanovené době. Katherine na něj čekala a hned vyjeli.

„Jak se vede, mademoiselle?“

Podívala se do jeho mrkajících očí a dojem, že na monsieur Poirotovi je něco přitažlivého, v ní zesílil.

„Tohle je náš vlastní *román policier*, že?“ pronesl Poirot. „Slíbil jsem vám, že ho budeme sledovat společně. A já, já vždycky držím slovo.“

„Jste velice laskav,“ zamumlala Katherine.

„Ach, neberete mě vážně; ale chcete slyšet o vývoji případu, nebo ne?“

Katherine přitakala a Poirot pokračoval, skládaje podrobný portrét hraběte de la Roche.

„Vy si myslíte, že ji zabil,“ řekla Katherine přemýšlivě.

„Taková je teorie,“ držel se Poirot na uzdě.

„Vy sám tomu věříte?“

„Neřekl bych. A vy, mademoiselle, co vy si myslíte?“

Katherine potřásla hlavou.

„Jak bych to mohla vědět? Nevím o těch věcech nic, ale řekla bych, že –“

„Ano?“ pronesl Poirot povzbudivě.

„Víte, z toho, co říkáte, hrabě není druhem muže, který by skutečně někoho zabil.“

„Ach! Velmi dobře,“ vykřikl Poirot. „Souhlasíte se mnou; to je právě to, co jsem říkal.“ Zkoumavě se na ni podíval. „Ale řekněte mi, vy jste se setkala s monsieur Derekem Ketteringem.“

„Setkala jsem se s ním u lady Tamplinové a včera jsem s ním obědvala.“

„*Mauvais sujet*,“ potrásl hlavou Poirot, „ale *les femmes* – mají ho rády, že?“

Zamrkal na Katherine a ta se zasmála.

„On je druhem muže, kterého si nemůžete nevšimnout,“ pokračoval Poirot. „Bezpochyby jste ho zpozorovala v Modrém vlaku.“

„Ano, všimla jsem si ho.“

„V jídelním voze?“

„Ne. U jídla jsem ho vůbec neviděla. Viděla jsem ho jen jednou – když šel do kupé své paní.“

Poirot pokývl. „Podivná záležitost,“ pravil. „Říkala jste, že jste byla vzhůru, mademoiselle, a dívala se v Lyonu ven z okna? Neviděla jste nějakého vysokého tmavého muže, jako je hrabě de la Roche, opustit vlak?“

Katherine potrásla hlavou.

„Myslím, že jsem neviděla vůbec nikoho,“ odpověděla. „Byl tam mladíček v čepici a ve svrchníku, ale nemyslím, že vystupoval z vlaku, jen se tak procházel sem tam po nástupišti. A také tlustý Francouz s plnovousem, v pyžamu a v kabátě, který chtěl šálek kávy. Jinak tam, myslím, byl jen personál vlaku.“

Poirot několikrát pokývl hlavou. „Je to takhle, podívejte,“ svěřil jí, „hrabě de la Roche má alibi. Alibi, to je velmi zhoubná věc a vždycky podněcuje k nejhlubšímu podezření. Ale už jsme tu!“

Šli nahoru k van Aldinovu apartmá, kde našli Knightona. Poirot ho představil Katherine. Po tom, co si vyměnili několik zdvořilostních vět, řekl Knighton: „Povím panu van Aldinovi, že slečna Greyová je tady.“

Prošel druhými dveřmi do přilehlého pokoje. Bylo slyšet hluboký hlas a pak vešel do místnosti van Aldin a pokročil ke Katherine s napřaženou rukou, současně na ni upíraje chytrý a pronikavý pohled.

„Rád se s vámi setkávám, slečno Greyová,“ řekl jednoduše. „Čekám velmi netrpělivě na to, co mi můžete říci o Ruth.“

Milionářova přímota na Katherine silně zapůsobila. Pociťovala velikost jeho ryzího, neokázalého smutku.

Pokynul ke křeslu:

„Sedněte si zde, prosím, a povězte mi o tom všechno.“

Poirot a Knighton se diskrétně odebrali do druhého pokoje a zanechali Katherine a van Aldina spolu samotné. Nenacházela ve svém úkolu žádnou obtížnost. Docela jednoduše a přirozeně líčila svůj rozhovor s Ruth Ketteringovou, slovo po slově tak věrně, jak uměla. On poslouchal v tichu, zakláníje se ve své židli, s očima jednou rukou zastřenýma. Když skončila, řekl tiše:

„Děkuji vám, má drahá.“

Potom oba ještě chvíli tiše seděli. Katherine cítila, že slova účasti by nebyla namístě. Když milionář znovu promluvil, už se zase ovládal:

„Jsem vám velmi vděčen, slečno Greyová. Myslím, že jste udělala něco, čím jste ulehčila mysli mé ubohé Ruth v posledních hodinách jejího života. Teď se vás chci na něco zeptat. Víte – monsieur Poirot vám poví – o darebákovi, se kterým se moje ubohá dcera zapletla. Byl to ten muž, o němž s vámi mluvila – muž, se kterým se měla setkat. Co o tom soudíte – mohla po vašem rozhovoru změnit svůj záměr? Myslíte, že zrušila své slovo?“

„Nemohu vám poctivě odpovědět. Určitě dospěla k nějakému rozhodnutí a zdálo se, že se jí ulevilo.“

„Neřekla vám, kde se miní s tím mizerou sejít – jestli v Paříži nebo na ostrovech?“

Katherine potřásla hlavou.

„O tom neřekla nic.“

„Ano,“ vydechl v zamyšlení van Aldin. „A to je důležitá okolnost. Nu, čas ukáže.“

Vstal a otevřel dveře přilehlé místnosti. Poirot a Knighton se vrátili.

Katherine odmítla milionářovo pozvání na oběd a Knighton s ní sešel dolů a doprovodil ji k čekajícímu autu. Vrátil se a našel Poirota a van Aldina ponořené do rozhovoru.

„Kdybychom jen věděli,“ říkal milionář přemýšlivě, „k jakému rozhodnutí Ruth dospěla. Mohlo to být kterékoli. Mohla myslet na to, že dojde na jih Francie a vysvětlí si vše s hrabětem tam. Jsme v nejistotě, v úplné nejistotě. Máme ale slovo komorné o tom, že byla překvapena a poděšena, když se hrabě objevil na nádraží v Paříži. To rozhodně nebyla část dopředu vypracovaného plánu. Souhlasíte se mnou, Knightone?“

Tajemník sebou trhl: „Prosím, pane van Aldine? Neposlouchal jsem.“

„Sníte ve dne, co?“ řekl van Aldin. „To se vám příliš nepodobá. Zdá se mi, že ta dívka vás vyvedla z míry.“

Knighton zrudl.

„Je to pozoruhodně hezká dívka,“ prohlásil van Aldin, „velmi hezká. Všiml jste si jejích očí?“

„Každý muž,“ odpověděl Knighton, „by si musel všimnout jejích očí.“

KAPITOLA XXI.

Na tenise

Uplynulo několik dní. Jednou ráno se šla Katherine sama projít, a když se vrátila, našla Lenox, jak se na ni s očekáváním šklebí.

„Tvůj mladý muž ti telefonoval, Katherine!“

„Kdo je můj mladý muž?“

„Nějaký nový – tajemník Rufuse van Aldina. Zdá se, že jsi tam udělala docela dobrý dojem. Stáváš se vážnou dobyvatelkou mužských srdcí, Katherine. Nejdřív Derek Kettering a teď tenhle mladý Knighton. Je legrační, že si ho docela dobře pamatuji. Ležel v matčině válečné nemocnici. Já byla tenkrát cvrček asi osmiletý.“

„Byl zle zraněn?“

„Střelen do nohy, jestli si to dobře pamatuji – dost ošklivá záležitost. Myslím, že doktoři to trochu zpackali. Říkali, že nebude kulhat nebo tak něco, ale když odtamtud odcházel, nebyl ještě úplně ve své kůži.“

Lady Tamplinová vyšla a připojila se k nim.

„Říkala jsi Katherine o majoru Knightonovi?“ ptala se. „Takový drahoušek! Nejdřív jsem ho nepoznala – člověk toho má moc – ale teď se to všechno vrací.“

„Byl poněkud nedůležitý, než abychom si na něj vzpomněly dřív,“ poznamenala Lenox. „Teď je ale tajemníkem u nějakého amerického milionáře, to je veliký rozdíl.“

„Drahoušku!“ promluvila lady Tamplinová svým temným, kárávým hlasem.

„Co telefonoval major Knighton?“ dotazovala se Katherine.

„Ptal se, jestli bys dnes odpoledne šla na tenis. Jestliže ano, staví se pro tebe autem. Matka i já jsme za tebe přijaly pozvání. Zatímco budeš laškovat s milionářovým tajemníkem, mohla bys mi dát šanci s milionářem, Katherine. Je mu asi šedesát, předpokládám, takže bude hledat takovou hezkou, sladkou dívku, jako jsem já.“

„Ráda bych se setkala s panem van Aldinem,“ řekla lady Tamplinová vážně, „člověk o něm tolik slyšel. Ty pěkné, drsné postavy západního světa,“ odmlčela se, „tak okouzující,“ zašeptala.

„Major Knighton velice zdůrazňoval, že je to pozvání pana van Aldina,“ pokračovala Lenox. „Říkal to tak často, až jsem začala mít podezření. Ty a Knighton byste byli hezký pár, Katherine. Žehnám vám, děti.“

Katherine se zasmála a odešla se nahoru převléci.

Knighton přijel brzy po obědě a mužně přetrpěl, když ho okouzlená lady Tamplinová poznala.

Při jízdě do Cannes poznamenal: „Lady Tamplinová se změnila jen velmi málo!“

„V chování nebo vzhledem?“

„V obojím. Musí jí být, předpokládám, dobře přes čtyřicet, ale je to stále ještě pozoruhodně krásná žena.“

„To je,“ souhlasila Katherine.

„Jsem velmi rád, že jste dnes mohla přijít,“ pokračoval Knighton. „Monsieur Poirot tam bude určitě také. Jaký je to neobyčejný mužiček! Znáte ho dobře, slečno Greyová?“

Katherine potřásla hlavou. „Potkala jsem ho ve vlaku cestou sem. Četla jsem detektivku a náhodou jsem řekla něco o tom, že ta-

kové věci se ve skutečném životě nestávají. Ovšemže jsem neměla ani potuchy, kdo to je.“

„Je to velice pozoruhodná osobnost,“ řekl pomalu Knighton, „a udělal některé pozoruhodné věci. Má talent jít ke kořenu věci, a nakonec vůbec nikdo neví, co on si doopravdy myslí. Pamatuji se, jak jsem zůstal v jednom domě v Yorkshiru a tam byly ukradeny klenoty lady Clarnavonové. Nejdřív se zdálo, že je to pouhá loupež, ale místní policii to úplně zmátlo. Chtěl jsem, aby zavolali Hercula Poirotu, a řekl jsem jim, že to je jediný muž, který jim může pomoci, ale pevně se spolehli na Scotland Yard.“

„A co se stalo?“ všetečně se zeptala Katherine.

„Klenoty nebyly nikdy vypátrány,“ řekl Knighton suše.

„Opravdu v něj tolik věříte?“

„Skutečně ano. Hrabě de la Roche je pěkně mazaný chlapík. Z většiny věcí se vykroutil. Ale myslím si, že našel důstojný protějšek v Herculu Poirotovi.“

„Hrabě de la Roche,“ pravila přemýšlivě Katherine, „tak vy si opravdu myslíte, že to udělal?“

„Ovšem.“ Knighton se na ni překvapeně podíval. „Vy ne?“

„Ach ano,“ odpověděla Katherine kvapně, „také ale myslím, jestli to nebyla obyčejná vlaková loupež.“

„Mohla být, ovšem,“ souhlasil, „ale zdá se mi, že hrabě de la Roche do té záležitosti obzvláště dobře zapadá.“

„A přece má alibi.“

„Ach, ta alibi!“ Knighton se zasmál, obličej se mu rozzářil při tažlivým chlapeckým úsměvem.

„Přiznáváte, že čtete detektivní romány, slečno Greyová. Musíte tedy vědět, že kdokoli, kdo má perfektní alibi, je vždycky vystaven opravdovému podezření.“

„Myslíte, že skutečný život je takový?“ usmívala se Katherine.

„Proč ne? Fikce je založena na faktech.“

„Ale je jim poněkud nadřazena,“ podotkla Katherine.

„Snad. Nicméně, kdybych byl zločincem, nelíbilo by se mně, kdyby mi byl Hercule Poirot na stopě.“

„Ani mně ne,“ zasmála se Katherine.

Poirot se s nimi setkal při příjezdu. Protože den byl teplý, byl oděn do bílého plátěného obleku, s bílou kamélií v knoflíkové dírce.

„*Bon jour, mademoiselle*,“ řekl Poirot. „Vypadám velice anglicky, že?“

„Vypadáte překrásně,“ poznamenala taktně Katherine.

„Vy si ze mě tropíte žerty,“ odpověděl Poirot bodře, „ale to nevadí. Papá Poirot se vždycky směje nakonec.“

„Kde je pan van Aldin?“ zeptal se Knighton.

„Setká se s námi u našich židlí. Abych řekl pravdu, můj přítel se mnou není příliš spokojen. Ach, tihle Američané – odpočinek, klid, ten neznají! Monsieur van Aldin by chtěl, abych se vyřítíl a stíhal zločince po všech cestičkách v Nice.“

„Sám bych myslel, že by to nebyl špatný nápad,“ poznamenal Knighton.

„Mýlíte se,“ odporoval Poirot, „v těchto věcech není potřeba energie, ale důvtip. Na tenisu potká člověk kdekoho. To je tak důležité. Ach, tady je monsieur Kettering.“

Derek náhle přišel k nim. Vypadal rozzlobeně, jako by se objevovalo něco, co ho rozčililo. On a Knighton se pozdravili s určitou zdrženlivostí. Zdálo se, že Poirot sám si není vědom nějakého napětí, a příjemně povídal v chvályhodné snaze, aby se všichni uvolnili. Skládal malé poklony.

„Je okouzlující, pane Ketteringu, jak dobře mluvíte francouzsky,“ poznamenal, „tak dobře, že můžete být považován za Francouze, chcete-li. To je mezi Angličany řídké!“

„Přála bych si, abych to uměla,“ řekla Katherine. „Jsem si až příliš vědoma toho, že moje francouzština je trapně britská.“

Došli ke svým místům a posadili se, ale téměř okamžitě Knighton postřehl, jak mu jeho zaměstnavatel z druhého konce dvorce dává znamení, a odešel si s ním promluvit.

„Slušný mladý muž,“ řekl Poirot a poslal zářivý úsměv za odcházejícím tajemníkem, „co o tom soudíte, mademoiselle?“

„Velice se mi líbí.“

„A vám, pane Ketteringu?“

Derek měl na rtech nějakou rychlou odpověď, ale zadržel ji, jako kdyby něco v třpytících se očích malého Belgičana zapůsobilo, že byl ostražitý a vybíral svá slova.

„Knighton je velmi dobrý chlapík,“ prohlásil.

Katherine už chvíli pozorovala, že Poirot vypadá zklamaně.

„Je vašim velkým obdivovatelem, monsieur Poirote,“ řekla, protože právě pochopila dřívější Knightonovy narážky. Okouzlovalo ji vidět malého mužička, jak se nafukuje jako holub a jak přijímá vzezření falešné skromnosti, jež by neoklamalo nikoho.

„To mi připomíná, mademoiselle,“ ozval se náhle, „mám jednu záležitost, o níž s vámi musím mluvit. Když jste seděla ve vlaku a mluvila s tou ubohou paní, myslím, že jste upustila pouzdro na cigarety.“

Katherine to poněkud překvapilo. „Myslím, že ne,“ odpověděla. Poirot vytáhl z kapsy cigaretové pouzdro z měkké modré kůže se zlatou iniciálou K.

„Ne, to není moje,“ odmítla ho Katherine.

„Ach, tisíckrát se omlouvám. Bylo to bezpochyby madame. Ká jako Ketteringová. Byli jsme na pochybách, protože měla ve svém zavazadle jiné pouzdro, a zdálo se podivné, že by měla dvě.“ Náhle se obrátil k Derekovi. „Předpokládám, že nevíte, jestli to bylo pouzdro vaší ženy, nebo ano?“

Zdálo se, že otázkou Dereka zaskočil. Koktal: „Já – já nevím. Asi ano – možná.“

„Není náhodou vaše?“

„Určitě ne. Kdyby bylo moje, těžko by se našlo u mé paní.“

Poirot vypadal méně duchaplně a více dětinsky než kdy jindy.

„Myslel jsem si, že jste ho mohl upustit, když jste byl v kupé své manželky,“ vysvětlil bezelstně.

„Nikdy jsem tam nebyl. Policii jsem to řekl tucetkrát.“

„Prosím tisíckrát za prominutí,“ omlouval se Poirot. „Byla to ta-
dy mademoiselle, která se zmínila o tom, že vás viděla, jak tam vcházíte.“

Nastalo rozpačité ticho.

Katherine se podívala na Dereka. V obličeji sice zbělel, ale to mohla být její fantazie. Když se ozval jeho smích, zněl úplně přirozeně.

„Mýlíte se, slečno Greyová,“ ozval se nenucené. „Z toho, co mi řekla policie, soudím, že mé vlastní kupé bylo jenom o jedny nebo dvoje dveře dál od mé ženy – ačkoli jsem to tenkrát vůbec netušil. Musela jste mě vidět, když jsem šel do svého vlastního kupé.“ Rychle vstal, jakmile viděl, že se blíží van Aldin s Knightonem.

„Opustím vás teď,“ oznámil. „Svého tchána za žádnou cenu nenesu.“

Van Aldin velice dvorně pozdravil Katherine, ale očividně byl ve špatné náladě.

„Zdá se, že jste si oblíbil sledování tenisu, monsieur Poirote,“ zavrčel.

„Baví mne to,“ přiznal Poirot nedotčeně.

„Ve Francii se můžete bavit,“ prohlásil van Aldin. „My ve Státech jsme vyrobeni z tužší látky. Tam má práce přednost před zábavou.“

Poirot neodporoval; jemně a důvěřivě se usmál na zlostného milionáře.

„Nerozčilujte se, prosím. Každý svou metodou. Já, já jsem si vždy našel potěšitelnou a uspokojivou záminku, abych kombinoval práci a zábavu.“

Podíval se na druhé dva. Byli zcela ponořeni do konverzace, ztraceni jeden v druhém. Poirot kývl spokojeně hlavou a pak se naklonil k milionáři a snížil hlas.

„Nejsem tady jen pro zábavu, monsieur van Aldine. Pozorujte toho vysokého starce právě naproti nám – toho se žlutým obličejem a úctyhodným vousem.“

„No, co je s ním?“

„To,“ řekl Poirot, „je monsieur Papapolous.“

„Nějaký Řek, co?“

„Jak jste řekl – nějaký Řek. Je obchodníkem se starožitnostmi světové pověsti. Má malý krámk v Paříži a policie jej podezřívá, že je něčím víc.“

„Čím?“

„Přechovávačem kradeného zboží, obzvláště klenotů. Není nic od přebušování a přesazování drahokamů, co nezná. Obchoduje s nejvyššími místy společnosti a s nejnižší chátrou z podsvětí.“

Van Aldin hleděl na Poirota s náhle probuzenou pozorností.

„A dál?“ tázal se s novým tónem v hlase.

„Ptám se sám sebe,“ řekl Poirot, „já, Hercule Poirot –“ udeřil se dramaticky pěstí do prsou – „ptám se sám sebe, *proč monsieur Papolous náhle přijel do Nice?*“

Na van Aldina učinil silný dojem. Na chvíli pochyboval o Poirotovi a podezíral malého muže, že dnes už je to jen starý náfuka. Nyní se během chvilky vrátil ke svému původnímu názoru. Hleděl přímo na malého detektiva.

„Musím se vám omluvit, monsieur Poirote.“

Poirot mávl nad omluvou rukou v přehnaném gestu.

„Bah!“ vykřikl, „to všechno není důležité. Teď poslouchejte, monsieur van Aldine; mám pro vás novinky.“

Milionář na něj ostře pohlédl, jeho zájem ještě vzrostl.

Poirot kývl.

„Je to tak, jak říkám. Bude vás to zajímat. Jak víte, monsieur van Aldine, hrabě de la Roche byl od svého rozhovoru se smírčím soudcem pod dohledem. O den později, během jeho nepřítomnosti, byla vila Marina prohledána policií.“

„A co,“ ptal se monsieur van Aldin, „našli něco? Vsadím se, že ne.“

Poirot se mu maličko uklonil.

„Vaše prozíravost se nemýlí, monsieur van Aldine. Nenašli nic, co by mělo inkriminující povahu. Neočekávalo se, že by našli. Hrabě de la Roche, jak říká jedna vaše znamenitá fráze, není včerejší. Je to lstivý džentlmen s velkými zkušenostmi.“

„Pokračujte,“ bručel van Aldin.

„Může být, ovšem, že hrabě neměl nic kompromitující povahy, co by skrýval. Ale nesmíme opomenout tu možnost. Jestliže pak měl co schovávat, kde to je? Ne v jeho domě – policie hledala všude. Ne u jeho osoby, protože ví, že může být každou minutu uvězněn. Zůstává – jeho auto. Jak říkám, byl pod dohledem. Sledovali ho toho dne do Monte Carla. Odtamtud jel po silnici do Mentonu, řídil sám.“

Jeho auto je velmi silné, vzdálil se svým pronásledovatelům a asi po čtvrt hodině ho úplně ztratili z dohledu.“

„A během té doby, myslíte, že schoval něco u silnice?“ zeptal se se zájmem van Aldin.

„U silnice ne. *Ça n'est pas pratique*. Ale teď poslouchejte – já, já jsem přednesl malý návrh monsieur Carrègovì. Vděčně souhlasil. Zjistilo se, že v každém *bureau de poste* v sousedství je někdo, kdo zná monsieur de la Roche od vidění. Protože víte, monsieur, nejlepší způsob, jak schovat nějakou věc, je poslat ji pryč poštou.“

„Nu?“ tázal se van Aldin; jeho obličej vyzařoval zájem a očekávání.

„Nu – *voilà!*“ S dramatickým zvoláním vytáhl Poirot z kapsy balíček, volně zabalený do hnědého papíru, z něhož už byl odstraněn provázek.

„Během té čtvrt hodiny náš dobrý džentlmen poslal poštou tohle.“

„Adresa?“ zeptal se van Aldin.

Poirot potrásl hlavou.

„Mohla by nám něco říci, ale naneštěstí neřekne. Balíček byl adresován jednomu z těch obchůdků s novinami v Paříži, kde za poplatek schovávají dopisy a balíčky, dokud si pro ně někdo nepřijde.“

„Ano, ale co je uvnitř?“ zeptal se van Aldin netrpělivě.

Poirot rozbalil hnědý papír a odhalil hranatou lepenkovou krabici. Rozhlédl se.

„Chvíle je příhodná,“ pronesl tiše. „Všichni se dívají na tenis. Pohleďte, monsieur!“

Na zlomek vteřiny zdvihl víko krabice. Milionář vyrazil výkřik naprostého úžasu. Jeho obličej zbělel jako křída.

„Můj bože,“ vydechl, „rubíny!“

Chvíli seděl jako omámený. Poirot schoval krabici opět do kapsy a tiše zářil. Pak se najednou zdálo, že se milionář probírá ze svého vytržení; naklonil se k Poirotovi a stiskl mu ruku tak srdečně, že malý muž sebou trhl bolestí.

„To je velkolepé,“ jásal van Aldin. „Velkolepé! Vy jste jedinečný, monsieur Poirote. Naprosto jedinečný!“

„To nic není,“ řekl Poirot skromně. „Pořádek, metoda, být připraven předem na všechny možnosti – to je všechno, co na tom je.“

„A nyní, předpokládám, je hrabě de la Roche uvězněn?“ pokračoval van Aldin dychtivě.

„Ne,“ odpověděl Poirot.

Na van Aldinově obličeji se objevil výraz nejvyššího údivu.

„Ale proč? Co víc chcete?“

„Jeho alibi je dosud neotřesitelné.“

„Ale to je nesmysl.“

„Ano,“ řekl Poirot. „Skoro myslím, že je to nesmysl, ale naštěstí to musíme dokázat.“

„Mezitím vám proklouzne mezi prsty.“

Poirot potřásl velmi energicky hlavou.

„Ne,“ tvrdil, „to neudělá. Někdo jako hrabě si nemůže dovolit obětovat své společenské postavení. Za každou cenu se musí zastavit a tvářit se jakoby nic.“

Van Aldin byl stále nespokojen.

„Ale já nevidím –“

Poirot zdvihl ruku. „Věnujte mi malou chvílku, monsieur. Já, Hercule Poirot, mám malý nápad. Mnoho lidí si tropilo žerty z malých nápadů Hercula Poirota – a mýlili se.“

„Prosím,“ řekl van Aldin, „pokračujte. Jaký je váš malý nápad?“

Poirot chvíli mlčel a pak odpověděl: „Zastavím se pro vás ve vašem hotelu zítra dopoledne v jedenáct hodin. Do té doby nikomu nic neříkejte.“

KAPITOLA XXII.

Monsieur Papapolous snídá

Monsieur Papapolous snídal. Naproti němu seděla jeho dcera Zia.

Na dveře obývacího pokoje někdo zaklepal a vstoupil sluha s lístkem, který přinášel monsieur Papapolousovi. Ten jej pečlivě prohlédl, zdvihl obočí a podal jej své dceři.

„Ach!“ pronesl monsieur Papapolous, škrábaje si přemýšlivě levé ucho. „Hercule Poirot. Teď jsem zvědav.“

Otec a dcera se podívali jeden na druhého.

„Viděl jsem ho včera na tenise,“ oznámil monsieur Papapolous. „Zio, tohle se mi moc nelíbí.“

„Jednou ti byl velice užitečný,“ připomněla mu jeho dcera.

„To je pravda,“ připustil monsieur Papapolous. „Také odešel z aktivní služby, slyšel jsem.“

Otec a dcera spolu hovořili ve své mateřštině. Potom se monsieur Papapolous obrátil ke sluhovi a řekl francouzsky:

„Uved'te toho pána!“

O pár minut později Hercule Poirot, vybraně oděný a točící vycházkovou hůlkou, s bezstarostným výrazem vešel do pokoje.

„Můj drahý monsieur Papapolousi!“

„Můj drahý monsieur Poirote!“

„A mademoiselle Zia.“ Poirot jí složil malou poklonu.

„Prominete nám, že budeme pokračovat ve snídani,“ omluvil se monsieur Papapolous a nalil si další šálek kávy. „Vaše návštěva je – ehm – trochu časná.“

„Je to ostudné, ale víte, já jsem v tísní.“

„Ach!“ zamumlal monsieur Papapolous. „Máte tedy případ?“

„Velice vážný případ,“ řekl Poirot. „Smrt madame Ketteringové.“

„Hleďme,“ monsieur Papapolous se podíval nevinně na strop, „to byla ta dáma, která zemřela v Modrém vlaku, že? Viděl jsem o tom zmínku v novinách, ale nebylo tam žádné podezření z nepoctivé hry.“

„V zájmu spravedlnosti,“ vysvětloval Poirot, „mysleli jsme, že bude lepší ten fakt zamlčet.“

Bylo ticho.

„A jakým způsobem vám mohu pomoci, monsieur Poirote?“ zeptal se obchodník zdvořile.

„Voilà,“ řekl Poirot. „Přijdu k tomu.“ Vyndal z kapsy tutéž krabici, kterou ukazoval v Cannes, otevřel ji a vyňal rubíny a postrčil je přes stůl k Papapolousovi.

Ačkoli ho Poirot napjatě pozoroval, v obličeji starého muže se nepohnul ani sval. Zvedl klenot a prozkoumal jej s jakýmsi neosobním zájmem, pak se podíval zkoumavě na detektiva.

„Skvostné, že?“ zeptal se Poirot.

„Naprosto skvělé,“ souhlasil monsieur Papapolous.

„Kolik byste řekl, že stojí?“

Řekův obličej se trochu zachvěl.

„Je to opravdu nezbytné, říkat to vám, monsieur Poirote?“ zeptal se.

„Jste zlomyslný, monsieur Papapolousi. Ne, není. Nestojí například pět set tisíc dolarů.“

Papapolous se zasmál a Poirot se k němu připojil.

„Jako napodobenina,“ řekl Papapolous a podával je zpět Poirotovi, „jsou, jak jsem řekl, naprosto výborné. Bylo by to indiskrétní zeptat se, monsieur Poirote, kde jste k nim přišel?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Poirot. „Nemám nic proti tomu, říci to tak starému příteli, jako jste vy. Byly ve vlastnictví hraběte de la Roche.“

Monsieur Papapolous významně pozvedl obočí.

„Skutečně zajímavé,“ mumlal.

Poirot se naklonil dopředu a zatvářil se jako nevinátko.

„Monsieur Papapolousi,“ pravil, „hodlám vyložit své karty na stůl. Originál těchto klenotů byl ukraden madame Ketteringové v Modrém vlaku. Napřed vám povím tohle: *Nezajímám se o objevení těch klenotů. To je záležitost policie.* Já nepracuji pro policii, ale pro monsieur van Aldina. Chci dopadnout muže, který zabil madame Ketteringovou. Klenoty mne zajímají jenom potud, pokud mohou vést k tomu člověku. Rozumíte?“

Poslední slovo bylo proneseno velmi důrazně, monsieur Papapolous, s obličejem naprosto nehybným, tiše řekl:

„Pokračujte.“

„Zdá se mi pravděpodobné, monsieur, že tyto klenoty v Nice vymění – možná už to udělali.“

„Ach!“ povzdychl monsieur Papapolous.

Přemýšlivě srkal svou kávu a vypadal ještě více než obvykle jako vznešený patriarcha.

„Říkám si,“ pokračoval Poirot se zaujetím, „jaké štěstí! Můj starý přítel, monsieur Papapolous, je v Nice. Pomůže mi.“

„A jak si myslíte, že vám mohu pomoci?“ otázal se monsieur Papapolous chladně.

„Řekl jsem si, bezpochyby je monsieur Papapolous v Nice obchodně.“

„Vůbec ne,“ odpověděl monsieur Papapolous, „jsem zde kvůli svému zdraví – na doporučení lékaře.“

Dutě zakašlal.

„Jsem zarmoucený, že to slyším,“ pronesl Poirot s neupřímnými sympatiemi. „Ale abych pokračoval. Když si ruský velkovévoda, rakouská arcivévodkyně nebo italský princ přejí disponovat se svými rodinnými šperky – ke komu jdou? K monsieur Papapolousovi, že? Tomu, který je po celém světě známý diskrétností, s nímž tyto věci zařizuje.“

Řek se uklonil.

„Lichotíte mi.“

„To je velká věc, diskrétnost,“ dumal Poirot a byl odměněn rychlým úsměvem, který přelétl přes Řekův obličej. „Já také umím být diskrétní.“

Oči obou mužů se setkaly.

Potom Poirot pokračoval v hovoru velmi pomalu a zřejmě volil pečlivě svá slova.

„Říkám si tohle: jestliže tyto klenoty změnily majitele v Nice, monsieur Papapolous by o tom slyšel. Ví o všem, co se šustne ve světě klenotů.“

„Ach!“ vzdychl monsieur Papapolous a vzal si *croissant*.

„Policie, rozumíte,“ vysvětloval monsieur Poirot, „do věci nevstoupila. Je to soukromá záležitost.“

„Člověk slyší všelijaké pověsti,“ připustil monsieur Papapolous obezřetně.

„Například?“ povzbudil ho Poirot.

„Je tu nějaký důvod, proč bych je měl dávat dál?“

„Ano,“ kývl Poirot. „Myslím, že je. Možná si pamatujete, monsieur Papapolousi, že před sedmnácti lety jste měl v rukou jistý druh zboží, ponechaný jako zástava jednou velmi – é – prominentní osob-

ností. Byla ve vašem držení a nevypočitatelně zmizela. Vy jste byl, mohu-li užít anglického výrazu, v kaši.“

Jeho oči zabloudily laskavě k dívce. Odsunula svůj šálek s talířkem a dychtivě poslouchala s oběma lokty na stole a bradou opřenou o ruce. Díval se na ni a pokračoval:

„Jsem v tu dobu v Paříži. Vy pro mne pošlete. Vydáte se do mých rukou. Jestliže vám vrátím to zboží, řeknete, získám vaši nehybnou vděčnost. *Eh bien!* Vrátil jsem vám je.“

Monsieur Papapolous si dlouze povzdechl.

„To byl nejnejpříjemnější okamžik mé kariéry,“ zamumlal.

„Sedmnáct let je dlouhá doba,“ řekl Poirot přemýšlivě, „ale já věřím, že mám pravdu, když říkám, monsieur, že lidé jako vy nezapomínají.“

„Řekové?“ zeptal se Papapolous s ironickým úsměvem.

„To nebyli Řekové, které jsem měl na mysli,“ odpověděl Poirot.

Bylo ticho a potom starý muž pyšně vstal.

„Máte pravdu, monsieur Poirote,“ řekl tiše. „Jsem Žid. A jak říkáte, my Židé nezapomínáme.“

„Pomůžete mi tedy?“

„Co se týká klenotů, monsieur, nemohu dělat nic.“

Starý muž, stejně jako Poirot, volil slova opatrně.

„Nevím nic. Nic jsem neslyšel. Možná vám ale mohu poskytnout dobrou službu – to jest, zajímáte-li se o dostihy.“

„Za určitých podmínek bych se zajímal,“ pravil Poirot s očima na něj pevně upřenýma.

„V Longchamps běží kůň, který by si, myslím, zasloužil pozornost. Nemohu to říci určitě, rozumíte; tyhle zprávy prošly tolika rukama.“

Ztichl a upíral oči na Poirota, jako kdyby se chtěl ujistit, že ho chápe.

„Zcela správně, zcela správně,“ přikyvoval Poirot.

„Jméno koně,“ pronesl monsieur Papapolous, opřel se a spojil k sobě špičky prstů, „je Markýz. Myslím, ale nejsem si jist, že to je anglický kůň, co, Zio?“

„Myslím si to také,“ přisvědčila dívka.

Poirot hbitě vstal.

„Děkuji vám, pane,“ řekl. „Je to velká věc, mít to, čemu Angličané říkají ‚tip ze stáje‘. *Au revoir*, monsieur, a mnohokrát děkuji.“

Obrátil se k dívce.

„*Au revoir*, mademoiselle Zio. Zdá se mi to teprve včera, kdy jsem vás viděl v Paříži. Člověk by řekl, že minuly sotva dva roky.“

„Je rozdíl mezi šestnácti a třiatřiceti,“ řekla Zia smutně.

„Ne ve vašem případě,“ prohlásil Poirot galantně. „Vy a váš otec se mnou možná jednou povečeříte.“

„Bude nám potěšením,“ odpověděla Zia.

„Zařídím to později,“ prohlásil Poirot. „A nyní – musím jít.“

Poirot krácel po ulici a bzučel si lehkou melodii. Točil vesele svou hůlkou, jednou či dvakrát se pro sebe tiše usmál. Obrátil se na první poštu, ke které došel, a odeslal telegram. Zabralo mu nějakou dobu, než ho zformuloval, ale byl kódovaný a on musel namáhat svou paměť. Týkal se ztracené jehlice do kravaty a byl adresován inspektoru Jappovi, Scotland Yard.

Po dešifrování byl krátký a věcný. „Telegrafujte mi všechno, co je známo o muži, kterému přezdívací Marquis.“

KAPITOLA XXIII.

Nová teorie

Bylo přesně jedenáct hodin, když se Poirot ukázal ve van Aldinově hotelu. Našel milionáře samotného.

„Jste přesný, monsieur Poirote,“ usmál se a vstal, aby detektiva pozdravil.

„Já jsem vždycky přesný,“ odpověděl Poirot. „Přesnost – stále to zdůrazňuji. Bez pořádku a metody –“

Zmlkl. „Ach, ale je možné, že jsem vám tyhle věci říkal už dřív. Pojdme hned k předmětu mé návštěvy.“

„K vašemu malému nápadu?“

„Ano, k mému malému nápadu.“ Poirot se usmál.

„Nejdříve, monsieur, bych chtěl ještě jednou vyslechnout komornou Adu Masonovou. Je tady?“

„Ano, je tady.“

„Ach, výborně!“

Van Aldin se na něj zvědavě podíval. Zazvonil na zvonek a vyslali poslíčka, aby našel Masonovou.

Poirot ji pozdravil se svou obvyklou zdvořilostí, která vždy dobře působila na sloužící.

„Dobré odpoledne, mademoiselle,“ pozdravil ji srdečně. „Posaďte se, ano, jestliže monsieur dovolí.“

„Ano, ano, sedněte si, děvče,“ pobídl ji van Aldin.

„Děkuji, pane,“ řekla Masonova upejpavě a sedla si na samotný kraj židle. Vypadala kostnatěji a kyseleji než kdy předtím.

„Přišel jsem, abych vám položil ještě pár otázek,“ oznámil Poirot. „Musíme se dostat ke kořeni této aféry. Pořád se vracím k otázce muže ve vlaku. Ukázali vám hraběte de la Roche. Řekla jste, že to možná byl ten muž, ale že si nejste jista.“

„Jak jsem vám řekla, pane, neviděla jsem nikdy obličej toho muže. Proto je to tak těžké.“

Poirot zářil a přikyvoval.

„Právě tak. Přesně. Chápu, jak je to těžké. Mademoiselle, vy jste byla ve službě dva měsíce, říkáte. Jak často jste během té doby viděla svého pána?“

Masonova chvíli přemýšlela a pak řekla:

„Jenom dvakrát, pane.“

„A bylo to zblízka nebo z dálky?“

„No, jednou, pane, přišel do Curzon Street. Byla jsem nahoře a podívala jsem se skrz zábradlí na schodech a viděla ho dole v hale. Byla jsem trochu zvědavá, rozumíte, když jsem věděla, jak se věci – é – mají.“ Masonova skončila diskrétním zakašláním.

„A podruhé?“

„Byla jsem v parku, monsieur, s Annie, jednou ze služebných, monsieur, a ona mi ukázala pána, který šel s cizí paní.“

Poirot opět kývl.

„Teď poslouchejte, Masonova. Ten muž, kterého jste viděla ve voze mluvit s vaší paní na Gare de Lyon, jak víte, že to nebyl váš pán?“

„Pán, monsieur? Ach, nemyslím, že to mohl být on.“

„Ale nejste si jistá,“ trval na svém Poirot.

„No – nikdy jsem o tom nepřemýšlela, monsieur.“

Masonova byla tou myšlenkou určitě zmatena.

„Slyšela jste, že váš pán byl také ve vlaku. Co je přirozenějšího, než že to byl on, kdo přicházel chodbou.“

„Ale džentlmen, který s paní mluvil, musel přijít zvenčí. Byl oblečen pro ulici. Ve svrchníku a měkkém klobouku.“

„Dobře, mademoiselle, ale uvažujte chvíli. Vlak právě přijel na Gare de Lyon. Mnoho cestujících se prochází po nástupišti. Vaše paní to také zrovna chtěla udělat, a proto si oblékla kožich, ne?“

„Ano, monsieur,“ souhlasila Masonova.

„Váš pán pak udělá totéž. Vlak je vytopen, ale venku na nádraží je chladno. Obleče si kabát a klobouk, jde podél vlaku, a jak se dívá na otevřená okna, vidí náhle madame Ketteringovou. Do té chvíle nevěděl, že je ve vlaku. Přirozeně vejde do vozu a jde do jejího kupé. Ona překvapeně vykřikne, když ho vidí, a rychle zavře dveře mezi oběma odděleními, protože je možné, že jejich konverzace bude soukromého rázu.“

Opřel se v křesle a pozoroval, jak podnět pomalu působí. Nikdo nevěděl lépe nežli Hercule Poirot, že na třídu, k níž patří Masonova, není možno spěchat. Musí jí dát čas, aby se zbavila vlastních předchozích představ. Když uplynuly tři minuty, promluvila:

„Nu, ovšem, monsieur, mohlo to tak být. Nikdy jsem o tom tímhle způsobem nepřemýšlela. Pán je vysoký a tmavý a právě tak stavěný. To, že jsem viděla kabát a klobouk, mě přimělo říci, že to byl muž zvenčí. Ano, mohl to být pán. Nemohu ale říci, že jsem si jista.“

„Děkuji vám velice, mademoiselle. Nebudu vás už víc obtěžovat. Ach, ještě jednu věc.“ Vytáhl z kapsy pouzdro na cigarety, které už ukazoval Katherine.

„Je to pouzdro vaší paní?“ zeptal se Masonové.

„Ne, pane, není to paní – alespoň –“

Náhle vypadala polekaně. Myšlenka si jasně razila svou cestu do jejího mozku.

„Ano,“ povzbudil ji Poirot.

„Myslím, pane – nejsem si jista, ale myslím – že to je to pouzdro, které paní koupila, aby ho dala pánovi.“

„Ach,“ pronesl Poirot nerozhodně.

„Ale jestli mu je kdy dala nebo ne, to ovšem nemohu říci.“

„Přesně tak,“ přikývl Poirot, „přesně tak. Myslím, že to je všechno, mademoiselle. Přeji vám dobré odpoledne.“

Ada Masonova tiše odešla a bez hluku za sebou zavřela dveře.

Poirot se podíval na van Aldina, v obličeji slabý úsměv. Milionář vypadal ohromeně.

„Vy myslíte – vy myslíte, že to byl Derek?“ tázal se. „Ale všechno ukazuje jinam. Hrabě byl přece dopaden při činu s klenoty.“

„Ne.“

„Ale vy jste mi říkal –“

„Co jsem vám říkal?“

„Ten příběh o klenotech. Ukazoval jste mi je.“

„Ne.“

Van Aldin na něj zíral.

„Chcete říct, že jste mi je neukazoval?“

„Ne.“

„Včera – na tenise?“

„Ne.“

„Jste šílený, monsieur Poirote, nebo jsem šílený já?“

„Ani jeden z nás není šílený,“ odpověděl detektiv. „Kladete mi otázky; já vám odpovídám. Říkáte, jestli jsem vám včera neukazoval klenoty? Opakuji – ne. Co jsem vám ukazoval, monsieur van Aldine, byla prvotřídní napodobenina, kterou jen odborník rozezná od pravých klenotů.“

KAPITOLA XXIV.

Poirot dává radu

Milionáři trvalo pár minut, než vše pochopil. Díval se na Poirota, jako kdyby přišel o rozum. Malý Belgičan na něj mírně kývl.

„Ano,“ řekl. „To věci mění, ne?“

„Napodobenina!“

Naklonil se kupředu.

„Po celou tu dobu, monsieur Poirote, jste měl tenhle nápad? Po celou tu dobu jste narážel na tohle? Vy jste nikdy nevěřil, že hrabě de la Roche je vrah?“

„Měl jsem pochybnosti,“ řekl Poirot tiše. „Řekl jsem vám o tom. Loupež s krutostí a vraždou,“ – potřásl energicky hlavou – „ne, to je těžké si představit. To neladí s osobností hraběte de la Roche,“ vysvětloval Poirot.

„Ano, ale teď –“ Van Aldin se na něj pátravě podíval. „Co se ve skutečnosti stalo? Povězte mi to, monsieur Poirote.“

Poirot pokrčil rameny.

„Je to docela jednoduché,“ pravil, „někdo hraběte předešel.“

Dlouho bylo ticho.

Zdálo se, že van Aldin si řadí fakta v mysli. Když promluvil, nechodil dlouho kolem horké kaše.

„Jak dlouho podezříváte mého zetě, monsieur Poirote?“

„Od samého počátku. Měl motiv a příležitost. Každý měl za zaručené, že muž v jejím kupé v Paříži byl hrabě de la Roche. Myslel jsem si to také. Potom jste se náhodou zmínil, že jste si jednou spletl hraběte se svým zetěm. Tak jsem se dozvěděl, že byli téže výšky a stavby těla, se stejnou barvou vlasů. To mi nasadilo do hlavy podivné myšlenky. Komorná byla u vaší dcery teprve krátký čas. Bylo nepravděpodobné, že by byla dobře znala monsieur Ketteringa od vidění, protože nebydlí v Curzon Street; také ten muž z opatrnosti držel obličej odvrácený.“

„Vy věříte, že on – ji zavraždil,“ řekl van Aldin chraptivě.

Poirot rychle zvedl ruku.

„Ne, ne, to jsem neřekl – ale je tu možnost – velmi silná možnost. Byl v úzkých, byl zatraceně v úzkých, ohrožen zkázou. Tohle byla jediná cesta z ní.“

„Ale proč brát klenoty?“

„Aby se zločin jevil jako obyčejný, spáchaný vlakovými lupiči. Jinak na něj hned mohlo padnout podezření.“

„Jestli je to tak, co udělal s rubíny?“

„To zbývá zjistit. Je několik možností. V Nice je muž, který by mohl pomoci, muže, kterého jsem vám ukázal na tenise.“

Vstal, van Aldin vstal také a položil ruku na rameno malého muže. Když promluvil, hlas měl zdrsnělý pohnutím mysli.

„Najděte mi Ruthina vraha,“ řekl, „to je všechno, co chci.“

Poirot se zastavil.

„Nechtě to v rukách Hercula Poirota,“ řekl vlídně, „nemějte strach. Já objevím pravdu.“

Smetl peříčko ze svého klobouku, usmál se uklidňujícím způsobem na milionáře a vyšel z místnosti. Nicméně když scházel dolů po schodech, část jistoty zmizela z jeho obličeje.

„Všechno je to velice hezké,“ povídal si pro sebe, „ale jsou tu těžkosti. Ano, veliké těžkosti.“ Když vycházel z hotelu, zůstal náhle stát. Před dveřmi zastavilo auto. Uvnitř seděla Katherine Greyová a Derek Kettering stál vedle něj a horlivě s ní hovořil: O chvíli později auto odjelo, Derek zůstal stát na chodníku a díval se za ním. V obličeji měl podivný výraz. Neklidně pokrčil rameny, hluboce vzdychl a otočil se, aby uviděl Poirota stát vedle svého lokte. Lekl se. Dívali se jeden na druhého. Poirot pevně a s rozmyslem, Derek s trochu lehkomyšlným vzdorem. Zvedl lehce obočí, jak to měl ve zvyku, a v jeho tónu se ozýval výsměch, když se zlehka zeptal:

„Je dost milá, že?“

Choval se naprosto přirozeně.

„Ano,“ řekl Poirot přemýšlivě, „to velmi dobře vystihuje mademoiselle Katherine. Ta fráze je velmi anglická a mademoiselle Katherine je také velmi anglická.“

Derek zůstal naprosto zticha, neodpověděl.

„A přece je *sympatique*, že je to tak?“

„Ano,“ přisvědčil Derek, „není mnoho takových jako ona.“

Mluvil měkce, skoro jako pro sebe. Poirot významně kývl. Potom se k němu naklonil a promluvil rozdílným, tichým, vážným tónem, který byl pro Dereka Ketteringa nový.

„Prominete starému muži, monsieur, když vám poví něco, co byste mohl považovat za nemístné. Je jedno anglické přísloví, které bych vám chtěl citovat. Říká se, že je dobré dřív odejít od staré lásky, než se zamilujeme do nové.“

Kettering se k němu zlostně otočil.

„Co tím kčertu myslíte?“

„Vy jste se na mne rozzlobil,“ pronesl Poirot mírně. „To jsem čekal. Pokud se týká toho, co tím myslím – myslím, monsieur, že je tu další auto s dámou uvnitř. Když otočíte hlavu, spatříte ho.“

Derek se otočil. Jeho obličej potemněl zlostí.

„Mirelle, čert ji vem!“ zaklel. „Já budu brzy –“

Poirot zadržel jeho pohyb.

„Je to moudré, co chcete dělat?“ zeptal se varovně. Jeho oči měkce zářily svými zelenými světélky. Ale Derek nebyl schopen varování vnímat. Svůj vztek už naprosto neovládal.

„Úplně jsem se s ní rozešel a ona to ví,“ vykřikl Derek zlostně.

„Vy jste se s ní rozešel, ano, ale rozešla se *ona* s vámi?“

Derek se náhle trpce zasmál. „Nerozejde se s dvěma miliony liber dobrovolně,“ prohlásil surově, „to Mirelle věřte.“ Poirot zdvihl obočí. „Jste cynický,“ zabručel.

„Ano?“ náhle v jeho širokém úsměvu nebyla žádná veselost. „Žiju na světě už dost dlouho, monsieur Poirote, abych věděl, že všechny ženy jsou stejné.“ Jeho obličej náhle zněžněl. „Všechny kromě jedné.“ Setkal se s Poirotovým upřeným, vyzývavým pohledem. Do jeho očí se vplížil ostražitý výraz, potom opět pohasl. „Víte které,“ pronesl a trhl hlavou ve směru na Cap Martin. „Ach!“ povzdychl Poirot.

Jeho klid byl dobře vypočítaný na to, aby vyprovokoval vášnivou reakci.

„Vím, co chcete povědět,“ pronesl Derek rychle, „způsob života, jaký jsem vedl, fakt, že si ji nezasloužím. Řeknete, že nemám právo ani jen pomyslet na takovou ženu. Řeknete, že to není jen tak – vím, že to není patřičné takhle mluvit, když moje žena je mrtvá jen pár dní a k tomu byla zavražděna.“

Přestal, aby se nadechl, a Poirot využil pauzy k poznámce žalostným tónem:

„Ale skutečně, já jsem vůbec nic neřekl.“ „Ale řeknete.“ „Hmm?“ pronesl Poirot.

„Řeknete, že nemám vůbec žádnou šanci vzít si Katherine.“

„Ne,“ odpověděl Poirot. „Neřekl bych to. Máte špatnou pověst, ano, ale se ženami – nikdo neví, co je odstraší. Kdybyste byl muž výborného charakteru, přísných mravních zásad a – možná všeho, co

byste měl dělat – *eh bien!* – pak bych měl vážné pochybnosti o vašem úspěchu. Morální hodnoty, rozumějte – nejsou romantické. Ty oceňují jen vdovy.“

Derek Kettering se na něj podíval, pak se otočil na podpatku a šel k čekajícímu autu.

Poirot se za ním díval s určitým zájmem. Spatřil krásnou vidinu, jak se vyklání ven z auta a hovoří.

Derek Kettering se nezastavil. Zdvihl klobouk a minul ji. „*Ça y est,*“ řekl monsieur Poirot, „myslím, že je čas, abych se vrátil *chez moi.*“

Našel neochvějného George, jak žehlí kalhoty.

„Příjemný den, Georgi, poněkud únavný, ale ne bez zajímavosti,“ poznamenal.

George přijal tyto poznámky s obvyklým nehybným obličejem.

„Skutečně, pane.“

„Osobnost zločince, Georgi, je zajímavá věc. Mnoho vrahů jsou lidé velkého osobního kouzla.“

„Vždycky jsem slýchal, pane, že doktor Crippen byl příjemný muž. A přece rozřezal svou ženu na sekanou.“

„Vaše příklady jsou vždycky příhodné, Georgi.“

Sluha neodpověděl a v té chvíli zazvonil telefon. Poirot zdvihl sluchátko.

„Haló – haló – ano, ano, Hercule Poirot u aparátu.“

„Tady je Knighton. Počkáte minutku u telefonu, monsieur Poirote? Monsieur van Aldin by s vámi rád mluvil.“

Chvilku bylo ticho, pak k němu dolehl milionářův hlas.

„Jste to vy, monsieur Poirote? Chtěl jsem vám jen říci, že ke mně z vlastního popudu přišla Masonova. Promyslela si to a říká, že si je téměř jista, že ten muž v Paříži byl Derek Kettering. Bylo na něm tenkrát něco povědomého, říká, ale přesně by to povědět nedovedla. Zdá se, že si je tentokrát značně jistá.“

„Ach,“ řekl Poirot, „děkuji vám, monsieur van Aldine. To nás posouvá vpřed.“

Položil sluchátko a chvíli stál s velice podivným úsměvem v obličeji. George na něj musel promluvit dvakrát, než obdržel odpověď.

„Cože?“ vzpomatoval se Poirot. „Co jste mi to říkal?“

„Obědváte zde, monsieur, nebo jdete ven?“

„Ani jedno,“ odpověděl Poirot. „Půjdu do postele a vezmu si bylinkový čaj. Co jsem očekával, stalo se, a když se očekávání splní, vždycky to ve mně vyvolá pohnutí myslí.“

KAPITOLA XXV.

Vzdor

Když Derek Kettering auto míjel, Mirelle se vyklonila.

„Dereku – musím s tebou na chvíli mluvit –“

Ale Derek zdvihl klobouk a míjel ji bez zastavení.

Když se dostal zpátky do hotelu, vrátný odešel ze své dřevěné kukaně a přistoupil k němu.

„Ceká na vás pán, chtěl by se s vámi setkat, monsieur.“

„Kdo je to?“ zeptal se Derek.

„Neřekl mi své jméno, monsieur, ale povídal, že jeho záležitost je důležitá a že na vás počká.“

„Kde je?“

„V salonku, monsieur. Dal mu přednost před odpočívárnou, protože je soukromější.“

Derek kývl a obrátil své kroky tím směrem.

Salonek byl prázdný, až na návštěvníka, který vstal a s lehkým cizím šarmem se uklonil, když Derek vstoupil. Náhoda tomu chtěla, že Derek viděl hraběte de la Roche jenom jednou, ale poznat tohoto aristokratického džentlmena mu nečinilo žádné obtíže a zlostně se zamračil. Ta naprostá drzost!

„Hrabě de la Roche, ano?“ řekl. „Obávám se, že návštěvou ztrácíte čas.“

„Doufám, že ne,“ pronesl hrabě příjemným hlasem. Zasněily jeho bílé zuby.

Na muže však jeho šarm nepůsobil. Všichni ho bez výjimky nenáviděli. Derek Kettering si jasně uvědomoval, že touží osobně vykopnout hraběte z místnosti. Jen vědomí, že skandál by byl v současné době nevhodný, ho drželo na uzdě. Znovu žasl, že Ruth měla zá-

jem právě o tohoto chlapíka. Nevychovanec, a hůř než nevychovanec. Zadíval se s nechutí na upravené ruce svého soka.

„Zastavil jsem se,“ pokračoval hrabě, „v malé obchodní záležitosti. Myslím, že bude záhodno, abyste mě poslouchal.“

Derek opět pocítil silné nutkání vykopnout ho, ale znovu se ovládl. Náznak hrozby se dal vysvětlit různě. Z mnoha důvodů bylo lepší vyslechnout, co hrabě chce.

Posadil se a prsty nezdvořile bubnoval na stůl.

„Prosím,“ řekl ostře, „mluvte!“

Ale hrabě neměl ve zvyku vystoupit z ničeho nic otevřeně.

„Dovolte mi, monsieur, abych vám kondoloval k vaší nedávné ztrátě.“

„Budete-li vůči mně drzý,“ řekl Derek tiše, „vyletíte támhle tím oknem.“

Pokývl hlavou k oknu vedle hraběte, který se neklidně ohlédl.

„Pošlu k vám své přátele, monsieur, jestli je to to, po čem toužíte,“ prohlásil zpupně.

Derek se zasmál.

„Souboj, co? Můj milý hrabě, v tomhle vás neberu vážně. Ale udělalo by mi ohromnou radost skopat vás dolů po *Promenade des Anglais*.“

Hrabě se neurazil, pouze zdvihl obočí a zamumlal: „Angličané jsou barbaři.“

„Tak tedy,“ vybídl ho Derek, „copak to je, co mi musíte říci?“

„Budu upřímný,“ pravil hrabě, „hned přejdu k věci. To nám bude vyhovovat oběma, že?“

Opět se příjemně usmál.

„Pokračujte,“ vybídl ho Derek úsečně.

Hrabě se podíval na strop, spojil konečky prstů a měkce zašepтал:

„Přišel jste ke spoustě peněz, monsieur.“

„Co to kčertu má co dělat s vámi?“

Hrabě vstal.

„Monsieur, mé jméno je potupeno! Jsem podezříván – obviněn – z ohavného zločinu!“

„To obvinění nepochází ode mne,“ odvětil Derek chladně, „jako zaujatá strana jsem nevyjádřil žádný názor.“

„Jsem nevinný,“ řekl hrabě. „Přísahám před nebesy –“ zdvihl ruku k nebesům – „že jsem nevinen.“

„Soudcem v tomto případě je, jak doufám, monsieur Carrège,“ dal mu Derek zdvořile na srozuměnou.

Hrabě na to nebral zřetel.

„Nejen, že jsem neprávem podezříván ze zločinu, který jsem nespáchal, ale také velmi naléhavě potřebuji peníze.“

Lehce a významně zakašlal.

Derek vstal.

„Na to jsem čekal,“ pronesl tiše, „vy vyděrači! Nedám vám ani penny. Moje žena je mrtvá, a žádný skandál, který vyvoláte, se jí už nemůže dotknout. Psala vám hloupé dopisy, to víme oba. Kdybych je od vás dnes koupil za zaokrouhlenou sumu, jsem přesvědčen, že byste si jeden nebo dva ponechal. A já vás upozorňuji, monsieur de la Roche, že vydírání je stejně ošklivé slovo v Anglii jako ve Francii. To je moje odpověď. Dobré odpoledne.“

„Moment –,“ hrabě vztáhl ruku, aby Dereka zadržel. „Vy se pletete, monsieur, vy se úplně pletete. Jsem, doufám, džentlmen.“ Derek se zasmál.

„Jakékoli dopisy, které by mi mohla poslat dáma, bych uchovával jako posvátné.“ Pohodil hlavou dozadu a tvářil se ušlechtilě. „Nabídka, kterou jsem vám předložil, byla docela jiné povahy. Jak jsem řekl, jsem v obzvláštní peněžní nouzi, a moje svědomí by mě mohlo dohnat k tomu, že bych šel na policii s určitou informací.“

Derek se pomalu otočil zpět do místnosti.

„Co máte na mysli?“

„Jistě není třeba zacházet do detailů,“ předl hrabě s příjemným úsměvem. „Je nutné hledat toho, komu zločin prospěje, tak se to říká, že? Je známo, že nedávno jste velmi potřeboval peníze.“

Derek se zasmál.

„Jestli je to všechno –“ řekl opovržlivě.

Ale hrabě potřásl hlavou.

„Ale to není všechno, můj milý pane. Nepřišel bych za vámi, kdybych neměl dokonalejší a podrobnější informace než vy. Není příjemné, monsieur, být uvězněn a vyšetřován pro vraždu.“

Derek šel až k němu. Jeho obličej vyjadřoval tak zuřivý vztek, že hrabě nechtěně udělal krok či dva zpátky.

„Vy mně vyhrožujete?“ zeptal se Derek rozzlobeně.

„Už o tom nic víc neuslyšíte,“ ujistil ho hrabě.

„Ze všech obrovských lží, které jsem kdy slyšel –“

Hrabě zdvihl bílou ruku.

„Mýlíte se. To není lež. Abych vás přesvědčil, povím vám tohle. Svou informaci jsem získal od určité dámy. Je to ona, kdo má nevyvratitelný důkaz, že jste spáchal vraždu.“

„Ona? Kdo?“

„Mademoiselle Mirelle.“

Derek se stáhl jako bleskem zasažený.

„Mirelle,“ zamumlal.

Hrabě využil výhody překvapení.

„Pakatel jednoho sta tisíc franků,“ řekl. „Nepožádám o víc.“

„Cože?“ zeptal se Derek nepřítomně.

„Říkal jsem, monsieur, že pakatel jednoho sta tisíce franků uspokojí mé svědomí.“

Zdálo se, že se Derek vzpamatoval. Podíval se vážně na hraběte.

„Rád byste znal mou odpověď hned?“

„Když budete tak laskav, monsieur.“

„Tak tady ji máte. Můžete jít k čertu. Jasný?“

Derek nechal hraběte, příliš překvapeného, než aby mohl promluvit, otočil se na podpatku a vyšel rázným krokem z místnosti.

Venku zavolal taxi a rozjel se k Mirellině hotelu. Dozvěděl se, že tanečnice právě přišla. Derek podal zřízenci svoji vizitku.

„Vezměte tohle mademoiselle a zeptejte se, jestli mě přijme.“

Uplynula jen krátká chvíle a Derek byl vybídnut, aby následoval poslíčka.

Závan exotického parfému zaútočil na Derekovy nozdry, když překročil práh Mirellina apartmá. Pokoj byl plný karafiátů, orchidejí a mimózy. Mirelle (stála u okna v krajkovém župánu. Přicházela

mu naproti, ruce vztažené. „Dereku – ty jsi ke mně přišel. Věděla jsem, že ito uděláš.“

Odstrčil přilnavé ruce a tvrdě se na ni podíval. „Proč jsi za mnou poslala hraběte de la Roche?“ Podívala se na něj s údivem, který vypadal opravdově.

„Já? Poslala k tobě hraběte de la Roche? Ale proč?“ „Zřejmě – kvůli vydírání,“ řekl Derek vztekle. Znovu se dívala vyjeveně. Pak se náhle usmála kývla hlavou.

„Ovšem. To se dalo čekat. To by udělal, je to ten p. Mohla jsem to vědět. Ne, skutečně, Dereku, íeposlala jsem ho.“

Díval se na ni pronikavě, jako by chtěl číst v její íysli.

„Povím ti to,“ řekla Mirelle, „styším se, ale řeknu ti to. Ten den, chápeš, jsem byla šílená zlostí, íočista šílená –“ udělala výmluvné gesto. „Nemám právě trpělivou povahu. Chci se ti pomstít, a tak jdu hraběti de la Roche a říkám mu, aby šel na policii, a říkám to a to, tak a tak. Ale nemusíme se bát, eku. Neztratila jsem hlavu úplně. Důkaz zůstává na mně samotné. Policie nemůže dělat nic bez mého slova; rozumíš? A teď – teď?“

Usadila se blízko něho a dívala se na něj dojatýma očima.

Hrubě ji od sebe odstrčil. Stála tam, hrud' se jí dmula, oči se zúžily na kočičí štěrbiny.

„Bud' opatrný, Dereku, bud' velice opatrný. Přišel jsi ke mně zpátky, že?“

„Nikdy k tobě nepřijdu zpátky,“ odpověděl Derek pevně.

„Ach!“

Více než kdy jindy vypadala tanečnice jako kočka. Oční víčka se jí chvěla.

„Tak je tu jiná žena? Ta, se kterou jsi onehdy obědval. Mám pravdu?“

„Požádal jsem tu dámu, aby si mne vzala. Měla bys to vědět.“

„Ta upejpavá Angličanka! Myslíš, že s tím budu jen chvílku souhlasit? Ach ne.“ Její krásné pružné tělo se chvělo. „Poslouchej, Dereku, vzpomínáš si na rozhovor, který jsme měli v Londýně? Řekl jsi, že jediná věc, která by tě mohla zachránit, je smrt tvé ženy. Litoval jsi, že je tak zdravá. Pak se ti v mozku uhnízdil nápad s nehodou. A nejen s nehodou.“

„Předpokládám,“ řekl Derek opovržlivě, „že tohle byl ten rozhovor, který jsi zopakovala hraběti de la Roche.“

Mirelle se zasmála.

„Jsem snad hlupák? Mohla by policie něco dělat s tak neurčitou historkou, jako je tahle? Podívej – dám ti poslední šanci. Necháš tu Angličanku. Vráťíš se ke mně. A potom, *chéri*, nikdy, nikdy ani nezašeptám –“

„Nezašeptáš co?“

Něžně se usmála. „Myslel sis, že tě nikdo nevidí – ale já jsem tě viděla, Dereku, *mon ami*, viděla jsem tě vycházet z kupé tvé ženy právě před tím, než té noci vlak dojel do Lyonu. A vím ještě víc. Víím, že když jsi vyšel z jejího kupé ven, byla mrtvá.“

Zíral na ni. Potom, jako člověk ve snu, se velmi pomalu otočil a krokem poněkud nejistým vyšel ven z místnosti.

KAPITOLA XXVI.

Varování

„A tak už to je,“ řekl Poirot, „že jsme dobří přátelé a jeden před druhým nemáme žádné tajemství.“

Katherine otočila hlavu, aby se na něj podívala. V jeho hlase bylo něco, nějaký spodní vážný tón, který předtím neslyšela.

Seděli v zahradách Monte Carla. Katherine tam přijela se svými přáteli a narazili při příjezdu téměř okamžitě na Knightona a Poirota. Lady Tamplinová se zmocnila Knightona a zaplavila ho vzpomínkami, z nichž většina, jak je podezřívala Katherine, byla vymyšlená. Odešli společně, lady Tamplinová s rukou na paži mladého muže. Knighton vrhl pár pohledů dozadu přes rameno a Poirotovy oči se trochu třpytily, když to uviděl.

„Ovšemže jsme přátelé,“ souhlasila Katherine.

„Od začátku jsme byli jeden druhému sympatičtí,“ uvažoval Poirot.

„Když jste mi řekl, že ‚*roman policier*‘ se vyskytuje v opravdovém životě.“

„A měl jsem pravdu, nebo ne?“ vybídl ji důrazně ukazováčkem. „Tady jsme uprostřed jednoho z nich. Pro mne je to přirozené – je to moje *métier* – ale pro vás je to jiné. Ano,“ dodal přemýšlivým tónem, „pro vás je to jiné.“

Ostře se na něho podívala. Bylo to, jako by ji varoval a označoval jí nějakou hrozbu, kterou sama neviděla.

„Proč říkáte, že jsme uprostřed jednoho z nich? Je pravda, že jsem hovořila s paní Ketteringovou právě předtím, než zemřela, ale teď – teď už je to všechno pryč. Dál už s tím případem spojena nejsem.“

„Ale mademoiselle, mademoiselle, můžeme kdy říci, skoncoval jsem s tím nebo s tím?“

Katherine se mu vzdorovitě podívala tvář v tvář.

„Co je to?“ zeptala se. „Zkoušíte mi něco říci – sdělit mi to. Ale já nejsem na luštění nárážek dost chytrá. Byla bych mnohem raději, kdybyste řekl cokoli, co musíte říci, přímo.“

Poirot se na ni smutně podíval. „*Ah, mais c'est anglais, ça,*“ zamumlal, „všechno černé a bílé, všechno jasně vymezeno a přesně určeno. Ale život, ten není takový, mademoiselle. Jsou věci, které ještě neexistují, ale už vrhají před sebou stín.“

Dotkl se lehce svého obočí velikánským hedvábným kapesníkem a pravil: „Hle, stávám se poetickým. Nemluvme, jak říkáte, jenom o faktech. A mluvíme-li o faktech, řekněte mi, co si myslíte o majoru Knightonovi.“

„Skutečně se mi velice zamlouvá,“ odpověděla Katherine vřele, „je opravdu zajímavý.“

Poirot vzdychl.

„Copak je?“ zeptala se Katherine.

„Odpovídáte tak srdečně,“ řekl Poirot. „Kdybyste řekla neutrálním hlasem Ach, docela dobrý, eh bien, víte, byl bych více spokojen.“

Katherine neodpověděla. Cítila se poněkud nepříjemně. Poirot zasněně pokračoval:

„A přece, kdo ví? *Les femmes*, ty mají tolik způsobů, jak zastříti, co cítí – a srdečnost je možná stejně dobrý způsob jako jiné.“

Vzdychl.

„Nevím –“ začala Katherine.

Přerušil ji.

„Nevíte, proč jsem tak dotěrný, mademoiselle? Jsem starý muž a tu a tam – ne příliš často – se setkám s někým, na jehož prospěchu mi záleží. My

jsem přátelé, mademoiselle. Sama jste to řekla. A to je právě to - rád bych vás viděl šťastnou."

Katherine hleděla přímo před sebe. Měla s sebou stínítko proti slunci a jeho hranou kreslila malé vzorky ve šterku u svých nohou.

„Zeptal jsem se vás na majora Knightona, teď se vás zeptám na někoho jiného. Máte ráda pana De-reka Ketteringa?"

„Sotva ho znám," odpověděla Katherine.

„To není odpověď, tohleto."

„Myslím, že je."

Podíval se na ni, překvapen něčím v jejím tónu. Pak vážně a pomalu pokývl hlavou.

„Možná máte pravdu, mademoiselle. Podívejte se, já, který tu s vámi mluvím, jsem toho ve světě viděl spoustu a vím, že pravda může být různá. Dobrý muž může být zničen láskou ke špatné ženě, ale i špatný muž může být stejně tak zničen svou láskou k dobré ženě."

Katherine prudce vzhlédla.

„Když říkáte zničen -"

„Myslím to z jeho hlediska. Člověk může být z celého srdce zaujat zločinem stejně jako čímkoli jiným."

„Pokoušíte se mě varovat," pronesla Katherine hlubokým hlasem. „Před kým?"

„Nemohu nahlédnout do vašeho srdce, mademoiselle; nemyslím si, že byste mě nechala, i kdybych mohl. Řeknu jen tohle. Existují muži, kteří mají pro ženy podivné kouzlo."

„Hrabě de la Roche," řekla Katherine s úsměvem.

„Jsou jiní - mnohem nebezpečnější než hrabě de la Roche. Mají vlastnosti, které se líbí: bezstarostnost, odvahu, smělost. Jste okouzlena, mademoiselle; vidím to, ale myslím, že to není nic víc. Doufám v to. Vaše city jsou dost ryzí, ale muž, o kterém mluvím -"

„Ano?"

Vstal a díval se na ni shora. Pak promluvil pevným, rozhodným hlasem:

„Vy byste možná mohla milovat zloděje, mademoiselle, ale ne vraha.“

Když to řekl, prudce se otočil a opustil ji.

Slyšel, jak se zajíkla, ale nevěnoval tomu pozornost. Řekl, co říci zamýšlel. Nechal ji tam, aby se zamyslela nad jeho jasným sdělením.

Derek Kettering, který vyšel z kasina na denní světlo, uviděl, jak sedí sama na lavičce, a připojil se k ní.

„Hrál jsem," prozradil s lehkým úsměvem, „neúspěšně jsem hrál. Prohrál jsem všechno, tedy - co jsem měl s sebou.“

Katherine se na něj znepokojeně podívala. Byla si najednou vědoma něčeho nového v jeho chování, nějakého skrytého vzrušení, které se prozrazovalo spoustou drobných příznaků.

„Myslela bych si, že jste byl vždycky hráč. Duch hry vám sluší.“

„Každý den a na každý způsob hráč? Skoro máte pravdu. A vy v tom nic povzbuzujícího nenacházíte? Riskovat všechno na jeden hod - tomu se nic nevyrovná.“

I když sama věřila, že je klidná a netečná, přesto Katherine pocítila slabé zachvění.

„Chci s vámi mluvit," řekl Derek, „a kdo ví, kdy budu mít další možnost. Koluje tu mínění, že jsem zabil svou ženu -, prosím, nepřerušujte mě. Je to absurdní, ovšem." Na chvíli se odmlčel, pak pokračoval rozvážněji. „Při jednání s policií a místními úřady jsem musel předstírat - nu - jistou slušnost. Před vámi raději nic nepředstírám. Chtěl jsem vyženit peníze. Rozhlížel jsem se po penězích, když jsem potkal Ruth van Aldinovou. Vypadala jako madona, a já - inu - učinil jsem všechna možná dobrá předsevzetí - a byl jsem hořce zklamán. Moje žena milovala jiného muže, když si mne vzala. O mne neměla v nejmenším zájem. Ach, já si nestěžuji; ta věc byla naprosto úctyhodný, výhodný obchod. Ona chtěla titul a já peníze. Potíže nastaly kvůli její americké vypočítavosti. Ani za mák o mne nedbala, přitom vyžadovala, abych ji neustále obskakoval. Opět a opět byla tak hodná, že mi připomínala, jak si mě koupila a že jí patřím. Dosáhla toho, že jsem se k ní choval hanebně. Můj tchán vám to poví a má docela

pravdu. Těsně před její smrtí jsem byl postaven tváří v tvář absolutní pohromě.“ Náhle se zasmál. „Člověk je postaven tváří v tvář absolutní pohromě, když stojí proti muži, jako je Rufus van Aldin.“

„A pak?“ zeptala se Katherine hlubokým hlasem.

„A pak,“ pokrčil Derek rameny, „byla Ruth zavražděna – velice příhodně.“

Zasmál se a zvuk jeho smíchu Katherine zranil. Trhla sebou.

„Ano,“ řekl Derek. „Co říkám, není příliš vkusné. Ale je to celá pravda. Nyní vám chci říct něco víc. Od první chvíle, kdy jsem vás spatřil, jsem věděl, že jste pro mne jedinou ženou na světě. Já – já se vás bál. Myslel jsem si, že byste mi mohla přinést smůlu.“

„Smůlu?“ zeptala se Katherine ostře.

Hleděl na ni. „Proč vás to překvapuje?“

„Myslela jsem na věci, které mi řekli lidé.“

Derek se náhle zašklebil: „Budou vám toho o mně říkat spoustu, drahoušku, a většina z toho bude pravda. Ano, a horší věci také – věci, které já vám nikdy neřeknu. Vždycky jsem byl hráč – a párkrát jsem taky vyhrál. Nebudu se vám zpovídat teď ani nikdy jindy. S minulostí je konec. Chci, abyste věřila jediné věci. Přísahám vám ve vši vážnosti, že jsem nezabil svou ženu.“

Řekl ta slova dost vážně, a přece v nich bylo něco divadelního. Setkal se s jejíma usouzenýma očima a pokračoval:

„Vím. Tenkrát jsem lhal. Bylo to kupé mojí ženy, do kterého jsem vešel.“

„Ano,“ řekla Katherine.

„Je těžké vysvětlit, proč jsem šel dovnitř, ale zkusím to. Udělal jsem to impulzivně. Víte, víceméně jsem svoji ženu špehoval. Ve vlaku jsem se držel stranou. Mirelle mi řekla, že moje žena se s hráčem de la Roche setká v Paříži. Nu, pokud jsem viděl dobře, nestalo se to. Styděl jsem se a najednou jsem si pomyslel, že by bylo dobré vyříkat si to s ní jednou provždy, proto jsem k ní šel.“ Odmlčel se.

„Ano,“ řekla Katherine jemně. „Ruth ležela na lavici a spala – obličej měla ode mne odvrácený – viděl jsem jen její vlasy. Mohl jsem ji vzbudit, ovšem. Ale najednou jsem pocítil něco úplně jiného. Co po tom všem bylo ještě Sk vyřikání, co jsme oba už stokrát před-

tím neřekli? Vypadala tak mírumilovně, když tam ležela. Opustil jsem kupé tak tiše, jak jsem jen mohl.“

„Proč jste neřekl pravdu policii?“ zeptala se Katherine.

„Protože ještě nejsem úplně blázen. Uvědomuji si od začátku, že z hlediska motivu jsem ideální vrah. Když bych jednou přiznal, že jsem byl v jejím kupé právě před tím, než byla zavražděna, jim by to jedinou provždy stačilo.“ „Ano.“

Ano? Nemohla s tím souhlasit. Cítla magnetickou přitažlivost Derekovy osobnosti, ale bylo v ní něco, co odporovalo, drželo ji zpět... „Katherine –“ „Já –“

„Víte, že mám o vás zájem. Myslíte, že byste mohla...?“

„Já – já nevím.“

Slabost. Ano – ne, nic jiného. Kdyby – kdyby jen –

Vrhla divoký pohled kolem, jako kdyby hledala něco, co by jí pomohlo. Tváře se jí jemně zbarvily, když k nim s kulháním spěchal po pěšině vysoký, hezký muž – major Knighton.

V jejím hlase zněla úleva a nečekaná vřelost, když ho zdravila.

Derek stál, zamračený, obličej temný jako bouřkový mrak.

„Lady Tamplinová se znepokojuje?“ řekl lehce. „Musím se k ní připojit a dopřát jí svou přítomnost.“

Otočil se na podpatku a zanechal je tam spolu.

Katherine se opět posadila. Srdce jí rychle a nepravidelně bilo, ale jak tam seděla a mluvila o běžných věcech s tichým, poněkud stydlivým mužem vedle sebe, vrátilo se jí sebeovládání.

Potom si šokované uvědomila, že Knighton jí také otevírá své srdce, jinak a více než Derek.

Stydlěl se a koktal. Namáhavě hledal slova.

„Od prvního okamžiku, kdy jsem vás viděl – já – neměl bych promluvit tak brzy – ale monsieur van Aldin může kterýkoli den odjet a už bych neměl jinou příležitost. Víím, že tak brzy se o mne zajímat nemůžete – to je nemožné. Opovažuji se říci, že je to z mé strany troufalost. Mám svůj majetek, ale ne moc velký – ne, prosím, neodpovídejte teď. Víím, jaká by byla vaše odpověď. Ale pro případ, že bych náhle odjel, jsem jen chtěl, abyste věděla – že mám o vás zájem.“

Byla otřesená – dojatá. Jeho chování bylo tak něžné a působivé.

„Je tu ještě jedna věc. Chtěl jsem jen říci, že kdyby – kdybyste se někdy octla v nesnázích, cokoli bych mohl udělat –“

Vzal její ruku do své, chvilku ji pevně držel, pak ji pustil a kráčet rychle pryč, směrem ke Kasinu, aniž se otočil zpátky.

Katherine seděla úplně tiše, dívala se za ním. Derek Kettering – Richard Knighton – dva muži tak různí – tak velice různí. V Knightonovi bylo něco přívětivého, přívětivého a spolehlivého. Pokud se týká Dereka –

Náhle měla Katherine podivný pocit. Cítila, že už nesedí na lavičce v zahradách Kasina sama, ale že někdo je vedle ní. Ten někdo byla mrtvá žena, Ruth Ketteringová. Měla zároveň dojem, že Ruth jí chce usilovně něco říci. Dojem byl tak silný, že ho nemohla zahnat. Cítila naprosto jistě, že duch Ruth Ketteringové se jí pokouší sdělit něco životně důležitého. Pocit se rozplynul. Katherine vstala, trochu se třesouc. Co to bylo, co chtěla Ruth Ketteringová tak naléhavě říci?

KAPITOLA XXVII.

Rozhovor s Mirelle

Když Knighton opustil Katherine, pokračoval v hledání Hercula Poirota, až ho našel v místnostech Kasina, bezstarostně umisťujícího nejnižší sázku na sudá čísla. Když se k němu Knighton připojil, vyšlo právě číslo 33 a Poirotova sázka byla odmetena.

„Smůla!“ zalitoval Knighton. „Hodláte znovu vsadit?“

Poirot potřásl hlavou.

„Ne teď.“

„Cítíte kouzlo hry?“ zeptal se zvědavě Knighton.

„Ne z rulety.“

Knighton na něj vrhl rychlý pohled. Jeho vlastní obličej náhle jako by zestaral. Promluvil s přestávkami, s nádechem úcty.

„Rád bych věděl, jste-li zaneprázdněn, monsieur Poirote? Na něco bych se vás rád zeptal.“

„Jsem vám k službám. Půjdeme ven? Na slunci je příjemně.“

Vyšli společně ven a Knighton se zhluboka nadechl.

„Mám rád Riviéru,“ řekl. „Poprvé jsem sem přijel před dvanácti lety, za války, když jsem byl poslán do nemocnice lady Tamplinové. Bylo to jako ráj, přijít z Flander sem.“

„Muselo to tak být,“ usmál se Poirot.

„Jak dávno už se to zdá být od války!“ uvažoval Knighton.

Kousek cesty prošli tiše.

„Máte něco na srdci?“ zeptal se Poirot.

Knighton se na něj podíval trochu překvapeně.

„Ano, ačkoli nevím, jak to víte vy.“

„Zdá se to jasné,“ řekl Poirot suše.

„Nevěděl jsem, že je to tak zřejmé.“

„Je to moje práce, pozorovat výraz tváře,“ vysvětlil malý muž důstojně.

„Řeknu vám, monsieur Poirote, slyšel jste o té tanečnici – Mirelle?“

„O té, co je *chère amie* monsieur Dereka Ketteringa?“

„Ano, to je ona; a když to víte, porozumíte tomu, že pan van Aldin má proti ní přirozeně předsudky. Napsala mu, žádala ho o rozhovor. Nařídil mi napsat příkré odmítnutí, což jsem ovšem udělal. Dnes ráno přišla do hotelu a poslala nahoru navštívenku, tvrdila, že je to naléhavé a životně důležité a že chce ihned navštívit pana van Aldina.“

„To je zajímavé,“ podotkl Poirot.

„Pan van Aldin zuřil. Řekl mi znovu, abych ji odmítl. Opovážil jsem se s ním nesouhlasit. Zdálo se mi, že ta žena by nám mohla dát cenné informace. Víme, že byla v Modrém vlaku, a možná viděla nebo slyšela něco, co by mohlo být pro nás životně důležité vědět. Nesouhlasíte se mnou, monsieur Poirote?“

„Naopak,“ kývl Poirot. „Monsieur van Aldin, mohu-li to tak říci, se zachoval neobyčejně hloupě.“

„Jsem rád, že se na tu věc díváte takhle,“ řekl tajemník. „Teď vám něco povím, monsieur Poirote. Cítil jsem tak silně nemoudrost přístupu pana van Aldina, že jsem sešel soukromě dolů a promluvil s tou dámou sám.“

„*Eh bien?*“

„Potíž byla v tom, že trvala na návštěvě samotného pana van Aldina. Zmírnil jsem jeho vzkaz, jak jen bylo možné. Ve skutečnosti – abych byl upřímný – jsem jí řekl něco úplně jiného. Řekl jsem, že pan van Aldin je příliš zaneprázdněn na to, aby ji v přítomné době mohl přijmout, ale že může cokoli, co by mu chtěla sdělit, povědět mně. K tomu se ovšem nepřiměla a odešla, aniž řekla něco dalšího. Ale já mám silný dojem, monsieur Poirote, že ta žena něco ví.“

„Tohle je vážné,“ řekl tiše Poirot. „Víte, kde bydlí?“

„Ano.“ Knighton vyslovil jméno hotelu.

„Dobrá,“ rozhodl se Poirot, „hned tam půjdeme.“

Tajemník vypadal pochybovačně.

„A pan van Aldin?“ tázal se.

„Monsieur van Aldin je neústupný muž,“ poznamenal Poirot suše. „S neústupnými lidmi se nehádám. Jednám jim navzdory. Půjdeme tu dámu neprodleně navštívit. Řeknu jí, že jste zmocněn monsieur van Aldinem jednat za něj, a vy se dobře pohlídáte, abyste mi neodporoval.“

Vypadalo to, že je Knighton stále trochu na pochybách, ale Poirot na jeho váhání nebral zřetel.

V hotelu jim řekli, že mademoiselle je přítomna, a Poirot jí poslal jak svou, tak Knightonovu navštívenku s poznámkou „od monsieur van Aldina“.

Sdělili jim obratem, že mademoiselle Mirelle je přijme.

Když byli uvedeni do apartmá tanečnice, Poirot se ihned ujal vedení.

„Mademoiselle,“ pronesl a velmi hluboko se uklonil, „jsme zde v zastoupení monsieur van Aldina.“

„Ach! A proč nepřišel sám?“

„Je indisponován,“ řekl Poirot prolhaně, „postihlo ho bolení v krku, ale já jsem zmocněn jednat za něho, stejně jako major Knighton, jeho tajemník. Nedáte-li ovšem přednost tomu, čekat čtrnáct dní nebo i déle.“

Byla-li tu jedna věc, kterou si byl Poirot jist, pak to byla skutečnost, že temperamentní žena jako Mirelle slovo „čekat“ neznala.

„*Eh bien*, budu mluvit, pánové,“ vykřikla. „Byla jsem trpělivá. Zadržela jsem svoji ruku. A proč? Abych byla urážena! Ano, uráže-

na! Oh! Myslí, že bude takhle hrozit Mirelle? Odhodí ji jako starou rukavici? Říkám vám, mne se nikdy muži nezbavovali. Já jsem se zbavovala jich.“

Chodila po pokoji sem a tam, štíhlé tělo se třásl vzteky. Jejím volnému přecházení překážel malý stolek, a tak jím mrštila do kouta, až z něj litaly třísky.

„Tohleto mu udělám,“ křičela. „Tohleto!“

Zvedla skleněnou misku naplněnou liliemi a hodila ji do krbu, kde se roztříštila na tisíc kousků.

Knighton se na ni díval s chladným britským nesouhlasem. Cítil se zmaten a bylo mu trapně. Poirot naopak vychutnával důkladně tuto scénu se zářícíma očima.

„Ach, ona je velkolepá!“ vykřikl. „To stojí za podívanou!“

„Jsem umělkyně,“ řekla Mirelle, „a každý umělec má temperament. Říkala jsem Derekovi, aby si dal pozor, ale on neposlechl.“ Otočila se náhle na Poirota. „Je to pravda, že se chce oženit s tou anglickou slečnou?“

Poirot zakašlal.

„On m’a dit,“ zamumlal, „že ji vášnivě obdivuje.“

Mirelle k nim přistoupila.

„Zavraždil svou ženu,“ ječela. „Tak – teď to víte! Řekl mi předeem, že to udělá. Dostal se do *impasse*, do slepé uličky – zvolil nejllehčí cestu ven.“

„Vy říkáte, že monsieur Kettering zavraždil svoji ženu?“

„Ano, ano, ano. Cožpak jsem vám to neřekla?“

„Policie,“ mumlal Poirot, „bude potřebovat důkaz toho – é – tvrzení.“

„Říkám vám, že jsem ho viděla vycházet z jejího kupé tu noc ve vlaku.“

„Kdy?“ zeptal se Poirot ostře.

„Právě než vlak dojel do Lyonu.“

„Odpřísáhnete to, mademoiselle?“

Byl to jiný Poirot, který teď promluvil, bdělý a rozhodný.

„Ano.“

Chvilí bylo ticho. Mirelle těžce oddechovala a její oči, vyzývavé i polekané, bloudily z jednoho muže na druhého.

„To je vážná věc, mademoiselle,“ oslovil ji detektiv. „Uvědomujete si, jak vážná?“

„Ovšemže ano.“

„To je dobře,“ řekl Poirot. „Proto chápete, mademoiselle, že nesmíme ztrácet čas. Snad nás hned doprovodíte do úřadu smírčího soudce.“

Mirelle se zarazila. Váhala, ale – jak Poirot předvídal – neměla žádnou výmluvu, kterou by unikla.

„Dobře,“ zamumlala. „Přinesu si kabát.“

Ponechání společně o samotě, Poirot a Knighton pohlédli jeden na druhého.

„Je nezbytné jednat, zatímco – jak to říkáte? – je želízko žhavé,“ vysvětloval Poirot. „Je temperamentní, za hodinu bude možná litovat a bude si přát stáhnout se zpátky. Za každou cenu tomu musíme předejít.“

Mirelle se znovu objevila, zahalená do sametového přehozu písčové barvy, lemovaného leopardí kůží. Sama vypadala jako leopardice, snědá a nebezpečná. Její oči dosud planuly zlostí a odhodláním.

Našli monsieur Cauxe a smírčího soudce pohromadě. Pár stručných úvodních slov Poirotových, a mademoiselle Mirelle byla dvorně požádána, aby vypověděla svůj příběh. Udělala to, většinou týmiž slovy jako před chvílí, přece však se více ovládala.

„To je neobvyklý příběh, mademoiselle,“ řekl pomalu monsieur Carrège. Opřel se v židli, upravil si skřípec a podíval se jím dychtivě a pátravě na tanečnici.

„Vy chcete, bychom věřili, že monsieur Kettering se vám skutečně vychloubal zločinem předem?“

„Ano, ano. Je příliš zdravá, řekl. Jestli má umřít, musí to být nehoda – a on že to všechno zařídí.“

„Jste si vědoma, mademoiselle,“ zeptal se monsieur Carrège přísně, „že dokazujete svou spoluvinu?“

„Já? Ani v nejmenším, monsieur. Ani na chvíli jsem to tvrzení nebrala vážně. Ach ne, skutečně! Já znám muže, monsieur; říkají spoustu divokých věcí. Byl by to zvláštní stav věcí, jestliže by se člověk rozhodl vzít všechno, co řekli, doslova.“

Smírčí soudce zvedl obočí.

„Máme to tedy brát tak, že jste považovala hrozby monsieur Ketteringa za pouhá planá slova? Smím se zeptat, mademoiselle, co způsobilo, že jste se vzdala svého angažmá v Londýně a vyjela si na Riviéru?“

Mirelle se na něj podívala dojatýma černýma očima.

„Přála jsem si být s mužem, kterého miluji,“ odpověděla jednoduše. „Bylo to tak nepřírozené?“

Poirot ji jemně přerušil otázkou.

„Bylo to tedy na přání monsieur Ketteringa, že jste ho doprovázela do Nice?“

Zdálo se, že Mirelle má menší potíže s tím, jak na to odpovědět. Znatelně váhala, než promluvila. Když to udělala, chovala se zpupně a bezohledně zároveň.

„V takových případech dělám, co je mi libo, monsieur,“ řekla.

Že to vlastně nebyla žádná odpověď, toho si povšimli všichni tři muži. Neřekli nic.

„Kdy jste si poprvé pomyslela, že monsieur Kettering zavraždil svou ženu?“

„Jak vám říkám, monsieur, viděla jsem monsieur Ketteringa vycházet z kupé jeho manželky, právě než vlak vjel do Lyonu. Na jeho obličeji byl výraz – ach! V té chvíli jsem tomu nemohla rozumět – pohled vystrašený a hrozný zároveň. Nikdy na to nezapomenu.“

Pronikavě zvýšila hlas a rozhodila rukama v extravagantním gestu.

„Přesně tak,“ přikývl monsieur Carrège.

„Potom, sotva jsem zjistila, že madame Ketteringová byla mrtvá, když vlak opustil Lyon, pak – pak jsem věděla!“

„A přece – nešla jste na policii,“ řekl komisař mírně.

Mirelle se na něj podívala okouzlujícím pohledem; jasně vychutnávala roli, kterou hrála.

„Mám zradit svého milence?“ zeptala se. „Ach ne; nežádejte po ženě, aby to udělala.“

„Nicméně teď –“ narážel monsieur Caux.

„Ted je to jiné. Zradil mě! Mám to v tichosti strpět?“

Smírčí soudce ji zarazil.

„No tak, no tak,“ mumlal chláholivě.

„A teď, mademoiselle, si přečtete výpověď, kterou jste učinila, přehlédněte, zda je správná, a podepište ji.“

Mirelle s dokumentem neztrácela čas.

„Ano, ano,“ řekla, „je to správně.“ Vstala. „Už mě nepotřebujete, messieurs?“

„Momentálně ne, mademoiselle.“

„A Derek bude uvězněn?“

„Neprodleně, mademoiselle.“

Mirelle se krutě zasmála a ještě úžeji se zahalila do svého kožesinového přehozu.

„Měl na to myslet, nežli mě urazil,“ vykřikla.

„Je tu jedna drobná věc,“ zakašlal omluvně Poirot, „jen záležitost detailu.“

„Ano?“

„Co vás přivádí k myšlence, že madame Ketteringová byla mrtvá, když vlak opustil Lyon?“

Mirelle se dívala vyjeveně.

„Ale ona b y l a mrtvá!“

„Ano?“ ? „Ano, ovšem. Já –“

Náhle ztichla. Poirot ji pozorně sledoval a viděl ostražitý pohled, který se jí objevil v očích.

„Řekli mi to. Každý to říká.“

„Ach,“ pronesl Poirot, „nebyl jsem si vědom, že se o tom faktu zmínil někdo mimo náš úřad.“

Mirelle byla trochu zmatená.

„Člověk slyší tyhle věci,“ řekla nejistě, „kolují. Někdo mi to povídal. Nemohu si vzpomenout, kdo to byl.“

Pohnula se směrem ke dveřím. Monsieur Caux vyskočil, aby jí otevřel, a když je otevíral, ozval se Poirotův laskavý hlas ještě jednou.

„A klenoty? Promiňte, mademoiselle. Můžete mi říci něco o nich?“

„Klenoty? Jaké klenoty?“

„Rubíny Kateřiny Veliké. Když jste slyšela tolik, musela jste slyšet i o nich.“

„Nevím nic o žádných klenotech,“ odsekla Mirelle ostře.

Vyšla ven a zavřela za sebou dveře. Monsieur Caux usedl opět do své židle; smířčí soudce vzdychl.

„To je ale dračice!“ řekl. „Ale *diablement chic*. Rád bych věděl, jestli říká pravdu. Myslím, že ano.“

„V jejím příběhu je nějaká pravda, určitě,“ odpověděl Poirot. „Máme o tom svědectví slečny Greyové. Dívala se chodbou chvilku předtím, než vlak dojel do Lyonu, a viděla monsieur Ketteringa vejít do kupé jeho paní.“

„Jeho případ se zdá naprosto jasný,“ povzdychl si komisař. „Stokrát škoda,“ dodal.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Poirot.

„Bylo mou životní touhou dostat hraběte de la Roche na kolena. Tentokrát, ma foi, jsem myslel, že jsme ho dostali. Tenhle druhý – to není tak příliš uspokojující.“

Monsieur Carrège si zamnul nos.

„Jestli něco nepůjde dobře,“ poznamenal obezřetně, „bude to mrzuté. Monsieur Kettering je aristokrat. Dostane se to do novin. Jestli jsme udělali chybu –“ pokrčil věštecky rameny.

„Teď ty klenoty,“ poznamenal komisař. „Co myslíte, že s nimi udělal?“

„Uloupil je, ovšem,“ řekl monsieur Carrège. „Musí mu být značně nepohodlné a je dost nepříjemné s nimi disponovat.“

Poirot se usmál.

„Nemám žádný vlastní nápad, pokud se klenotů týká. Řekněte mi, messieurs, co víte o muži, který si říká Markýz?“

Komisař se vzrušeně naklonil dopředu.

„Markýz,“ opakoval, „Markýz? Vy si myslíte, že je zapleten v téhle aféře, monsieur Poirote?“

„Ptám se vás, co o něm víte.“

Komisař udělal výraznou grimasu.

„Ne tolik, kolik bychom rádi,“ poznamenal smutně. „Pracuje za scénou, rozumíte. Má podřízené, kteří pro něj dělají špinavou práci. Ale on je někdo výše postavený. Tím jsme si jisti. On nepochází ze zločinecké vrstvy.“

„Francouz?“

„A–ano. Aspoň se to domníváme. Ale nejsme si jisti. Pracoval ve Francii, v Anglii, v Americe. Minulý podzim byla série loupeží ve Švýcarsku, které mu byly přisuzovány. Podle všeho je to *grand seigneur*, mluvící francouzsky a anglicky stejně perfektně, a jeho původ je tajemstvím.“

Poirot přikývl a vstal k odchodu.

„Nemůžete nám říci něco víc, monsieur Poirote?“ naléhal komisař.

„V současné době ne,“ řekl Poirot, „ale možná mne čekají zprávy v hotelu.“

Monsieur Carrège vypadal nespokojeně. „Jestli je Markýz namočený v tomhle –“ začal a pak ztichl.

„To mění naše předpoklady,“ postěžoval si monsieur Caux.

„Mé to nemění,“ prohlásil Poirot. „Naopak, myslím si, že to s nimi jde docela dobře dohromady. *Au revoir*, messieurs, jestli dostanu nějakou důležitou zprávu, hned vám ji sdělím.“

S důstojným obličejem kráčel zpět do svého hotelu. Za jeho nepřítomnosti mu přišel telegram. Vyndal z kapsy nůž a otevřel ho. Byl to dlouhý telegram a on jej četl celý dvakrát, než jej schoval do kapsy. Nahoře očekával George svého pána.

„Jsem unaven, Georgi, hodně unaven. Uděláte mi šálek čokolády?“

Čokoláda byla náležitě objednána a přinesena a George ji postavil na stůl svého pána. Jak se tak připravoval k odpočinku, Poirot pronesl:

„Věřím, Georgi, že znáte dobře anglickou aristokracii.“

George se zdvořile usmál.

„Myslím, že mohu říci, že ano, pane,“ odpověděl.

„Předpokládám, že je to váš názor, Georgi, že zločinci stále ještě pocházejí z nižších kruhů.“

„Ne vždycky, pane. S jedním z mladších synů vévody z Devize byly velké potíže. S hanbou opustil Eton a potom způsobil velkou starost v několika případech. Policie nepřijala názor, že se jedná o kleptomani. Velmi chytrý mladý muž, pane, ale zvrhlý skrznastrz, abych tak řekl. Jeho milost ho poslala lodí do Austrálie a slyšel jsem,

že tam byl odsouzen pod cizím jménem. Těžko o něm říci, že byl finančně potřebný.“

Poirot pomalu kývl hlavou.

„Láska ke vzrušení,“ zamumlal, „a někde v mozku o kolečko víc. Ted bych rád věděl –“

Vytáhl telegram z kapsy a znovu si jej přečetl.

„Potom tu byla dcera lady Mary Foxové,“ pokračoval sluha ve vzpomínkách. „Klamala obchodníky způsobem velice šokujícím. Velmi výstražné pro nejlepší rodiny, mohu-li to tak říci, a je mnoho podivných případů, o kterých bych se mohl zmínit.“

„Máte rozsáhlé zkušenosti, Georgi,“ mínil Poirot. „Často se dívám, když jste žil v tak výlučné společnosti, že jste se ponížil a přišel jako sluha ke mně. Přisuzuji to vaší lásce ke vzrušení.“

„Ne přesně, pane,“ řekl George. „Četl jsem v Society Snippets, že vás přijali v Buckinghamském paláci. Hledal jsem nové místo. Jeho veličenstvo, psali, bylo velice blahosklonné a přátelské a smýšlelo velmi vysoce o vašich schopnostech.“

„Ach,“ pravil Poirot, „není nad vlastní názor.“

Chvilku přemýšlel a pak dodal:

„Telefonoval jste mademoiselle Papapolousové?“

„Ano, pane, ona i její otec s vámi rádi dnes večer povečeří.“

Poirot přemýšlivě vzdychl. Vypil svoji čokoládu, postavil šálek a talířek úhledně na podnos a pak spíše sám pro sebe poznamenal:

„Veverka, můj milý Georgi, sbírá oříšky. Strádá si je na podzim, aby je mohla později sníst. Abychom u lidské povahy uspěli, Georgi, musíme se poučit od těch pod námi, ve zvířecím království. Vždycky to tak dělám. Jsem kočkou, pozorující myši díru. Jsem psem, který sleduje pach a vytrvává s čenichem na stopě. A také, můj milý Georgi, jsem veverkou. Uložil jsem jeden malý fakt tady, jeden malý fakt tam. Jdu teď do svého skladiště a vytáhnu jeden speciální oříšek, oříšek, který jsem si odložil – počkejte – před sedmnácti lety. Sledujete mne, Georgi?“

„Těžko bych věřil tomu, pane,“ poznamenal George, „že by ořechy vydržely tak dlouho, ačkoli je možné, že se zavařovacími lahve-mi se dají dělat pravé divy.“

Poirot se na něj podíval a usmál se.

KAPITOLA XXVIII.

Poirot si hraje na veverku

Poirot vyjel na svou schůzku záměrně s třičtvrtěhodinovým předstihem. Auto ho neodvezlo přímo do Monte Carla, ale k domu lady Tamplinové v Cap Martin, kde se stavil pro slečnu Greyovou. Dámy se oblékaly a Poirot byl uveden do malého salonu, aby počkal, a sem za ním po třech či čtyřech minutách přišla Lenox Tamplinová.

„Katherine ještě není úplně hotová,“ oznámila. „Mám jí předat vzkaz, nebo počkáte, až sejde dolů?“

Poirot se na ni přemýšlivě podíval. Odpověděl až za chvíli, jako kdyby nad jeho rozhodováním viselo něco velice těžkého. Zjevně mu odpověď na takovou jednoduchou otázku vadila.

„Ne,“ řekl konečně. „Ne, já si nemyslím, že je nezbytné, abych čekal na mademoiselle Katherine. Myslím, že bude možná lepší, když čekat nebudu. Tyhle věci jsou někdy těžké.“

Lenox zdvořile čekala s obočím lehce zdviženým.

„Mám pár zpráv,“ pokračoval Poirot. „Možná že je řeknete své přítelkyni. Monsieur Kettering byl dnes večer zatčen pro vraždu své ženy.“

„Vy chcete, abych Katherine řekla tohle?“ zeptala se Lenox. Dýchala namáhavě, jako kdyby byla běžela; Poirot si všiml, že má bílý a napjatý obličej.

„Chcete-li, mademoiselle.“

„Proč?“ zeptala se Lenox. „Myslíte, že to Katherine zdrtí? Myslíte, že ji to zajímá?“

„Nevím, mademoiselle,“ řekl Poirot. „Podívejte, přiznám to otevřeně. Obvyklejné vím všechno, ale v tomto případě, já – nu, nevím. Vy možná víte víc než já.“

„Ano,“ odpověděla Lenox, „vím – ale stejně vám to neřeknu.“

Chvilí mlčela, tmavé obočí svažující se v zamračení.

„Vy věříte tomu, že to udělal?“ zeptala se úsečně.

Poirot pokrčil rameny. „Policie to říká.“

„Ach,“ řekla Lenox, „uhýbáte, co? Takže je tu něco...“

Dál byla zticha a mračila se. Poirot řekl laskavě: „Znáte Dereka Ketteringa dlouho, že?“

„Od doby, kdy jsem byla ještě dítě,“ odpověděla Lenox drsným hlasem. Poirot několikrát pokývl hlavou, aniž promluvil.

Lenox odsunula prudkým pohybem židli a posadila se na ni, s lokty na stole a obličejem podepřeným rukama. Seděla tak a dívala se přes stůl přímo na Poirota.

„Co na něj mají?“ uvažovala. „Motiv, předpokládám. Možná po její smrti přišel k penězům.“

„Přišel ke dvěma milionům.“

„Musí v tom být ještě něco,“ trvala na svém Lenox. „Cestoval stejným vlakem, ale – to by samo o sobě nestačilo.“

„Cigaretové pouzdro s písmenem K, které nepatřilo paní Ketteringové, našli v jejím kupé a dva lidé ho viděli vstupovat do kupé a vycházet ven, než vlak přijel do Lyonu.“

„Kteří dva lidé?“

„Vaše přítelkyně mademoiselle Greyová a mademoiselle Mirelle, tanečnice.“

„A co na to řekl on, Derek?“ tázala se Lenox ostře.

„Popírá, že by byl vůbec vstoupil do kupé své ženy,“ odpověděl Poirot.

„Hlupák!“ řekla Lenox rázně a zamračila se. „Právě před Lyonem, říkáte? Copak nikdo neví, kdy – kdy zemřela?“

„Lékařské svědectví nemusí být zcela určité,“ vysvětloval Poirot. „Kloníme se k tomu, že smrt nastala, až když vlak opustil Lyon. Víme, že pár minut po opuštění Lyonu byla madame Ketteringová mrtvá.“

„Jak to víte?“

Poirot se poněkud zvláště pro sebe usmál.

„Někdo jiný vešel do jejího kupé a našel ji mrtvou.“

„A nikdo nezburcoval vlak?“

„Ne.“

„Proč?“

„Nepochybně měl své důvody.“

Lenox se na něj ostře podívala.

„Znáte důvod?“

„Myslím, že – ano.“

Lenox seděla a převracela vše ve své mysli. Poirot ji potichu pozoroval. Nakonec vzhlédla. Tváře jí zčervenaly a oči zářily.

„Myslíte, že ji musel zabít někdo z vlaku, ale tak to vůbec nemuselo být. Co brání v činu někomu, kdo se ve vlaku octl až v Lyonu? Mohli jít hned do jejího kupé, uškrtit ji a vzít rubíny a opět opustit vlak, aniž je kdo viděl. Mohla být zavražděna, zatímco vlak stál v Lyonu. Pak by byla naživu, když vešel Derek, a mrtvá, když ji našla další osoba.“

Poirot se opřel v židli. Zhluboka se nadechl. Podíval se na dívku a kývl třikrát hlavou, pak vydechl.

„Mademoiselle,“ souhlasil, „co jste tu řekla, je velice správné – velice pravdivé. Tápal jsem v temnotách a vy jste mi ukázala světlo. Byl to bod, který mě uváděl do rozpaků, a vy jste jej objasnila.“

Vstal.

„A Derek?“ zeptala se Lenox.

„Kdo ví?“ řekl Poirot a pokrčil rameny. „Ale povím vám tohle, mademoiselle. Nejsem spokojen; ne, já, Hercule Poirot, ještě nejsem spokojen. Možná že právě tuto noc se dozvím něco víc. Alespoň to zkusím.“

„Setkáte se s někým?“

„Ano.“

„S někým, kdo něco ví?“

„S někým, kdo by něco mohl vědět. V takovýchhle věcech se nesmí nechat kámen na kamení. *Au revoir*.“

Lenox ho vyprovázela ke dveřím. „Já – pomohla jsem?“ zeptala se. Poirotův obličej znězněl, když se na ni podíval, jak tu tak stála na prahu.

„Ano, mademoiselle, pomohla. Ještě je mnoho nejasného, ale to si vždy budu pamatovat.“

Když se auto rozjelo, upadl znovu do pochmurného zamyšlení, ale v očích měl to slabé zelené světlo, které bylo vždy předzvěstí triumfu.

Na schůzku se o pár minut opozdil a shledal, že monsieur Papapolous a jeho dcera přijeli před ním. Poirot se žalostně omlouval a

překypoval drobnými pozornostmi. Řek dnes večer vypadal jako obzvláště laskavý, vznešený a truchlivý patriarcha s bezúhonným životem. Zia vyhlížela krásně a byla v dobré náladě. Rozjařený Poirot doslova jiskřil. Vyprávěl anekdoty, vtipkoval, skládal rozkošné poklony Zie Papapolousové a povídal o mnoha zajímavých událostech své kariéry. Pečlivě vybrané menu a výborné víno podtrhovalo příjemnou atmosféru. Během večeře se monsieur Papapolous otázal:

„A typ, který jsem vám dal? Vsadil jste něco na toho koně?“

„Jsem ve spojení s – é – se svým bukmejkm,“ odpověděl Poirot.

Oči obou mužů se setkaly.

„Hodně známý kůň, že?“

„Ani ne,“ řekl Poirot. „Je to, co naši angličtí přátelé nazývají neočekávaný vítěz.“

„Ach!“ povzdychl přemýšlivě monsieur Papapolous.

„Ted musíme jít do kasina a vsadit si v ruletě!“ zvolal Poirot ve se-le.

V kasinu se společnost rozdělila, Poirot se věnoval pouze Zie, zatímco Papapolous poodešel.

Poirot štěstí neměl, ale Zia učinila řadu šťastných sázek a brzy vyhrála několik tisíc franků.

„V nejlepším je dobré přestat,“ sdělila Poirotovi suše.

Poirotovy oči zářily.

„Skvělé!“ vykřikl. „Jste dcerou svého otce, mademoiselle Zio. Vědět, kdy přestat. Ach! To je umění.“

Rozhlédl se po místnosti.

„Nikde nevidím vašeho otce,“ poznamenal bezstarostně. „Zastavím se pro váš kabát, mademoiselle, a půjdeme ven do zahrad.“

Nešel však přímo do šatny. Jeho bystré oči uviděly jen malou chvilku před odchodem monsieur Papapolouse. Rád by věděl, co se přihodilo potměšilému Řekovi. Nalezl ho neočekávaně ve velké vstupní hale. Stál u jednoho ze sloupů a mluvil s dámou, která právě přišla. Ta dáma byla Mirelle.

Poirot se k nim blížil opatrně okolo místnosti. Dostal se na druhou stranu sloupu, nepozorován těmi dvěma, kteří spolu živě rozpráv-

věli – lépe řečeno, tanečnice mluvila, Papapolous přispíval jen příležitostně, ale nešetřil gesty.

„Říkám vám, že musím mít čas,“ vysvětlovala tanečnice. „Když mi dáte čas, dostanu ty peníze.“

„Čekat,“ – pokrčil Řek rameny – „je hrozné.“

„Jenom maličkou chvilku,“ obhajovala se Mirelle. „Ach! Ale to musíte! Týden – deset dní – to je všechno, co žádám. Svou záležitostí si můžete být jist. Peníze brzy přijdou.“

Papapolous se trochu posunul a podíval se neklidně kolem – aby našel Poirota vedle sebe se zářícím, nevinným obličejem.

„Ach! *Vous voilà*, monsieur Papapolous. Hledal jsem vás. Dovolíte, abych vzal mademoiselle Ziu na malou procházku do zahrad? Dobrý večer, mademoiselle.“ Hluboce se Mirelle uklonil. „Tisícrou omluvu, že jsem vás hned neviděl.“

Tanečnice přijala jeho omluvu poněkud netrpělivě. Zjevně ji obtěžovalo přerušení její *tête – à – tête*. Poirot se rychle dovrtí, a když Papapolous zamumlal:

„Jistě – ale jistě,“ Poirot hned odešel. Přinesl Zii kabát a společně se vydali do zahrad. „Tohle je místo, kde se páchají sebevraždy,“ řekla Zia.

Poirot pokrčil rameny. „Tak se to říká. Lidé jsou hloupí, že, mademoiselle? Jíst, pít, dýchat dobrý vzduch, to je velice příjemná věc, mademoiselle. Lidé jsou hloupí, když tohle všechno opustí jednoduše proto, že nemají peníze – nebo že srdce bolí. *L’amour*, ta zapříčiní mnoho smrtí, že?“ Zia se zasmála.

„Neměla byste se smát lásce, mademoiselle,“ řekl Poirot, hroze jí energicky ukazováčkem. „Vy, která jste mladá a krásná.“

„To těžko,“ namítla Zia. „Zapomínáte, že je mi třiatřicet, monsieur Poirote. Jsem k vám upřímná, protože není dobré jednat jinak. Jak jste řekl mému otci, je to přesně sedmnáct let, kdy jste nám tolik pomohl v Paříži.“

„Když se na vás dívám, zdá se to mnohem méně,“ řekl Poirot galantně. „Tenkrát jste byla taková jako teď, mademoiselle, trochu štíhlejší, trochu bledší, trochu vážnější. Šestnáctiletá a čerstvě ze školy. Už ne holčička, ještě ne žena. Byla jste velice rozkošná, velmi

okouzující, mademoiselle Zio; ostatní si to mysleli bezpochyby také.“

„V šestnácti,“ řekla Zia, „je člověk jednoduchý a trochu hloupý.“

„Možná že to tak je,“ odpověděl Poirot, „ano, možná to tak může být. V šestnácti je člověk důvěřivý, že? Věří tomu, co mu řeknou.“

Zpozoroval-li rychlý postranní pohled, který po něm dívka vrhla, předstíral, že ho neviděl. Zasněně pokračoval: „Byla to zvláštní záležitost, to všechno. Váš otec, mademoiselle, nikdy neporozuměl její pravdivé podstatě.“

„Ne?“

„Když se mne ptal na podrobnosti, na vysvětlení, pověděl jsem mu to takto: Bez skandálu pro vás mám zpět, co bylo ztraceno. Nesmíte klást žádné otázky. Víte, mademoiselle, proč jsem tohle řekl?“

„Nic mě nenapadá,“ odvětila dívka chladně.

„Bylo to proto, že mám ve svém srdci měkké místočko pro malou dívku, tak bledou, tak štíhlou, tak vážnou.“

„Nerozumím, o čem mluvíte,“ vykřikla Zia rozzlobeně.

„Ne, mademoiselle? Zapomněla jste na Antonia Pirezziu?“ Slyšel rychlé vdechnutí – téměř zalapání po vzduchu.

„Začal pracovat jako prodavač v obchodě, ale chtěl něco víc. Prodavač může pozdvihnout oči k dceři svého pána, nebo ne? Je-li mladý a hezký, s hladkým jazykem... A protože se pořád nemohou jenom milovat, musí příležitostně hovořit o věcech, které je oba zajímají – jako o té velmi zajímavé věci, která byla přechodně ve vlastnictví monsieur Papapolouse. A protože, jak říkáte, mademoiselle, je mládí hloupé a důvěřivé, bylo snadné mu věřit a ukázat mu tu zvláštní věc, ukázat mu, kde je uložena. A potom, když je pryč – když se stane neuvěřitelná katastrofa... *Hélas!* Ubohá malá dívka. V jakém je strašném postavení. Je polekaná, chudáček. Mluvit, či nemluvit? A potom jde okolo ten výborný chlapík, Hercule Poirot. Musel to být skoro zázrak, jak se věci urovnaly. Drahocenné dědictví je navráceno a nejsou žádné podivné otázky.“

Zia se na něj divoce otočila.

„Vy jste to věděl celou tu dobu? Kdo vám to řekl? Byl to – byl to Antonio?“

Poirot potřásl hlavou.

„Nikdo mi to neřekl,“ pravil tiše. „Uhodl jsem. Byla to dobrá trefa, že, mademoiselle? Víte, neumíte-li hádat, nemá cenu být detektivem.“

Dívka kráčela několik minut potichu vedle něj. Pak řekla drsným hlasem:

„Nu, co s tím hodláte dělat, chcete to říci mému otci?“

„Ne,“ odmítl Poirot ostře. „Určitě ne.“ Zvědavě se na něj podívala. „Chcete ode mne něco?“ „Chci vaši pomoc, mademoiselle.“ „Co vás vede k myšlence, že já vám mohu pomoci?“

„Nemyslím si to. Jen v to doufám.“

„A když vám nepomohu, pak – to řeknete mému otci?“

„Ale ne, ale ne! Zapomeňte na to, mademoiselle. Nejsem vyděrač. Já vám vaším tajemstvím nevyhrožuji.“

„Odmítnu-li vám pomoci –“ začala dívka pomalu.

„Potom odmítnete a bude to.“ „Pak proč –“ zarazila se.

„Poslouchajte, a já vám povím, proč. Ženy, mademoiselle, jsou šlechetné. Jestliže mohou oplatit službu tomu, kdo jim službu prokázal, udělají to. Jednou jsem k vám byl šlechetný, mademoiselle. Když jsem mohl promluvit, mlčel jsem.“

Nastalo dlouhé ticho; pak dívka řekla: „Můj otec vám dal onedy tip.“

„Bylo to od něj velmi laskavé.“ „Nemyslím,“ odpověděla Zia pomalu, „že existuje něco, co k tomu mohu dodat.“

Byl-li Poirot rozčarován, nedal to najevo. V obličeji se mu nepohnul ani sval.

„Eh bien!“ řekl vesele, „pak musíme hovořit o jiných věcech.“

Nenucené pokračoval v hovoru. Dívka byla roztržitá, ovšem, a její odpovědi mechanické a ne vždycky k věci. Když se blížili ke Kasinu, zdálo se, že dospěla k rozhodnutí.

„Monsieur Poirote?“

„Ano, mademoiselle?“

„Já – já bych vám ráda pomohla, kdybych mohla.“

„Jste velice hodná, mademoiselle – velice hodná.“

Opět bylo ticho. Poirot na ni nenaléhal. Docela [klidně čekal, až přijde její chvíle.

„Ach,“ pronesla Zia, „koneckonců, proč bych vám to neřekla? Můj otec je opatrný – vždycky opatrný ve všem, co říká. Ale já vím, že s vámi to není nezbytné. Řekl jste nám, že je to jen vražda, kterou vyšetřujete, a že klenoty vás nezajímají. Věřím vám. Měl jste úplnou pravdu, když jste hádal, že jsme v Nice kvůli rubínům. Byly tu podle plánu předány. Nyní je má můj otec. Onehdy vám naznačil, kdo byl náš záhadný klient.“

„Markýz?“ zeptal se Poirot měkce.

„Ano, Markýz.“

„Viděla jste někdy Markýze, mademoiselle Zio?“

„Jednou,“ přiznala dívka. „Ale ne moc dobře,“ dodala. „Bylo to klíčovou dírkou.“

„To je vždycky těžké,“ řekl Poirot s porozuměním, „ale nicméně jste ho viděla. Poznala byste ho znovu?“

Zia potřásla hlavou.

„Měl masku,“ vysvětlila.

„Mladý nebo starý?“

„Měl bílé vlasy. Mohla to být paruka. Nemusela. Seděla velice dobře. Ale nemyslím si, že byl starý. Jeho chůze byla mladá a také jeho hlas.“

„Jeho hlas?“ tázal se Poirot přemýšlivě. „Ach, jeho hlas. Poznala byste ho znovu, mademoiselle Zio?“

„Možná,“ odpověděla dívka. „Zajímal vás, že? To bylo to, co vás přivedlo ke klíčové dírce.“

Zia kývla.

„Ano, ano, byla jsem zvědavá. Člověk tolik slyšel – on není obyčejný zloděj – je spíš postavou z historie nebo z rytířského románu.“

Ano,“ řekl Poirot přemýšlivě, „ano, snad je to

„Ale to není to, co jsem vám chtěla říci,“ pravila Zia. „Byla tu pouze jedna malá skutečnost, která, jak si myslím, by mohla být – nu – pro vás užitečná „

„Ano? pronesl Poirot povzbudivě.

„Rubíny, jak říkám, byly doručeny mému otci tady v Nice. Neviděla jsem osobu, která je doručila, ale –“

„Ano?“

„Vím jedno. Byla to žena.“

KAPITOLA XXIX.

Dopis z domova

Milá Katherine,

Žijete teď mezi vznešenými přáteli, a tak nepředpokládám, že Vás zaujmou některé z našich novinek; ale protože jsem si vždycky myslela, že jste citlivé děvče, jistě nejste tak namyšlená, jak byste mohla být. Všechno je zde při starém. Měli jsme tu velkou potíž s novým zástupcem kněze, který je velmi pyšný. Podle mého názoru skoro jako římský katolík. Kdekdo o tom mluvil s vikářem, ale víte, jaký vikář je – samá křesťanská charita a žádný opravdový duch. Měla jsem nedávno potíže se služkami. To děvče Annie nebylo vůbec dobré – sukně nad kolena a nenosila pořádné vlněné punčochy. Ani jedna nesnesla, když jsem jim domlouvala. Trpěla jsem velkými revmatickými bolestmi a doktor Harris mě přemluvil, abych jela do Londýna navštívit specialistu – vyhozené tři guineje a peníze za cestu, jak jsem mu řekla; ale počkala jsem do středy a zařídila jsem si zlevněnou zpáteční jízdenku. Londýnský lékař protáhl obličej a mluvil kolem dokola, až jsem mu řekla: „Jsem obyčejná ženská, doktore, a mám ráda, když se věci postaví jasně. Je to rakovina, nebo není?“ A potom ovšem musel říci, že je. Říkal rok s péčí a ne mnoho bolesti, ačkoli já jsem si jista, že mohu snášet bolest tak dobře jako kterákoli křesťanská žena. Život se teď zdá trochu osamělý, když spousta mých přátel už zemřela. Přála bych si, abyste byla v St Mary Mead, má milá, to je pravda. Kdybyste nepřišla k těm penězům a neodešla k vyšší společnosti, dala bych vám dvojnásobný plat, než vám dávala ubohá Jane, abyste se o mne starala; není ale dobré chtít to, co nemůžeme dostat. Ať je to jakkoli, kdyby se vám věci nedařily, je to vždycky možné. Slyšela jsem nekonečné množství příběhů o podvodných šlechticích, kteří se oženili s dívkami a získali jejich peníze a

pak je opustili u kostelních dveří. Myslím, že jste příliš rozumná na to, aby se vám přihodilo něco takového, ale člověk nikdy neví; a protože jste nikdy neměla mnoho pozornosti takového druhu, mohlo by se vám to lehko stát. Tak v tom případě, má milá, pamatujte, že pro Vás je tu vždycky domov, a ačkoli jsem přímá žena a mluvím bez obalu, jsem také soucitná. Vaše milující stará přítelkyně

Amélia Vinerová

P. S. Viděla jsem zmínku o Vás a Vaší sestřenici, lady Tamplinové, a vystříhla jsem si ji a uložila k svým výstřižkům. Modlila jsem se za Vás v neděli, abyste byla uchráněna pýchy a vychloubáčnosti.

Katherine přečetla toto charakteristické psaní dvakrát, pak je odložila a hleděla ven z okna své ložnice přes modré vody Středomoří. Pocítila v krku podivný chuchvalec. Zasáhla ji náhlá vlna touhy po St Mary Mead. Tak plný důvěrných, každodenních, hloupých malých věcí – a přece – domov. Pocítila pokušení složit hlavu do dlaní a dát volný průchod opravdu pořádnému pláči.

Právě přicházející Lenox ji zachránila.

„Nazdar, Katherine,“ usmála se Lenox. „Povídám – stalo se něco?“

„Nic,“ odpověděla Katherine, shrábla dopis slečny Vinerové a nacpala ho do kabelky.

„Vypadáš trochu divně,“ poznamenala Lenox. „Doufám, že ti to nevadí – zavolala jsem tvému detektivnímu příteli, monsieur Poirotovi, a nabídla mu, aby s námi v Nice poobědval. Řekla jsem, že se s ním chceš setkat, protože jsem si myslela, že jenom kvůli mně by možná nepřišel.“

„Ty ses s ním tedy chtěla setkat?“ zeptala se Katherine.

„Ano,“ kývla Lenox. „Trochu jsem pro něj ztratila srdce. Nikdy jsem ještě nepotkala muže s očima opravdu zelenýma jako kočka.“

„Dobře,“ řekla Katherine netečně. Minulých pár dní ji unavilo. Uvěznění Dereka Ketteringa bylo novinkou a tajemství Modrého vlaku se přetřásalo z každého možného hlediska.

„Objednala jsem auto,“ oznámila Lenox, „napovídala jsem matce nějaké lži – naneštěstí si nemohu vzpomenout jaké; ale to nebude

vadit, protože si nikdy nic nepamatuje. Kdyby věděla, kam jedeme, chtěla by jet také a vyptávat se monsieur Poirota.“

Obě dívky přijely do Negresca a shledaly, že Poirot už čeká.

Byl plný galské zdvořilosti a zahrnul obě dívky takovým množstvím poklon, až se musely smát. Při obědě však veselo nebylo. Katherine byla zasněná a rozptýlená, Lenox se marně pokoušela o konverzaci, ale odpovědi bylo jen ticho. Když seděli na terase a srkali kávu, přepadla náhle nevybíravě Poirota:

„Jak věc pokračuje? Víte, co myslím.“

Poirot pokrčil rameny. „Jde svou cestou,“ řekl.

„A vy ji necháte, aby šla svou cestou?“

Podíval se na Lenox trochu smutně.

„Vy jste mladá, mademoiselle, ale existují tři věci, které nelze uspěchat: *le bon Dieu*, příroda a staří lidé.“

„Nesmysl,“ řekla Lenox. „Vy nejste starý.“

„Ach, je krásné, co říkáte.“

„Je tu major Knighton,“ upozornila Lenox.

Katherine se rychle rozhlédla kolem a pak se opět obrátila zpátky.

„Je s panem van Aldinem,“ pokračovala Lenox.

„Na něco bych se chtěla majora Knightona zeptat. Budu tu za minutku.“

Když byli ponecháni o samotě, naklonil se Poirot ke Katherine a zamumlal:

„Vy jste *distracte*, mademoiselle; vaše myšlenky se toulají někde daleko, vidíte?“

„Jsou v Anglii, ani o kousek dál.“

Vedena náhlým impulzem, vzala dopis, který dnes ráno dostala, a podala mu ho, aby si ho přečetl.

„To jsou první slova, která mi přišla z mého starého života; ať už je příjemu nebo ne – bolí to.“

Přečetl si dopis a pak jí ho podal zpátky.

„Takže se vracíte zpět do St Mary Mead?“ zeptal se.

„Ne, nevracím,“ řekla Katherine. „Proč bych měla?“

„Ach,“ poznamenal Poirot, „zmýlil jsem se. Omluvte mě na minutku.“

Přešel k místu, kde Lenox Tamplinová hovořila s van Aldinem a Knightonem. Američan vypadal staře a ztrhaně. Pozdravil Poirota zdvořilým pokývnutím, ale bez další známky živosti.

Jakmile se otočil, aby odpověděl Lenox, odtáhl Poirot Knightona stranou.

„Monsieur van Aldin vypadá nemocně,“ řekl.

„Divíte se?“ zeptal se Knighton. „Skandál s uvězněním Dereka Ketteringa tomu všemu dal korunu. Dokonce lituje, že vás požádal, abyste našel pravdu.“

„Měl by se vrátit do Anglie,“ poznamenal Poirot.

„Jedeme pozítří.“

„To je dobrá zpráva,“ řekl Poirot.

Zaváhal a podíval se přes terasu na místo, kde seděla Katherine.

„Přál bych si,“ zamumlal, „abyste to řekl mademoiselle Greyové.“

„Řekl co?“

„Že vy – tedy, že monsieur van Aldin se vrací do Anglie.“

Knighton vypadal trochu zmateně, ale hned přešel terasu a připojil se ke Katherine.

Poirot se za ním díval, souhlasně pokývl hlavou a potom se připojil k Lenox a van Aldinovi. Po chvíli se přidali k ostatním. Po několika minutách nezávazné konverzace milionář a jeho tajemník odešli. Poirot se také chystal k odchodu.

„Tisíceré díky za vaše pohostinství, mesdemoiselles,“ zvolal, „byl to okouzující oběd. Ma foi, to jsem potřeboval.“ Vypjal prsa a udeřil do nich pěstí. „Teď jsem lev – obr. Ach, mademoiselle Katherine, ještě jste neviděla, jaký dovedu být. Viděla jste laskavého, klidného Hercula Poirota, ale existuje i jiný Hercule Poirot. Teď se jdu rvát, hrozit, rozsévat teror do srdcí těch, kteří mi naslouchají.“

Podíval se na ně samolibě a obě patřičně zaujal, i když Lenox si kousala dolní ret a koutky Katherininých úst sebou podezřele škubaly.

„A já to udělám,“ pronesl vážně. „Ach ano, a budu mít úspěch.“

Ušel jen pár kroků, když ho Katherinin hlas přinutil, aby se obrátil.

„Monsieur Poirote – já – chci vám říci... Myslím, že jste měl úplnou pravdu v tom, co jste řekl. Vracím se téměř okamžitě do Anglie.“

Poirot se na ni zadíval tak upřeně, až pod přímostí jeho zkoumavého pohledu zrudla.

„Chápu,“ pokývl vážně.

„Myslím, že nechápete,“ řekla Katherine.

„Vím víc, než si myslíte, mademoiselle,“ pronesl tiše.

Opustil ji s podivným úsměvem na rtech. Vstoupil do čekajícího auta a rozjel se do Antibes.

Hipolyte, sluha hraběte de la Roche s nehybnou tváří, byl právě zaměstnán leštěním krásného stolního broušeného skla svého pána. Hrabě de la Roche sám odjel toho dne do Monte Carla. Když se Hipolyte náhodou podíval z okna, zpozoroval návštěvníka hbitě kráčejícího ke dveřím do haly, návštěvníka tak neobvyklého typu, že zkušený Hipolyte měl potíže s jeho zařazením. Zavolal na svou ženu Marii, která měla práci v kuchyni, a upozornil ji na to, čemu říkal *ce type là*.

„Není to snad policie?“ strachovala se Marie.

„Podívej se pořádně,“ pobídl ji Hipolyte.

Marie se podívala.

„Určitě to není policie,“ prohlásila. „To jsem ráda.“

„Ani nás moc neobtěžovali,“ řekl spokojeně Hipolyte.

Zvonek v hale vyzváněl a Hipolyte vážným a důstojným krokem šel otevřít dveře.

„Lituji, pan hrabě není doma.“

Malý muž s velkým knírem se lehce uklonil.

„Vím to,“ odpověděl. „Vy jste Hipolyte Flavelle, že?“

„Ano, monsieur, jmenuji se tak.“

„A máte ženu, Marii Flavellovou?“

„Ano, monsieur, ale –“

„Přeji si vidět vás oba,“ řekl cizinec a vstoupil svižně do haly za Hipolytem.

„Vaše žena je nepochybně v kuchyni,“ poznamenal. „Půjdu tam.“

Nežli mohl Hipolyte popadnout dech, muž si vybral vzadu v hale správné dveře a chodbou prošel až do kuchyně, kde stála Marie a zírala na něj s otevřenými ústy.

„*Voilà*,“ pronesl cizinec a klesl do dřevěné židle, „jsem Hercule Poirot.“

„Ano, monsieur?“

„Vy to jméno neznáte?“

„Nikdy jsem ho neslyšel,“ prohlásil Hipolyte.

„Dovolte mi poznamenat, že máte špatné vzdělání. Je to jméno jednoho z největších mužů tohoto světa.“

Vzdychl a zkrřížil ruce na prsou. Hipolyte a Marie se na něj neklidně dívali. Byli na pochybách, co dělat s tímhle neočekávaným a velice podivným návštěvníkem. „Monsieur si přeje –“ mumlal mechanicky Hipolyte.

„Přeji si vědět, proč jste lhali policii.“

„Monsieur!“ vykřikl Hipolyte, „já – a lhát policii? Nic takového jsem nikdy neudělal.“

Poirot potřásl hlavou.

„Mýlíte se,“ řekl. „Udělal jste to v několika případech. Podívám se.“ Z kapsy vyndal malý poznámkový sešitek a poradil se s ním. „Ach ano, nejméně sedmkrát. Přednesu vám to.“

Mírným, nevzrušeným hlasem přešel k vyličení oněch sedmi příležitostí.

Hipolyte se zarazil.

„Ale já nechci mluvit o těchto minulých poklescích,“ pokračoval Poirot, „jen si, můj milý příteli, nemyslete, že jste moc chytrý. Teď se dostávám k obzvláštní lži, na níž mám zájem – k vašemu tvrzení, že hrabě de la Roche přijel do této vily ráno čtrnáctého ledna.“

„Ale to nebyla žádná lež, monsieur, to byla pravda. Pan hrabě sem přijel v úterý ráno, čtrnáctého. Tak je to, že, Marie?“

Marie dychtivě souhlasila.

„Ano, tak je to správně. Dobře si na to pamatuji.“

„Ach,“ řekl Poirot, „a co jste dala tehdy svému dobrému pánu na *déjeuner* toho dne?“

„Já –“ Marie se odmlčela a snažila se ovládnout.

„Podivné,“ usoudil Poirot, „jak si člověk pamatuje některé věci – a jiné zapomíná.“

Naklonil se a udeřil pěstí do stolu; jeho oči sršely zlostí.

„Ano, ano, je to tak, jak říkám. Vy si povídáte své lži a myslíte si, že to nikdo neví. Jsou ale dva lidé, kteří vědí. Ano, dva lidé. Jeden je *le bon Dieu* –“

Zvedl ruku k nebi a pak se uvelebil zpět do své židle, zavřel oči a zamumlal spokojeně:

„A ten druhý je Hercule Poirot.“

„Ujišťuji vás, monsieur, že se naprosto mýlíte. Pan hrabě opustil Paříž v pondělí večer –“

„Pravda,“ kývl Poirot. „Rapidem. Nevím, kde přerušil cestu. Možná že to také nevíte. Co však vím, je, že sem přijel ve středu ráno a ne v úterý ráno.“

„Monsieur se plete,“ tvrdila Marie tupě. Poirot vstal.

„Pak tedy musí nastoupit zákon,“ pravil. „Škoda.“

„Co tím myslíte, monsieur?“ zeptala se Marie s náznakem neklidu.

„Budete uvězněni a drženi jako spolupachatelé, kteří měli zájem na vraždě anglické dámy, madame Ketteringové.“

„Vražda!“

Mužův obličej zbělel jako křída, kolena se mu třásla. Marie upustila váleček na těsto a dala se do pláče.

„Ale to je nemožné – nemožné. Myslela jsem –“ „Dokud se budete držet své historky, není k tomu co říci. Myslím, že jste oba dva hloupí.“

Už se obracel ke dveřím, když ho zastavil vzrušený hlas.

„Monsieur, monsieur, ještě chvíličku. Já – nevěděl jsem, že to je něco takového. Já – myslel jsem, že to je jen záležitost týkající se dámy. Už předtím tu byly drobné mrzutosti s policií kvůli dámám. Ale vražda – to je něco docela jiného.“

„Už mi došla trpělivost,“ vykřikl Poirot. Otočil se k nim a rozloženě zatřásl svou pěstí Hipolytovi před obličejem. „Mám tu zůstat celý den a hádat se s párem hlupáků? Já chci pravdu. Jestliže mi ji neposkytnete, je to vaše věc. Naposled: K d y přijel pan hrabě sem do vily – v úterý ráno, nebo ve středu ráno?“

„Ve středu,“ vydechl muž a žena za ním přikývla.
Poirot je chvilku pozoroval, pak vážně sklonil hlavu.

„Jste moudré, děti moje,“ pronesl tiše. „Unikly jste vážným potížím.“

Opustil vilu Marinu a usmíval se pro sebe.

„Jeden odhad vyšel,“ šeptal si pro sebe. „Vyjde to podruhé?“

Bylo šest hodin, když Mirelle přinesli navštívenku monsieur Hercula Poirota. Chvíli na ni hleděla, pak pokývla. Když Poirot vstoupil, zastihl ji, jak chodí horečnatě sem a tam pokojem. Rozčileně se k němu otočila.

„No?“ vykřikla. „No? Co je to teď? Cožpak jste mne nemučili dost, vy všichni? Nepřinutili jste mne zradit mého ubohého Dereka? Co víc chcete?“

„Jen jednu otázku, mademoiselle. Po tom, co vlak odjel z Lyonu, když jste vstoupila do kupé madame Ketteringové –“

„Cože?“

Poirot se na ni podíval s výrazem mírné výčitky a začal znovu.

„Říkám, když jste vstoupila do kupé madame Ketteringové –“

„To jsem nikdy neudělala.“

„A našla ji –“

„Ne, tak to nebylo.“

„Ach, *sacré!*“

Vztekle se k ní otočil a vykřikl na ni, až před ním v hrůze ustupovala.

„Budete mi lhát? Říkám vám, že vím, co se stalo, jako kdybych tam byl. Šla jste do jejího kupé a našla ji mrtvou. Říkám, že to vím. Lhát mi je nebezpečné. Buďte opatrná, mademoiselle Mirelle.“

Její oči pod jeho pohledem znejistěly a nakonec je sklopila.

„Já – já jsem ne –“ začala nejistě a zastavila se.

„Je jenom jediná věc, kterou bych rád věděl,“ řekl Poirot. „Rád bych věděl, mademoiselle, jestli jste našla, co jste hledala, nebo jestli –“

„Jestli co...?“

„Nebo jestli tam někdo jiný byl před vámi.“

„Už nebudu odpovídat na žádné otázky,“ zaječela tanečnice. Vytrhla se z Poirotovy vězníci ruky, vrhla se na podlahu a v divokém vzrušení ječela a vzlykala. Polekaná komorná přispěchala dovnitř.

Hercule Poirot pokrčil rameny, zdvihl obočí a tiše opustil místnost.

Ale zdálo se, že je spokojen.

KAPITOLA XXX.

Slečna Vinerová posuzuje

Katherine vyhlížela z okna ložnice slečny Vinerové. Pršelo jemně a vytrvale. Okno vedlo na pruh předzahrádky s cestou dolů k bráně a úhlednými záhonky, kde budou později kvést růže, karafiáty a modré hyacinty.

Slečna Vinerová ležela ve velké viktoriánské posteli. Tác se zbytky od snídaně byl odsunut k jedné straně a ona se právě zabývala otevíráním své korespondence a pronášením různých uštěpačných poznámek.

Katherine měla v ruce otevřený dopis a pročítala ho podruhé. Byl datován v hotelu Ritz v Paříži.

Chère mademoiselle Katherine, četla. Věřím, že jste zdráva a že návrat do anglické zimy nebyl příliš skličující. Já pokračuji s největší horlivostí ve svém vyšetřování. Nemyslete si, že si tu vybírám dovolenou. Velice krátce navštívím Anglii a doufám, že budu mít potěšení znovu se s Vámi setkat. Souhlasíte? Po příjezdu do Londýna Vám napíši. Pamatujete si, že v tomhle případě jsme kolegové? Pevně doufám, že to velice dobře víte. Buďte ujištěna, mademoiselle, mými uctivými a oddanými city.

Hercule Poirot

Katherine se trochu zamračila. Dopis ji přiváděl do rozpaků, jako by šlo o milostnou pletku.

„Opravdu – piknik kostelních zpěváků,“ dolehlo k ní od slečny Vinerové. „Tommyho Saunderse a Alberta Dykese by měli vynechat, a já se neupíšu, dokud se to nestane. Na co jsou ti dva kluci každou

neděli v kostele, to nevím. Tommy zazpíval ‚Ó Bože, rychle nás spas‘ a víc už neotevřel ústa, a jestli Albert Dykes necucal ten máto-vý šmejď, tak mi už vůbec neslouží nos.“

„Vím, že jsou strašní,“ souhlasila Katherine.

Otevřela druhý dopis a náhlá červeň se jí vehnala do tváří. Zdálo se, že hlas slečny Vinerové v místnosti ustoupil daleko do pozadí.

Když zase začala vnímat své okolí, slečna Vinerová právě dováděla svou řeč k triumfálnímu konci.

„A já jí řekla: Vůbec ne. Jak se zdá, slečna Greyová je vlastní sestřenice lady Tamplinové. Co si o tom myslíte?“

„Bojovala jste za mne mé bitvy? To bylo od vás strašně hezké.“

„Dá se to tak říct. Titul mě nezastaví. Vikářova žena nebo ne, ta ženská je falešná. Naráží na to, že jste si svou cestu do společnosti koupila.“

„Možná se zase tak moc nespletla.“

„Tak se na sebe podívejte,“ pokračovala slečna Vinerová. „Vrátila jste se nazpátek k domýšlivé ženské tak rychle, jak jen to šlo? No, tady jste, rozumná, jako jste vždycky byla, s párem dobrých silných punčoch a rozumnými botami. Zrovna včera jsem o tom říkala Elleně. Elleně, řekla jsem, podívej se na slečnu Greyovou. Má přátele v nejvyšší společnosti a nosí snad sukně nad kolena, hedvábné punčochy, co se párou už od pohledu, a boty tak směšné, že to svět neviděl.“

Katherine se tajně trošku usmála. Nebylo asi snadné uspokojit předsudky slečny Vinerové. Stará žena pokračovala se vzrůstající chutí.

„Znamenalo pro mě velkou úlevu, že vám to nepopletlo hlavu. Onehdy jsem se dívala na své výstřižky. Mám jich několik o lady Tamplinové a její válečné nemocnici a tak, ale nemohu je najít. Přála bych si, abyste se po nich podívala, má milá; váš zrak je lepší než můj. Jsou všechny v krabici v zásuvce sekretáře.“

Katherine pohlédla na dopis, který držela v ruce, a chtěla něco říci, ale ovládla se a přešla k sekretáři, našla krabici s výstřižky a začala je prohlížet. Od té doby, co se vrátila do St Mary Mead, patřilo její srdce slečně Vinerové, obdivovala vyrovnanost a statečnost staré ženy. Cítila, že může pro svou starou přítelkyni udělat jen málo,

ale ze zkušenosti věděla, jak mnoho taková zdánlivá maličkost pro starého člověka znamená.

„Tady je jeden,“ řekla po chvíli. „Vikomtka Tamplinová, která vede svou vilu v Nice jako vojenskou nemocnici, se právě stala obětí senzační loupeže. Byly ukradeny její klenoty. Byly mezi nimi velmi známé smaragdy, dědictví v rodině Tamplinových.“

„Možná imitace,“ podotkla slečna Vinerová. „Spousta šperků těch dam ze společnosti jsou imitace.“

„Tady je další,“ oznámila Katherine. „Obrázek – okouzlující kamerová studie vikomtky Tamplinové její dceruškou Lenox.“

„Ukažte,“ požádala slečna Vinerová. „Z obličejů toho dítěte není nic vidět, že? Ale troufám si říct, že je to zrovna dobře. Věci na tomhle světě se vyskytují v protikladech a krásné matky mají škaredé děti. Myslíla bych, že fotograf si uvědomil, že vyfotografovat temeno dětské hlavy je to nejlepší, co pro ni mohl udělat.“

Katherine se usmála.

„Tuto sezónu je jednou z nejelegantnějších hostitelek Riviéry vikomtka Tamplinová, která má vilu v Cap Martin. Její sestřenice, slečna Greyová, která nedávno zdělila velké jmění velmi romantickým způsobem, tam zůstává s ní.“

„To je ten, který jsem chtěla,“ řekla slečna Vinerová. „Myslím, že váš obrázek byl v jedné novinách, které postrádám; vždyť to znáte – paní Nějaká nebo Jones-Williamsová, s takovým a onakým od čerta k ďáblu, nesoucí pušku a mající nohu zvednutou do vzduchu. Pro některé z nich to musí být strašné, vidět se, jak vypadají.“

Katherine neodpověděla. Urovnávala prstem výstřižek a pohled měla zmatený a ustaraný. Potom vytáhla z obálky druhý dopis a ještě jednou prošla jeho obsah. Obrátila se ke své přítelkyni.

„Slečno Vinerová? Ráda bych – mám jednoho přítele, někoho, koho jsem potkala na Riviéře, kdo velice chce přijít a tady se se mnou setkat.“

„M u ž,“ pravila slečna Vinerová.

„Ano.“

„Kdo je to?“

„Je tajemníkem pana van Aldina, amerického milionáře.“

„Jak se jmenuje?“ „Knighton. Major Knighton.“ „Hra – tajemník milionáře. A chce přijít sem. Teď vám, Katherine, řeknu něco pro vaše vlastní dobro. Jste hezká a rozumná dívka, ale ačkoli máte hlavu na správném místě ve většině záležitostí, každá ženská ze sebe někdy v životě udělá hlupáka. Deset ku jedné, že ten muž jde po vašich penězích.“

Posunkem zarazila Katherininu odpověď. „Čekala jsem něco takového. Kdo je to tajemník milionáře? V devíti případech z deseti je to mladý muž, kterému se líbí žít v přepychu. Muž s pěkným chováním a smyslem pro přepych, ale žádný inteligent a podnikavec, a jestli tu je něco, co je lehčím povoláním než být tajemníkem milionáře, pak je to oženit se s bohatou ženou pro její peníze. Neříkám, že se nemůžete zalíbit některému muži. Ale nejste už mladá, a ačkoli máte velmi pěknou pleť, nejste kráska, a říkám vám, nedělejte ze sebe hlupáka; ale jestli jste k tomu předurčena, dohlédněte na to, abyste své peníze zajistila skutečně pro sebe. Tak, teď jsem skončila. Co mi na to řeknete?“

„Nic,“ odpověděla Katherine. „Ale vadilo by vám, kdyby mě sem přišel navštívit?“

„Myji si ruce,“ prohlásila slečna Vinerová. „Splnila jsem svou povinnost, a ať se teď stane cokoli, bude to na vás. Měla byste ho tu ráda na oběd nebo na večeři? Odvážuji se říci, že Ellen by mohla uvařit večeři – to jest, neztratí-li hlavu.“

„Oběd by byl velice pěkný,“ souhlasila Katherine. „Je to od vás strašně hezké, slečno Vinerová. poprosil mě, abych mu zavolala. Řeknu mu, že budeme rády, když s námi poobědvá. Přijede |z města.“

„Ellen dělá docela dobře steak s grilovanými rajčaty,“ řekla paní Vinerová. „Nedělá to zas tak dobře, ale dělá to lépe než cokoli jiného. Nebylo by dobré dát si dort, protože na pečení má těžkou ruku; ale pudinky nedělá špatně a opovažuji se říci, že u Stiltona v Abbotu dostanete pěkný kousek sýra, a je tu spousta tatínkova vína, snad láhev šumivého moselského.“

„Ach ne, slečno Vinerová, to opravdu není třeba.“

„Nesmysl, mé dítě. Žádný džentlmen není šťastný, dokud si s jídlem něco nevypije. Je tu nějaká dobrá předválečná whisky, když

myslíte, že jí dá přednost. Teď udělejte, co jsem řekla, a nehádejte se. Klíček od vinného sklepa je ve třetí zásuvce zdola v toaletním stolku, v druhém páru ponožek po levé straně.“

Katherine šla poslušně k naznačenému místu.

„Druhý pár, dávejte pozor,“ pravila slečna Vinerová. „V prvním páru jsou mé diamantové náušnice a moje filigránová brož.“

„Ach,“ poznamenala Katherine, trochu zaražená, „nebylo by lepší dát je do vaší šperkovnice?“

Slečna Vinerová si strašlivě a dlouze odfrkla.

„To skutečně ne! Mám dost rozumu na takové věci, děkuji. Drahoušku, drahoušku, dobře si pamatuji, jak můj nebohý otec měl dole vestavěný sejf. Byl s ním navýsost spokojený a řekl mé matce: Teď, Mary, mi přineseš každý večer své klenoty ve šperkovnici a já si je tu zamкну. Moje matka byla velice taktní žena a věděla, že muži rádi prosazují svou, přinesla mu tedy svoji šperkovnici, aby ji zamkl, jak řekl. A jednoho dne se vloupali lupiči, a ovšem – přirozeně – první věc, které si všimli, byl sejf! Když o tom můj otec vyprávěl ve vsi a chlubil se tím, vypadalo to, jako byste si měla myslet, že v něm uchovává všechny diamanty krále Šalamouna. Pořádně sejf vymetli, vzali cínové konvice, stříbrné šálky, parádní zlatý talíř, který tam můj otec schoval, a šperkovnici.“

Povzdychla nad vzpomínkou. „Můj otec byl na klenoty mé matky velice pyšný. Byla tam benátská souprava a několik velmi pěkných kamejů a bledě růžové koraly a dva diamantové prsteny s kameny docela velkými. Pak mu matka ovšem řekla, že měla rozum a své šperky zamotala do korzetu, kde byly tak bezpečné jako nikde.“

„A šperkovnice byla docela prázdná?“ „Ach ne, drahoušku,“ řekla slečna Vinerová. „To by potom vážila moc málo. Moje matka byla velice inteligentní žena, věděla, jak na to. Schovávala ve šperkovnici své knoflíky a bylo to šikovné místo. V horní přihrádce knoflíčky k botám, kalhotové knoflíky v druhé přihrádce a roztříděné knoflíky dole. Bylo dost podivné, že můj otec tím nebyl právě nadšen. Řekl, že nemá rád podvody; ale už nesmím tlachat, chcete zavolat svému příteli, a dejte pozor, ať vyberete pěkný kousek steaku, a řekněte Elleně, aby neměla díry na punčochách, až bude obsluhovat u oběda.“

„Jmenuje se Ellena nebo Helena, slečno Vinerová? Myslela jsem –“

Slečna Vinerová zavřela oči.

„Umím říkat h, drahoušku, tak dobře jako kdokoli, ale Helena není dobré jméno pro služku. Nevím, jak na to dneska ty matky z nižších vrstev přijdou.“

Děšť ustal, když Knighton přišel k domu. Bledé, vrtkavé slunce na všechno svítlo a ozářilo Katherineinu hlavu ve dveřích, jak tam stála, aby ho uvítala. Vyšel k ní nahoru s mladickou rychlostí.

„Nu, doufám, že vám to nevadí. Jednoduše jsem vás musel znovu vidět. Doufám, že přítelkyni, s níž bydlíte, to také nevadí.“

„Pojďte dál a seznámte se s ní,“ pozvala ho Katherine. „Může vás polekat, ale brzy přijdete na to, že má to nejměkčí srdce na světě.“

Slečna Vinerová trůnila majestátně v salonu, na sobě kompletní sadu kamejí, která byla v rodině tak šetrně uchovávána. Pozdravila Knightona s důstojností a odměřenou zdvořilostí, která by sklíčila mnoho mužů. Avšak Knighton měl okouzující chování, kterému nebylo možno odolat, a slečna Vinerová po deseti minutách roztála docela. Oběd byl veselý a Ellen nebo Helena, v novém páru punčoch beze švů, předváděla zázrak obsluhování. Potom šli Katherine a Knighton na procházku a přišli zpět, aby se nasvačili *tête – a – tête*, protože slečna Vinerová si už šla lehnout.

Když auto konečně odjelo, šla Katherine pomalu nahoru. Slečna Vinerová ji zavolala, a tak vešla do její ložnice.

„Přítel je pryč?“

„Ano. Moc vám děkuji, že jsem ho mohla pozvat.“

„Nemáte mi za co děkovat. Myslíte si, že jsem nějaký skrblík, který nikdy nic pro nikoho neudělá?“

„Myslím si, že jste drahoušek,“ řekla Katherine Sněžně.

„Pchá!“ odpověděla uchlácholená slečna Vinerová. Když už Katherine opouštěla pokoj, zavolala ji zpět.

„Katherine?“ „Ano.“

„S tím vaším mužem jsem se spletla. Muž, který se někomu předvádí, umí být srdečný a galantní a plný malých pozorností a vůbec okouzující. Ale když je muž opravdu zamilovaný, nemůže si

pomoci a vypadá jako ovce. Nu, a kdykoli se ten mladík na vás podíval, vypadal jako ovce. Beru zpátky všechno, co jsem řekla dnes ráno. Je to opravdové.“

KAPITOLA XXXI.

Pan Aarons obědvá

„Ach!“ řekl pan Joseph Aarons uznale.

Dal si dlouhý doušek ze svého korbele, s povzdechnutím jej postavil, utřel si pěnu ze rtů a naklonil se přes stůl ke svému hostu, monsieur Herculu Poirotovi.

„Dejte mi,“ pravil pan Aarons, „pořádný kus bifteku a korbel něčeho, co stojí za to pít, a nechte si ty svoje *horse d'oeuvre* a omelety a kousky křepelek. Dejte mi,“ opakoval, „pořádný kus bifteku.“

Poirot, který si právě jedl „to svoje“, se s porozuměním usmál.

„Ne že by bylo něco špatného na steaku a ledvinkovém pudinku,“ pokračoval pan Aarons. „Jablečný koláč? Ano, vezmu si jablečný koláč, děkuji, slečno, a džbáněk smetany.“

Jídlo pokračovalo. Nakonec, s dlouhým povzdechnutím, položil pan Aarons lžíci a vidličkou si ještě pohrál s kouskem sýra, než obrátil svoji mysl k jiným věcem.

„Myslím, že jste říkal, že pro mě máte nějakou záležitost, pane Poirote,“ poznamenal. „Cokoli, co mohu udělat, abych vám pomohl, mi bude potěšením.“

„To je od vás velice hezké,“ řekl Poirot. „Řekl jsem si: Chceš-li vědět něco o tomhle dramatickém povolání, je tu jedna osoba, která ví všechno, co je třeba vědět, a to je můj starý přítel, pan Joseph Aarons.“

„To jste řekl hezky,“ souhlasil pan Aarons spokojeně, „ať je to minulost, přítomnost nebo budoucnost, Joe Aarons je muž, který ví.“

„*Précisément*. Teď se vás chci zeptat, pane Aaronsi, co víte o mladé ženě přezdívané Kidd.“

„Kidd? Kitty Kidd?“

„Kitty Kidd.“

„Zatraceně hezká byla. Zbožňovaná muži, píseň a tanec – Tahle?“

„To je ona.“

„Velice hezká. Vydělávala pěkně. Nikdy bez angažmá. Muži ji zbožňovali, ale ve skutečnosti tak dobrá herečka nebyla.“

„Tak jsem to slyšel,“ souhlasil Poirot, „ale už dlouho se neobjevila, že?“

„Ne. Úplně mimo svět. Odjela do Francie a dala se tam dohromady s nějakým šviháckým šlechticem. Jeviště zanechala jednou provždy, myslím.“

„Je to dávno?“

„Moment. Před třemi lety. A byla to ztráta – abych tak řekl.“

„Byla chytrá?“

„Chytrá jako stádo opic.“

„Vy neznáte jméno muže, s kterým se v Paříži spřátelila?“

„Byl to švihák, to vím. Hrabě – nebo to byl markýz? Teď, když o tom přemýšlím, mám za to, že to byl markýz.“

„A od té doby o ní nic nevíte?“

„Nic. Ani náhodou jsem na ni nenarazil. Ale vsadil bych se, že i v zahraničí bere jednoho za druhým. Ona je něco lepšího. Na Kitty si nikdo nepřijde, dala by mu za vyučenou jako dřív.“

„Aha,“ pronesl přemýšlivě Poirot.

„Lituji, že vám nemohu říci víc, monsieur Poirote,“ řekl jeho společník. „Rád bych vám byl užitečný, kdybych mohl. Jednou jste mi prokázal dobrou službu.“

„Ale to jsme si kvit; vy jste mi také prokázal dobrou službu.“

„Jedna dobrá služba zasluhuje další. Ha, ha!“ odpověděl pan Aarons.

„Vaše povolání musí být velice zajímavé,“ poznamenal Poirot.

„Tak tak,“ řekl pan Aarons uzavřeně. „Když to přeberu, je to v pořádku. Nevedu si v něm tak špatně, vezmu-li v úvahu všechno, ale musíte občas nevidět. A nikdy nevíte, na co veřejnost skočí příště.“

„Tanec přišel v několika posledních letech hodně do módy,“ prohodil Poirot.

„Já jsem nikdy neviděl nic na tom ruském baletu, ale lidem se líbí. Pro mě je to moc vznešené.“

„Setkal jsem se s jednou tanečnicí na Riviéře – mademoiselle Mirelle.“

„Mirelle? To je taky jedna taková, co jde po penězích nahoru. Ale tančit umí; viděl jsem ji a vím, o čem mluvím. Sám jsem s ní nikdy neměl co do činění, slyšel jsem však, že je strašné s ní vyjít. Pořád jen nálady a prudké výbuchy hněvu.“

„Ano,“ pravil Poirot přemýšlivě, „ano, to si dovedu představit.“

„Temperament!“ prohlásil pan Aarons, „nálady! Takhle tomu samy říkají. Moje žena byla tanečnicí, než jsme se vzali, ale díky bohu mohu říci, že žádné nálady nikdy neměla. Člověk doma nechce nálady, monsieur Poirote.“

„Souhlasím s vámi, příteli, nálady se domů nehodí.“

„Žena by měla být klidná a soucitná a dobrá kuchařka,“ řekl pan Aarons.

„Mirelle nevystupuje dlouho na veřejnosti, že?“ zeptal se Poirot.

„Asi dva a půl roku, to je vše,“ odpověděl pan Aarons. „Objevil ji nějaký francouzský vévoda. Slyšel jsem teď, že se zapletla s bývalým řeckým ministerským předsedou. To jsou ti chlapíci, kteří si tiše ukládají peníze.“

„To je pro mě novinka,“ řekl Poirot.

„Kam ta šlápne, tam tráva neroste. Říkají, že mladý Kettering kvůli ní zavraždil svoji manželku. Opravdu nevím. Ať je to, jak chce, je ve vězení a ona se musí porozhlédnout, v tom je šikovná. Říkají, že nosí rubín velikosti holubího vejce – ne že bych sám kdy viděl holubí vejce, ale takhle tomu vždycky říkají v románech.“

„Rubín velikosti holubího vejce!“ užasl Poirot. Oči měl zelené jako kočka. „Jak zajímavé!“

„Mám to od jednoho svého přítele,“ vysvětlil pan Aarons. „Ale pokud vím, může to být zabarvené sklo. Jsou pořád stejné, tyhle ženy – nikdy nepřestanou vyprávět pohádky o svých klenotech. Mirelle se chlubí, že na nich lpí kletba. Srdce ohně – tak myslím, že jim říká.“

„Ale jestli si správně pamatuji,“ namítl Poirot, „je Srdce ohně ústřední kámen náhrdelníku.“

„Tady to máte! Neříkal jsem vám, že lži, které ženy povídají o svých klenotech, nemají konce? Tohle je jednotlivý kámen, pověšený

okolo krku na platinovém řetěze; ale jak už jsem řekl, deset ku jedné, že je to kus barevného skla.“

„Ne,“ řekl Poirot jemně. „Ne – nemyslím, že to je zabarvené sklo.“

KAPITOLA XXXII.

Katherine a Poirot srovnávají své poznámky

„Vy jste se ale změnila, mademoiselle,“ řekl náhle Poirot. On a Katherine seděli proti sobě u malého stolku v Savoyi.

„Ano, změnila,“ pokračoval.

„Jakým způsobem?“

„Mademoiselle, tyto *nuances* je těžké vyjádřit.“

„Jsem starší.“

„Ano, jste starší. A tím nemám na mysli, že přicházejí vrásky v obličeji a u očí. Když jsem vás viděl poprvé, mademoiselle, byla jste divákem života. Měla jste tichý, pobavený vzhled toho, kdo sedí vzadu v křesle a pozoruje hru.“ „A teď?“

„Teď už nepozorujete. Je to snad absurdní, co tu říkám, ale máte válečnický vzhled bojovníka, který hraje těžkou hru.“

„Slečně Vinerové je občas špatně,“ odpověděla Katherine s úsměvem, „ale mohu vás ujistit, že se neúčastním jejího boje se smrtí. Musíte ji někdy navštívit, monsieur Poirote. Myslím, že jste jedním z lidí, kteří by ocenili jejího statečného ducha.“

Zatímco jim číšník servíroval kuře *en casserole*, odmlčeli se. Když odešel, pravil Poirot: „Slyšela jste mě mluvit o mém příteli Hastingsovi? – To je ten, který řekl, že jsem lidská ústřice. *Eh bien*, mademoiselle, ve vás jsem potkal sobě rovného soupeře. Vy, mnohem víc než já, si hrajete na vlastním písečku.“ „Nesmysl,“ řekla lehce Katherine.

„Hercule Poirot nikdy nepovídá nesmysly. Je to tak, jak říkám.“

Opět bylo ticho. Poirot je porušil otázkou:

„Viděla jste některé naše přátele z Riviéry po tom, kdy jste se vrátila, mademoiselle?“

„Trochu jsem viděla majora Knightona.“

„A – ha. Skutečně?“

Něco v Poirotových třpytících se očích přinutilo Katherine, aby svoje sklopila.

„Tak pan van Aldin zůstává v Londýně?“

„Ano.“

„Musím zkusit navštívit ho zítra nebo další den.“ – „Máte pro něj novinky?“

„Proč si to myslíte?“

„Já – jsem zvědavá, to je všechno.“

Poirot se na ni podíval rozzářenýma očima.

„Tak dobře, mademoiselle, je toho spousta, na co se mě chcete zeptat, vidím to na vás. A proč ne? Není případ Modrého vlaku náš vlastní *roman policier*?“

„Ano, jsou věci, na které bych se vás ráda zeptala.“

„*Eh bien*?“

Katherine s náhlou rozhodností vzhledla.

„Co jste dělal v Paříži, monsieur Poirote?“

Poirot se lehce usmál.

„Navštívil jsem ruské vyslanectví.“

„Ach.“

„Vidím, že vám to nic neříká. Ale nebudu jako ústřice. Ne, vyložím karty na stůl, což je věc, kterou ústřice určitě nedělají. Máte tušení, vidíte, že nejsem spokojen s případem Dereka Ketteringa?“

„To je to, co jsem chtěla vědět. V Nice jsem si myslela, že jste s případem skončil.“

„Neříkáte vše, co si myslíte, mademoiselle. Ale budiž. Já jsem to byl – moje pátrání, které dostalo Dereka Ketteringa tam, kde teď je. Podle mne zkoušel vyšetřující úřad zbytečně připsat zločin hraběti de la Roche. *Eh bien*, mademoiselle, nelituji toho, co jsem udělal. Mám pouze jedinou povinnost – objevit pravdu, a to vedlo přímo k panu Ketteringovi. Ale skončil jsem s tím? Policie říká ano, ale já, Hercule Poirot, nejsem spokojen.“

Náhle vyrazil: „Řekněte mi, mademoiselle, slyšela jste v poslední době o mademoiselle Lenox?“

„Poslala mi jen jeden velmi krátký, nesouvislý dopis. Myslím, že se na mne zlobí pro můj návrat do Anglie.“

Poirot kývl.

„Mluvil jsem s ní tu noc, kdy byl uvězněn pan Kettering. Byl to rozhovor po všech stránkách zajímavý.“

Opět ztichl a Katherine nerušila chod' jeho myšlenek.

„Mademoiselle,“ ozval se nakonec, „stojím teď na choulostivé půdě, ale vám to řeknu. Myslím, že existuje žena, která miluje monsieur Ketteringa – opravte mě, jestliže se mýlím – a kvůli ní – nu – kvůli ní doufám, že mám pravdu a policie se mýlí. Víte, kdo to je?“

Bylo ticho, pak Katherine řekla: „Ano – myslím, že vím.“ Poirot se k ní naklonil přes stůl. „Nejsem spokojen, mademoiselle, já nejsem spokojen. Fakta, ta hlavní fakta, vedla přímo k monsieur Ketteringovi. Ale je tu jedna věc, na kterou nebyl vzat zřetel.“ „A co je to?“

„Zohavený obličej oběti. Ptal jsem se sám sebe, mademoiselle, stokrát, zda je Derek Kettering druh muže, který by uštedřil tak ničivý úder po spáchání vraždy? Čemu úder sloužil? Byl to přiměřený čin pro někoho s temperamentem, jaký má monsieur Kettering? A, mademoiselle, odpověď na tyto otázky je hluboce neuspokojivá. Znovu a znovu se vracím k tomu jedinému bodu – proč? A jediná věc, která mi pomáhá rozřešit onen problém, je toto.“

Vyjmul svůj zápisník a z něj vytáhl něco, co držel mezi ukazováčkem a palcem.

229

„Vzpomínáte si, mademoiselle? Viděla jste mne brát ty vlasy z rohožky v železničním voze.“

Katherine se nahnula dopředu a pečlivě a dychtivě vlasy zkoumala.

Poirot pokývl několikrát pomalu hlavou.

„Pro vás to nic neznamená, to vidím, mademoiselle. A přece – nějak si myslím, že toho spoustu vidíte.“

„Něco mě napadlo,“ řekla Katherine pomalu, „něco podivného. Proto se vás ptám, co jste dělal v Paříži, monsieur Poirote.“

„Když jsem vám psal –“

„Z Ritzu?“

Podivný úsměv přeběhl Poirotovi obličejem.

„Ano, jak říkáte, z Ritzu. Někdy jsem náročná osoba – když platí milionář.“

„Ruské vyslanectví,“ řekla Katherine a zamračila se. „Ne, nevím, kam to zapadá.“

„To nepřijde hned, mademoiselle. Šel jsem tam, abych dostal jistou informaci. Viděl jsem určitou osobu a hrozil jsem jí – ano, mademoiselle, já, Hercule Poirot, jsem jí hrozil.“

„Policii?“

„Ne,“ odpověděl Poirot suše, „tiskem – a ještě horšími zbraněmi.“

Podíval se na Katherine a ta se na něj usmála a potřásla hlavou.

„Neproměňujete se právě zpět v ústřici, monsieur Poirote?“

„Ne, ne; nechci dělat tajnosti. Hleďte, povím vám všechno. Podezřívám toho muže, že sehrál aktivní úlohu při prodeji klenotů monsieur van Aldina. Obviním ho z toho a nakonec z něj dostanu celý příběh. Dozví se, kde byly klenoty předány, a dozví se také o muži, který se procházel sem tam po ulici – muž s úctyhodnou bílou kšticí, který však chodil lehkým, pružným krokem mladého muže – a já jsem dal ve své mysli tomu muži jméno – jméno Markýz.“

„A teď jste přijel do Londýna navštívit pana van Aldina?“

„Ne jenom z tohoto důvodu. Měl jsem jinou práci. Od té doby, co jsem v Londýně, setkal jsem se ještě se dvěma dalšími lidmi – divadelním agentem a lékařem z Harley Street. Od každého z nich jsem obdržel určitou informaci. Dejte si, mademoiselle, tyhle věci dohromady a podíváme se, jestli z nich uděláte totéž.“

„Já?“

„Ano, vy. Řeknu vám jednu věc, mademoiselle. Pořád jsem pochyboval, jestli loupež a vražda byly provedeny stejnou osobou. Dlouhou dobu jsem si nebyl jist.“

„A teď?“

„A teď to vím.“

Bylo ticho. Potom Katherine zdvihla hlavu. Oči jí zářily.

„Nejsem tak chytrá jako vy, monsieur Poirote. Polovina toho, co jste mi říkal, se mi vůbec nezdá být k věci. Myšlenky, které napadají mne, jsou z docela jiného úhlu.“

„Ach, ale to je vždycky tak,“ řekl tiše Poirot. „Zrcadlo ukazuje pravdu, ale každý stojíme na jiném místě, odkud se do zrcadla díváme.“

„Moje nápady jsou možná absurdní – mohou být naprosto odlišné od vašich, ale –“ „Ano?“

„Řekněte mi, pomůže vám to vůbec?“ Vzal si z její natažené ruky výstřížek. Přečetl ho, vzhlédl a vážně pokývl.

„Jak jsem vám říkal, lidé se dívají do zrcadla z odlišného úhlu, ale je to totéž zrcadlo a odráží se v něm stejné věci.“

Katherine vstala. „Musím běžet,“ řekla. „Mám právě jen tolik času, abych chytila vlak. Monsieur Poirote –“

„Ano, mademoiselle?“

„To – nesmí to být moc dlouho, rozumíte, já – já už nedokážu moc dlouho pokračovat.“ Hlas se jí zlomil.

Potřepal ji po ruce, aby ji uklidnil. „Odvahu, mademoiselle, teď nesmíte udělat chybu, konec je velice blízko.“

KAPITOLA XXXIII.

Nová teorie

„Monsieur Poirot vás chce vidět, pane.“

„K čertu s tím chlapem!“ řekl van Aldin.

Knighton zůstal soucitně zticha.

Van Aldin vstal ze židle a procházel se sem a tam.

„Předpokládám, že jste viděl dnes ráno ty prokleté noviny?“

„Přehlédli jsem je, pane.“

„Pořád se o to starají?“

„Ano, je mi líto, pane.“

Milionář se znovu posadil a přitiskl si ruce na čelo.

„Kdybych na to byl pomyslel,“ sténal. „Bože, přál bych si, aby ten malý Belgičan nebyl nikdy vyčmuchar pravdu. Najít Ruthina vraha – to bylo vše, nač jsem myslel.“

„Byl byste raději, kdyby váš zeť unikl nepotrestán?“

Van Aldin vzdychl.

„Byl bych raději vzal zákon do svých rukou.“

„Nemyslím, že by to bylo příliš moudré řešení, pane.“

„Přesto – jste si jist, že si mě ten chlapík přeje vidět?“

„Ano, pane van Aldine. Velmi naléhá.“

„Potom předpokládám, že to musí být. Může se zastavit dnes dopoledne, bude-li chtít.“

Dostavil se velice čilý a veselý Poirot. Nezdálo se, že by zpozoroval nedostatek srdečnosti v milionářově chování, a příjemně tlachal o různých maličkostech. Byl v Londýně, jak objasnil, aby navštívil svého lékaře. Utrousil jméno znamenitého chirurga.

„Ne, ne – *pas la guerre* – vzpomínka na mé dny v policejních sílách, kulka ničemného Apače.“

Dotkl se svého levého ramene a realisticky sebou trhl.

„Vás jsem vždycky pokládal za šťastného muže, monsieur van Aldine; nejste jako naše populární představa amerických milionářů, obětí špatného zažívání.“

„Mě nic nezdolá,“ souhlasil van Aldin. „Vedu velice jednoduchý život, víte; jednoduché jídlo a ne příliš mnoho.“

„Viděl jste letmo slečnu Greyovou, že?“ zeptal se Poirot, nevinně se otáčeje k tajemníkovi.

„Já – ano; jednou nebo dvakrát,“ odpověděl Knighton.

Lehce zčervenál a van Aldin vykřikl překvapením.

„To je divné, že jste se mi nikdy nezmínil o tom, že jste ji viděl, Knightone?“

„Nemyslel jsem si, že by vás to zajímalo, pane.“

„Ta dívka se mi velmi líbila,“ přiznal van Aldin.

„Tisíckrát škoda, že se znovu zahrabala v St Mary Meadu,“ řekl Poirot.

„Je pěkné, že to oceňujete,“ pronesl vřele Knighton. „Jen velmi málo lidí by se tam zahrabalo, aby se starali o hašteřivou starou ženu, ke které nemají žádné závazky.“

„Už nemusím nic říkat,“ řekl Poirot a oči mu trochu zářily, „ale stejně si myslím, že je to škoda. A teď, messieurs, přejdeme k věci.“

Oba muži se na něj podívali trochu překvapeně.

„Nesmíte být šokováni nebo polekáni tím, co právě řeknu. Předpokládejme, monsieur van Aldine, že navzdory všemu monsieur Derek Kettering nezavraždil svou ženu.“

„Co?“

Oba muži na něj zírali v naprostém úžasu. „Předpokládejme, říkám, že monsieur Kettering nezavraždil svou ženu.“

„Zbláznil jste se, monsieur Poirote?“ Byl to van Aldin, kdo promluvil. „Ne,“ řekl Poirot. „Nejsem blázen. Snad jsem výstřední – aspoň určití lidé to říkají; ale pokud se týká mého zaměstnání, jsem úplně, jak se říká, normální. Ptám se vás, monsieur van Aldine, jestli budete rád nebo budete litovat, když to, co vám řeknu, bude potvrzení nevin.“ Van Aldin na něj zíral.

„Přirozeně budu rád,“ řekl nakonec. „Je tohle domněnka, nebo jsou za tím nějaká fakta?“ Poirot se podíval na strop.

„Je tu možnost,“ promluvil tiše, „že to nakonec mohl být hrabě de la Roche. Přinejmenším jsem uspěl v tom, že jsem rozbil jeho alibi.“ „Jak jste to udělal?“ Poirot pokrčil skromně rameny. „Mám své vlastní metody. Trochu taktu, trochu důmyslu – a věc je hotová.“

„Ale rubíny,“ řekl van Aldin, „ty rubíny, které měl hrabě de la Roche ve svém vlastnictví, byly falešné.“ „A jasně by nespáchal ten zločin, kromě pro rubíny. Ale vy přehlížíte jednu věc, monsieur van Aldine. Pokud se týká rubínů, mohl být někdo před ním.“ „Ale to je úplně nová teorie,“ vykřikl Knighton. „Vy těmhle nesmyslům doopravdy věříte, monsieur Poirote?“ tázal se milionář.

„Ta věc není prokázána,“ řekl Poirot tiše. „Doposud je to pouhá teorie, ale řeknu vám tohle, monsieur van Aldine, ta fakta stojí za zkoumání. Musíte se mnou jet do jižní Francie a zabývat se případem na místě.“

„Opravdu myslíte, že je to nezbytné – abych jel, myslím.“

„Myslel jsem, že byste si to sám přál,“ řekl Poirot.

Byla v tom slabá výčitka, kterou milionář nepřehlédl.

„Ano, ano, ovšem,“ souhlasil. „Kdy si přejete začít, monsieur Poirote?“

„Momentálně jste velice zaneprázdněn, pane,“ připomínal Knighton.

Ale milionář se už rozhodl a ostatní námitky přešel mávnutím ruky.

„Myslím, že tahle záležitost je na řadě první,“ prohlásil. „V pořádku, monsieur Poirote, zítra. Kterým vlakem?“

„Myslím, že pojedeme Modrým vlakem,“ řekl Poirot a usmál se.

KAPITOLA XXXIV.

Opět Modrý vlak

„Milionářský vlak“, jak je někdy nazýván, se vinul zatáčkami zdánlivě nebezpečnou rychlostí. Van Aldin, Knighton a Poirot seděli pohromadě a mlčeli. Knighton a van Aldin měli dvě propojená kupé, jaká měly Ruth Ketteringová a její komorná za oné osudné cesty. Poirotovo vlastní kupé bylo dál ve voze.

Pro van Aldina to byla bolestná cesta, vyvolávající ty nejmučivější vzpomínky. Poirot a Knighton spolu příležitostně hovořili tičnými hlasy, aniž by ho rušili.

Když vlak konečně absolvoval svou pomalou okružní dráhu a dojel na Gare de Lyon, byl Poirot náhle vyburcován k činnosti. Van Aldin pochopil, že smyslem cesty vlakem byl pokus o rekonstrukci zločinu. Poirot sám hrál všechny role. Byl postupně služkou, spěšně zavřenou do vlastního kupé, paní Ketteringovou, poznávající s převkvapením a trochou strachu svého manžela, a Derekem Ketteringem, objevujícím, že ve vlaku cestuje jeho žena. Hledal nejlepší způsob, jak se skrýt v druhém kupé.

Potom ho zčistajasna něco napadlo. Sevřel van Aldinovu paži.

„*Mon dieu*, ale je tu něco, nač jsem nepomyslel! Musíme v Paříži svou cestu přerušit. Rychle, rychle, vyskočme z vlaku!“

Chopil se kufru a spěchal z vlaku ven. Van Aldin a Knighton, zmateni, ale poslušní, ho následovali. Van Aldin nemohl změnit svůj názor na Poirotovy schopnosti. Při odbavování u přepážky zjistili, že jejich lístky má průvodčí ve vlaku, na což všichni tři zapomněli.

Poirotovo vysvětlení bylo rychlé, plynulé a nevzrušené, ale na úředníka s tupým obličejem to neudělalo žádný dojem.

„Nechme toho,“ řekl van Aldin ostře. „Soudím, že spěcháte, monsieur Poirote. Proboha, zaplat'te jízdné z Calais, ať se dostaneme k tomu, co zamýšlíte.“

Ale stavidlo Poirotovy výmluvnosti náhle pokleslo a on vypadal jako člověk, vytesaný z kamene. Jeho paže se ještě rozpráhly v mocně vzrušeném gestu a zůstaly jako zasaženy paralýzou.

„Byl jsem hlupák,“ prohlásil upřímně. „*Ma fois*, ztrácím už hlavu. Vraťme se a pokračujme klidně v naší cestě. S trochou štěstí vlak ještě neujel.“

Přišli právě včas, vlak se dal do pohybu, když Knighton, poslední z nich tří, naskočil i se svým kufrem.

Průvodčí rozčileně protestoval, ale pomohl jim odnést jejich zavazadla zpět do kupé. Van Aldin neřekl nic, ale byl jasně znechucen Poirotovým neobvyklým chováním. Když byl na chvíli s Knightonem sám, poznamenal:

„Jaké ztřeštěné počínání! Tomu člověku se vymkly věci z rukou. Do určité míry je rozumný, ale žádný člověk, který ztratí hlavu a utíká jako vyděšený králík, není k ničemu dobrý.“

Poirot k nim za chvíli přišel, plný ubohých omluv a očividně tak schlíplý, že přísná slova by byla zbytečná. Van Aldin vzal jeho omluvy vážně a zdržel se kyselých komentářů.

Najedli se ve vlaku a potom Poirot překvapivě navrhl, že by mohli všichni tři posedět ve van Aldinově kupé.

Milionář se na něj udiveně díval.

„Je tu něco, co před námi tajíte, monsieur Poirote?“

„Já?“ Poirot rozevřel oči v nevinném údivu. „Co vás to napadlo!“

Van Aldin neodpověděl, ale nebyl spokojen. Průvodčímu řekli, že nemusí připravovat postele. Aby snad necítil nějaké pochybnosti, dostal od van Aldina velké zpropitné. Tři muži seděli a mlčeli. Poirot se vrtěl a zdálo se, že je nepokojný. Náhle se nahnul k tajemníkovi.

„Majore Knightone, jsou dveře vašeho kupé zavřeny na řetěz? Myslím dveře do chodby.“

„Ano, právě teď jsem je sám na řetěz zavřel.“ „Jste si jist?“ naléhal Poirot. „Půjdu a přesvědčím se, jestli chcete,“ usmál se Knighton.

„Ne, ne, nenechte se rušit. Podívám se sám.“ Prošel spojovacími dveřmi a vrátil se za vteřinu či dvě a pokyvoval hlavou.

„Ano, ano, je to, jak jste řekl. Musíte prominout vrtochy starého muže.“ Zavřel spojovací dveře a zaujal své místo v pravém rohu.

Míjely hodiny. Tři muži si nepokojně zdřímli, buzení občas škubnutím vlaku. Snad nikdy předtím si tři lidé nerezervovali lůžka v nejluxusnějším vlaku, aby pak odmítli využít zaplacené pohodlí. Poirot tu a tam pohlédl na hodinky, pak pokývl hlavou a ještě jednou se přinutil k spánku. Při jedné příležitosti vstal ze svého místa, otevřel spojovací chodbu, pohlédl bystře do připojeného kupé a pak se vrátil na své místo, potřásaje hlavou.

„Co se děje?“ šeptal Knighton. „Cekáte, že se něco stane, vidíte?“

„Jsem nervózní,“ přiznal Poirot. „Jsem jako kočka na rozpálených kamnech. Při sebenepatrnějším hluku vyskočím.“

Knighton zívá. „Kčertu se zatracenými nepohodlnými cestami,“ mumlal. „Předpokládám, že víte, nač si hrajete, monsieur Poirote.“

Uložil se ke spánku tak dobře, jak to jen šlo. Jak on, tak van Aldin usnuli, když se Poirot, poté, co se podíval poctnácet na hodinky, naklonil přes uličku a poplácal milionáře po rameni.

„Ach? Co je?“

„Za pět až deset minut, monsieur, přijedeme do Lyonu.“

„Můj bože!“ Van Aldinův obličej vypadal v ponurém světle bílý a ztrhaný. „Potom to muselo být asi touhle dobou, kdy chudinku Ruth zabili.“

Seděl a zíral před sebe. Jeho rty se trochu sevřely, jak se v mysli vracel ke strašné tragédii, která smutně poznamenala jeho život.

Ozval se obvyklý dlouhý skřípot brzd, vlak snížil rychlost a vjel do Lyonu. Van Aldin stáhl okno a vyklonil se ven.

„Jestli to nebyl Derek – je-li vaše nová teorie správná, pak je to tady, kde onen muž opustil vlak?“ zeptal se přes rameno.

K jeho údivu Poirot potřásl hlavou.

„Ne,“ řekl přemýšlivě, „žádný muž vlak neopustil, ale myslím – ano, já myslím, že to udělala žena.“

Knighton zalapal po dechu.

„Žena?“ zeptal se van Aldin ostře.

„Ano, žena,“ pokývl Poirot. „Možná že si to nepamatujete, monsieur van Aldine, ale mademoiselle Greyová se ve svém svědectví

zmínila, že mladík v čepici a kabátě vyšel na nástupiště a okázale si protahoval nohy. Já si myslím, že ten mladík byla, velmi pravděpodobně, žena.“

„Ale kdo to byl?“

Van Aldinův obličej vyjadřoval nedůvěru, ale Poirot odpověděl vážně a rozhodně.

„Její jméno – nebo jméno, pod kterým byla mnoho let známa – zní Kitty Kidd, ale vy, monsieur van Aldine, jste ji znal pod jiným jménem – Ada Masonová.“

Knighton vyskočil na nohy.

„Cože?“ vykřikl.

Poirot k němu přiskočil.

„Ach! – málem bych zapomněl,“ vytáhl něco z kapsy a vztáhl k němu ruku. „Dovolte, abych vám nabídl cigaretu – z vašeho vlastního pouzdra. Bylo od vás lehkomyšlné upustit je, když jste nastoupil do vlaku na okruhu v Paříži.“

Knighton stál a omráčeně na něj zíral. Pak se pohnul, ale Poirot ho varovným gestem zarazil.

„Ne, nehýbejte se,“ předl hedvábným hlasem, „dveře do vedlejšího kupé jsou otevřené a vy jste odtamtud sledován. Otevřel jsem dveře do chodby, když jsme opustili Paříž, a naši přátelé od policie byli požádáni, aby tam zaujali svá místa. Víte, jak předpokládám, že francouzská policie si vás poněkud naléhavě žádá, majore Knightone – nebo řekněme – monsieur Markýzi?“

KAPITOLA XXXV.

Vysvětlení

„Vysvětlení?“

Poirot se usmál. Seděl naproti milionáři u stolu s obědem v jeho soukromém apartmá v Negrescu. Čelem k němu seděl muž, kterému se sice ulevilo, ale byl v rozpacích. Poirot se opřel ve své židli, zapálil si jednu ze svých malých cigaret a díval se přemítavě na strop.

„Ano, podám vám vysvětlení. Začal jsem jednou věcí, která mě mátlá. Víte, co to bylo? Znetvořený obličej. Není to neobvyklá věc, nacházíme ji při vyšetřování zločinů a vyvolává okamžitou otázku, otázku identity. To bylo přirozeně první, co mi přišlo na mysl. Byla ta mrtvá žena opravdu paní Ketteringová? Ale tahle úvaha mě nikam nepřivedla, protože svědectví slečny Greyové bylo pozitivní a bylo možno se na ně spolehnout. Zavrhl jsem ten nápad. Mrtvá žena byla Ruth Ketteringová.

„Kdy jste poprvé začal podezřívat tu komornou?“

„Nějaký čas ne, ale jedna zvláštní věc obrátila moji pozornost k ní. Řekla nám, že pouzdro na cigarety, nalezené v železničním voze, dala paní Ketteringová svému manželovi. To bylo, když se nad tím zamyslíme, skoro nemožné, přihlédneme-li ke vztahu, který mezi sebou měli. V mé mysli vznikly pochyby o celkové důvěryhodnosti tvrzení Ady Masonové. Byl tu poněkud podezřelý fakt, který je nutno vzít v úvahu, totiž že byla se svou paní pouze dva měsíce. Určitě to nevypadalo, že by mohla mít něco společného se zločinem, neboť byla zanechána v Paříži a paní Ketteringová byla potom viděna několika lidmi živá, ale –“

Poirot se naklonil dopředu. Důrazně zdvihl ukazováček a zahrozil jím na van Aldina.

„Ale já jsem dobrý detektiv. Mám podezření. Není nic a nikdo, koho bych nepodezříval. Nevěřím ničemu, co se mi povídá. Říkám sám sobě: Jak víme, že Ada Masonova byla zanechána v Paříži? Nejdřív se odpověď na tuto otázku zdála naprosto uspokojující. Bylo tu svědectví nezúčastněné osoby, vašeho tajemníka majora Knightona, o jehož tvrzení jsem mohl předpokládat, že je zcela nestranné, a bylo tu sdělení mrtvé ženy k průvodčímu vlaku. Slova průvodčího jsem dal na chvíli stranou, protože v mé mysli se rodil velmi zvláštní nápad – nápad možná fantastický a nemožný; kdyby se nějakou náhodou ukázalo, že nápad je pravdivý, ten určitý kousek svědectví by byl bezcenný.

Soustředil jsem se na hlavní kámen úrazu své teorie, tvrzení majora Knightona, že viděl Adu Masonovou v Ritzu poté, co Modrý vlak opustil Paříž. To se zdálo dost nezvratné; avšak poté, co jsem pečlivě přezkoumal fakta, zpozoroval jsem dvě věci. Za prvé, že po-

divnou shodou také on byl přesně dva měsíce ve vašich službách. Za druhé, jeho příjmení začínalo K. Předpokládal jsem, pouze předpokládal, že to bylo jeho pouzdro na cigarety, které se našlo v železničním voze. Pak, jestliže Ada Masonová a on pracovali společně, nejednala by přesně tak, jak jednala? Nejdřív, překvapená, zaskočená by rychle objevila přijatelnou teorii, která by souhlasila s vinou pana Ketteringa. *Bien entendu*, to nebyl zrovna originální nápad. Hrabě de la Roche měl být obětním beránkem, ačkoli si Ada Masonová nebyla jista, zda nemůže prokázat alibi. Teď, když se přenesete zpátky do té doby, vzpomenete si na významnou věc, která se přihodila. Nadhodil jsem Adě Masonové, že muž, kterého viděla, nebyl hrabě de la Roche, ale Derek Kettering. V tu chvíli se zdála nejistá, ale když jsem se dostal zpátky do hotelu, zavolal jste mi a sdělil, že k vám přišla a prohlásila, že když o tom přemýšlí, je si nyní už docela jistá, že ten hledaný muž je pan Kettering. Něco takového jsem předpokládal. Mohlo být jen jediné vysvětlení této její jistoty. Po tom, co jsem opustil váš hotel, měla čas to s někým prohodit a obdržela instrukce, podle kterých jednala. Kdo jí dal tyto instrukce? Major Knighton. A tohle byl další malý bod, který nemusel znamenat nic nebo mohl znamenat všechno. V náhodném rozhovoru mluvil Knighton o loupeži klenotů v Yorkshiru, v domě, kde zůstával. Možná pouhá shoda – možná další malý článek řetězu.“

„Je tu ale jedna věc, které nerozumím, monsieur Poirote. Myslím, že musím být tupý, jinak bych to byl viděl už dřív. Kdo byl ten muž ve vlaku v Paříži? Derek Kettering, nebo hrabě de la Roche?“

„V tom je jednoduchost celé věci. Nebyl tam žádný muž. Ach – *mille tonnerres!* – nevidíte chytrost toho všeho? Či slovo jsme měli o tom, že tam vůbec byl nějaký muž? Jenom Ady Masonové. A my věříme Adě Masonové, protože z Knightonova svědectví víme, že byla zanechána v Paříži.“

„Ale Ruth sama řekla průvodčímu, že tam svoji komornou nechala,“ namítal van Aldin.

„Ach! Už se k tomu dostávám. Máme tu vlastní svědectví paní Ketteringové, ale na druhé straně její svědectví vlastně nemáme, protože, pane van Aldine, mrtvá svědectví podat nemůže. Není to její

svědectví, ale svědectví průvodčího vlaku – to znamená něco úplně jiného.“

„Tak vy si myslíte, že ten muž lhal?“

„Ne, ne, vůbec ne. Říkal to, co pokládal za pravdu. Ale ta žena, která mu řekla, že nechala svou komornou v Paříži, nebyla paní Ketteringová.“

Van Aldin na něj zíral.

„Monsieur van Aldine, Ruth Ketteringová byla mrtvá, nežli vlak přijel na Gare de Lyon. Byla to Ada Masonova, oblečená do velice nápadných šatů své paní, kdo převzal koš s večerí a kdo učinil to velice nezbytné prohlášení průvodčímu.“

„Nemožné!“

„Ne, ne, monsieur van Aldine; nikoli nemožné. *Les femmes*, ty vypadají dnes tak stejně, že je člověk rozezná spíše podle jejich šatů než podle obličeje. Ada Masonova byla stejně vysoká jako vaše dce-
ra. Byla oblečená v tom přepychovém kožichu a malém červeném lakovaném kloboučku, vtisknutém do očí, s pouhým pramenem kaštanových kadeří přes uši. Nebylo divu, že oklamala průvodčího. Nemluvil předtím s paní Ketteringovou, vzpomínáte? Pravda, viděl komornou jenom na chvíli, když mu podala lístky, ale měl pouze dojem hubené, černě oděné ženy. Kdyby to byl neobvykle inteligentní muž, byl by zašel tak daleko, že by řekl, že paní a komorná nebyly stejné, ale je velice nepravděpodobné, že by na to byl jen pomyslel. A vzpomeňte si, Ada Masonova neboli Kitty Kidd byla herečka, schopná měnit svůj vzhled a tón hlasu podle momentální potřeby. Ne, ne; nehrozilo žádné nebezpečí, že průvodčí pozná komornou v šatech její paní, ale bylo nebezpečí, že kdyby přišel a objevil tělo, mohl by poznat, že to není žena, se kterou mluvil předešlé noci. A teď vidíme důvod pro znetvořený obličej. Hlavní nebezpečí pro Adu Masonovou bylo, že Katherine Greyová mohla navštívit Ruth poté, co vlak opustil Paříž, ale ona proti této nesnázi učinila opatření tím, že objednala večerí v košíku a zamkla se ve svém kupé.“

„Ale kdo zabil Ruth – a proč?“

„Za prvé, mějte na paměti, že zločin plánovali a provedli dva – Knighton a Ada Masonova, kteří pracovali společně. Knighton byl toho dne kvůli vašim záležitostem v Paříži. Nastoupil do vlaku někde

cestou po pařížském okruhu. Paní Ketteringová bude překvapená, ale nebude mít vůbec žádné podezření. Snad odvedl její pozornost k něčemu za oknem, a jak se otočí, aby se podívala ven, ovine jí provaz okolo krku – a celá věc je za vteřinu či dvě vyřízená. Dveře kupé jsou zamčeny a Ada Masonova se dává do práce. Stáhnou mrtvé ženě šaty. Masonova a Knighton zabalí tělo do koberce a dají ho na sedadlo ve vedlejším kupé mezi tašky a kufry. Knighton vystoupí z vlaku a bere s sebou šperkovnici s rubíny. Protože se předpokládá, že zločin byl spáchán o dvanáct hodin později, je naprosto bezpečný a jeho svědectví a předpokládaná slova paní Ketteringové k průvodčímu poskytnou jeho společníci perfektní alibi.

Na Gare de Lyon převezme Ada Masonova košík, zavře se na toaletě a rychle se oblékne do šatů své paní, připevní si dva falešné prameny kaštanových vlasů a vcelku se upraví tak, aby ji připomínala co nejvíce. Když přijde průvodčí ustlat postele, vypráví mu připravenou lež o tom, že svou komornou nechala v Paříži; a zatímco jí připravuje lůžko, ona stojí a dívá se z okna, otočená zády do chodby a k lidem, kteří tudy procházejí. To bylo moudré opatření, protože, jak víme, jednou z těch procházejících byla slečna Greyová, a ta, spolu s ostatními, chtěla přísahat, že v tuto hodinu byla paní Ketteringová ještě naživu.“

„Pokračujte,“ řekl van Aldin.

„Nežli dojeli do Lyonu, upravila Ada Masonova tělo své paní na lůžko, složila pěkně její šaty vedle něj a sama se převlékla do mužských šatů, připravena opustit vlak. Když Derek Kettering vešel do kupé své ženy, scéna už byla hotová a Ada Masonova schována ve vedlejším kupé čekala na chvíli, kdy bude moci nepozorovaně opustit vlak. Jakmile průvodčí vyšel v Lyonu na nástupiště, následovala ho se svěřenou hlavou, jako by se šla jen nadýchat čerstvého vzduchu. Ve chvíli, kdy je nepozorována, spěšně přejde na jiné nástupiště a vsedne na první vlak do Paříže, kde se ubytuje v hotelu Ritz. Její jméno tam bylo zaregistrováno, jako by si byla brala pokoj předešlou noc, jednou z Knightonových pomocnic. Nemá nic na práci, jen tam klidně čekat na váš příjezd. Klenoty nejsou a nikdy nebyly v jejím vlastnictví. Aniž by byl podezříván, v postavení vašeho tajemníka, převáží je do Nice Knighton bez jakéhokoli strachu z prozrazení.

Jejich převzetí monsieur Papapolousem je už zařízeno a oni je na poslední chvíli svěří Masonové, aby je Řekovi vydala. Dohromady velice pěkně naplánovaná akce, jakou by člověk očekával od mistra hry, jímž Markýz je.“

„A vy si opravdu myslíte, že Richard Knighton je tento dobře známý muž, který své zločiny provádí roky?“

Poirot kývl.

„Jednou z hlavních výhod džentlmena, nazývaného Markýz, bylo jeho bezvadné chování, kterým si získal oblibu. Padl jste za oběť jeho šarmu, monsieur van Aldine, když jste ho najal jako tajemníka jen na základě povrchního seznámení.“

„Byl bych přísahal, že mně se tohle nikdy nemůže stát!“ vykřikl milionář.

„Bylo to zařízeno velice lstivě – tak lstivě, že to oklamalo muže, jehož znalost druhých lidí je obdivuhodná jako vaše.“

„Díval jsem se také na jeho papíry. Dokumenty toho chlapíka byly bezvadné.“

„Ano, ano; to byla součást hry. Jeho život jakožto Richarda Knightona byl zcela prost hanby. Narodil se v dobré rodině, měl dobré styky, plnil čestně vojenskou službu ve válce a vůbec se zdál mimo podezření; ale když jsem začal paběrkovat informace o záhadném Markýzovi, shledal jsem v mnoha bodech podobnost. Knighton mluvil francouzsky jako Francouz, byl v Americe, Francii a Anglii většinou v téže době, kdy tam působil Markýz. O Markýzovi bylo naposledy slyšet, když páchal různé krádeže ve Švýcarsku, a právě ve Švýcarsku jste se setkal s majorem Knightonem; a bylo to právě v té době, kdy se rozšířily pověsti, že vyjednáváte o koupi známých rubínů.“

„Ale proč vražda?“ řekl van Aldin zlomeně. „Chytrý zloděj by jistě mohl ukrást šperky, aniž by strkal hlavu do oprátky.“

Poirot potřásl hlavou.

„Tohle není první vražda, kterou má Markýz na svém účtu. Je zabiják instinktem; je také pro něj bezpečnější nezanechat svědky. Mrtví muži a mrtvé ženy nemluví.“

Markýz má velkou vášeň pro známé a historické klenoty. Naplánoval si vše předem, usadil se jako váš tajemník a poslal svou

společníci, aby přijala místo komorné u vaší dcery, protože si domyslel, že šperky jsou určeny pro ni. A ačkoli toto byl hlavní a opatrně promyšlený plán, neměl žádné skrupule a pokusil se o zkratku tím, že najal párek Apačů, aby si vás vyčíhali v Paříži tu noc, kdy jste klenoty koupil. Akce se nezdařila, což ho, myslím, nijak nepřekvapilo. Věřil, že jeho hlavní plán je bezpečný. Žádné podezření nemohlo být spojováno s Richardem Knightonem. Ale jako všichni velcí muži – a Markýz byl velký muž – měl své slabosti. Doopravdy se zamiloval do slečny Greyové, a protože ji podezříval ze slabosti pro Dereka Ketteringa, nemohl odolat pokušení svalit na něj zločin, když se ta příležitost sama objevila. A teď, monsieur van Aldine, vám řeknu něco velmi podivného. Slečna Greyová není v žádném případě blouznivá žena, přesto však pevně věří, že pocítila přítomnost vaší dcery vedle sebe jednoho dne v zahradě kasina v Monte Carlu, hned poté, co měla dlouhý rozhovor s Knightonem. Byla přesvědčena, říká, že ta mrtvá žena se jí naléhavě snažila něco sdělit, a náhle si uvědomila, že mrtvá se jí pokouší říci, že Knighton je její vrah. Ta myšlenka se zdála v té době tak fantastická, že slečna Greyová o tom s nikým nemluvila. Byla ale tak přesvědčená o její pravdivosti, že podle toho jednala – ať se to zdálo jakkoli divoké.

Neodmítla Knightonovy pokusy o sblížení a předstírala mu, že je přesvědčena o vině Dereka Ketteringa.“

„Zvláštní,“ řekl van Aldin.

„Ano, je to velmi podivné. Člověk neumí tyhle věci vysvětlit. Ach, mimochodem, je tu jedna okolnost, která mě mátlá. Váš tajemník nesporně kulhá – následek zranění, které utrpěl za války. Markýz nyní rozhodně nekulhá. To byl kámen úrazu. Ale slečna Lenox Tamplinová se jednoho dne náhodou zmínila o tom, že Knightonovo kulhání bylo překvapením pro lékaře, který měl v nemocnici její matky případ na starosti. To by napovídalo něco o kamufláži. Když jsem byl v Londýně, šel jsem k dotyčnému lékaři a obdržel jsem od něj několik technických podrobností, které mě v tom utvrdily. Především jsem pronesl jméno toho lékaře před Knightonem. Pro Knightona by bylo přirozené, aby se zmínil, že ho léčil za války, ale on neřekl nic – a ta drobnost, když nic jiného, byla pro mě posledním potvrzením, že moje teorie zločinu je správná. Slečna Greyová mi také

poskytla výstřižek, který dokazuje, že v nemocnici lady Tamplinové došlo v době, kdy tam Knighton byl, k loupeži. Poznala, že jsem na stejné stopě jako ona, když jsem jí napsal z Ritzu v Paříži.

Měl jsem tam při svém pátrání nějaké potíže, ale dosáhl jsem, čeho jsem chtěl – svědectví, že Ada Masonova přijela to ráno po zločinu a ne ráno předešlého dne.“

Nastalo dlouhé ticho, potom milionář napřáhl přes stůl ruku k Poirotovi.

„Myslím, že víte, co to pro mě znamená, monsieur Poirote,“ řekl chraptivě. „Ráno vám pošlu šek, ale žádný šek na světě nevyjádří, co cítím, co všechno jste pro mě udělal. Pořád jste třída.“

Poirot vstal a vypjal prsa.

„Jsem jenom Hercule Poirot,“ odpověděl prostě, „a přece, jak říkáte, svým způsobem jsem velký muž, tak jako vy jste také velký muž. Jsem rád a šťasten, že jsem vám byl k službám. Teď jdu napravit škody způsobené cestováním. Běda! Můj vynikající George se mnou není!“

V salonku hotelu potkal přítele – ctihodného monsieur Papapolouse s dcerou Ziou po boku.

„Myslel jsem, že jste opustil Nice, monsieur Poirote,“ zamumlal Řek, když uchopil detektivovu ruku, něžně nabídnutou k potřesení.

„Obchod mě donutil k návratu, můj milý monsieur Papapolou-si.“

„Obchod?“

„Ano, obchod. A když už si povídáme o obchodě, doufám, že vaše zdraví je lepší, můj milý příteli?“

„Mnohem lepší. Ve skutečnosti se zítra vracíme do Paříže.“

„Těší mě, že slyším tak dobré zprávy. Doufám, že jste úplně nezruinoval bývalého řeckého ministra.“

„Já?“

„Dozvěděl jsem se, že jste mu prodal překrásný rubín, který – přísně *entre nous* – nosí mademoiselle Mirelle, tanečnice?“

„Ano,“ zamumlal monsieur Papapolous, „ano, je to tak.“

„Rubín ne nepodobný Srdci ohně.“

„Něco takového,“ pronesl Řek lhostejně.

„Máte šťastnou ruku na klenoty, monsieur Papapolousi. Blahopřeji vám, mademoiselle Zio, jsem zničen, že se tak rychle vracíte do Paříže. Doufal jsem, že vás teď uvidím častěji, když je moje záležitost skončena.“

„Byl bych opovážlivý, kdybych se zeptal, co to bylo za záležitost?“ zeptal se monsieur Papapolous.

„Vůbec ne, vůbec ne. Právě jsem zvítězil a položil Markýze na lopatky.“

Vznešenou tváří monsieur Papapolouse přelétla vzdálená vzpomínka.

„Markýz?“ zeptal se. „Proč se mi to zdá povědomé? Ne – nemohu si vzpomenout.“

„Nevzpomenete si, tím jsem si jist,“ řekl Poirot. „Narážím na velice pozoruhodného zločince a lupiče klenotů. Byl právě uvězněn za vraždu anglické dámy, madame Ketteringové.“

„Skutečně? Ale to je zajímavé!“

Následovala zdvořilá výměna slov na rozloučenou, a když byl Poirot z doslechu, obrátil se monsieur Papapolous ke své dceři:

„Zio,“ řekl dojatě, „ten muž je ďábel!“

„Mám ho ráda.“

„Sám ho mám rád,“ připustil monsieur Papapolous, „ale stejně je to ďábel.“

KAPITOLA XXXVI.

U moře

Mimózy už skoro odkvetly. Jejich vůně ve vzduchu byla lehce nepříjemná. Balustrádu okolo vily lady Tamplinové obklopovaly růžové geranie a spousta karafiátů dole vydávala sladkou, těžkou vůni. Středozeří bylo teď nejsmutnější. Poirot seděl na terase s Lenox Tamplinovou. Právě skončil s vyprávěním stejného příběhu, který před dvěma dny vyprávěl van Aldinovi. Lenox mu naslouchala se soustředěnou pozorností, obočí svraštělé a oči potmělé.

Když skončil, řekla prostě:

„A Derek?“

„Včera byl propuštěn.“

„A kde je nyní?“

„Odjel včera večer z Nice.“

„Do St Mary Meadu?“

„Ano, do St Mary Meadu.“

Bylo ticho.

„Zmýlila jsem se v Katherine. Myslela jsem, že nemá zájem.“

„Je velice rezervovaná. Nikomu nevěří.“

„Mohla věřit mně,“ pronesla Lenox se stínem hořkosti.

„Ano,“ řekl Poirot vážně, „mohla vám věřit. Ale mademoiselle Katherine strávila velkou část svého života nasloucháním a ti, kdo naslouchají, neshledávají mluvení snadným; nechávají si své smutky a radosti pro sebe a nikomu je nesdělují.“

„Byla jsem hloupá,“ přiznávala Lenox. „Myslela jsem, že ji doopravdy zajímá Knighton. Měla jsem to vědět lip. Myslím, že jsem si to myslela, protože jsem v to doufala.“

Poirot ji vzal za ruku a přátelsky ji stiskl. „Odvahu, mademoiselle,“ řekl jemně.

Lenox se dívala přímo na moře a její obličej ve své ošklivé přsnosti byl na chvíli tragicky krásný.

„Tak dobrá,“ pravila nakonec, „nestalo se to. Pro Dereka jsem moc mladá; on je jako dítě, které nikdy nevyrostlo. Potřebuje dotek madony.“

Bylo dlouhé ticho, potom se Lenox k němu rychle a impulzivně obrátila. „Ale já jsem pomohla, monsieur Poirote – určitě jsem pomohla.“

„Ano, mademoiselle. Byla jste to vy, kdo mi poprvé napověděl pravdu, když jste mi řekla, že osoba, která zločin spáchala, nemusela být vůbec ve vlaku. Před tím jsem nevěděl, jak to bylo provedeno.“

Lenox hluboce vzdychla.

„Jsem ráda,“ řekla. „Určitě – aspoň něco.“

Z velké dálky se ozval táhlý hvizd píšťaly lokomotivy.

„To je ten prokletý Modrý vlak,“ oznámila Lenox. „Vlaky jsou bezcitné, že, monsieur Poirote? Lidé jsou vražděni a umírají, ale vlaky jedou pořád dál. Mluvím nesmysly, ale vy víte, co myslím.“

„Ano, ano, vím. Život je jako vlak, mademoiselle. Pokračuje. A je dobře, že je to tak.“

„Proč?“

„Protože vlak se nakonec dostane do cíle své cesty, a ve vašem jazyce o tom existuje přísloví, mademoiselle.“

„Cesty končí setkáním milenců.“ Lenox se zasmála. „Pro mě to neplatí.“

„Ale ano, platí. Jste mladá, mladší, než sama víte. Věřte vlaku, mademoiselle, protože je to *le bon Dieu*, kdo jej řídí.“

Hvzd lokomotivy se ozval znovu.

„Věřte vlaku, mademoiselle,“ zopakoval Poirot. „A věřte Herculu Poirotovi – o n v í.“

AGATHA CHRISTIE

Záhada

Modrého

vlaku

Z anglického originálu *The Mystery of the Blue Train* vydaného nakladatelstvím Fontána Books roku 1959 přeložila Věra Poláčková.

Vydal Knižní klub v Praze roku 1999 jako svou 730. publikaci.

Obálka podle grafického návrhu Michala Houby.

Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.

Technická redaktorka Jana Nováková.

Počet stran 256.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

Vydání první.

Každý může zažít svou vlastní detektivku, říká Hercule Poirot své náhodné spolucestující Katherine. Ani velký detektiv netuší, jak blízko je pravdě. V Modrém vlaku dojde k vraždě, jejímž motivem může být loupež, láska, nenávist... Zprvu široký okruh podezřelých se postupně zužuje, i když dlouho nemá jasno ani policie. Jen Hercule Poirot postupuje v případu a odhaluje falešné existence, falešné city i pokřivené vztahy. Ví, na koho se obrátit, kde získat důležité informace – díky své mezinárodní pověsti má také mezinárodní přátelské vztahy. Katherine prožívá nejdůležitější chvíle svého života. Nečekané zbohatnutí ji přivede do nejvyšší společnosti, v níž nejen zažije svou vlastní detektivku, ale také pozná lásku. A protože je to žena chytrá a vnímavá, zaujme samotného Poirota, jenž její lásku ochrání od všeho zlého, dokonce i od podezření z vraždy.

ISBN 80-7176-885-5